

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · cinquè període · sèrie P · número 95

Ple del Parlament

Sessió 45, segona reunió, dimecres 25 de gener de 2023

Vicepresidència primera en funcions de presidenta,
H. Sra. Alba Vergés i Bosch

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Pregunta al Govern sobre els drets sexuals i reproductius de les dones 310-00448/13	3
Pregunta al Govern sobre la regió d'emergències del Pirineu 310-00449/13	4
Pregunta al Govern sobre els ajuts a les empreses culturals 310-00450/13	6
Pregunta al Govern sobre les accions del Departament d'Igualtat i Feminismes per a garantir el dret d'empadronament 310-00442/13	8
Pregunta al Govern sobre la nova convocatòria d'accés al Cos de Mossos d'Esquadra 310-00443/13	10
Pregunta al Govern sobre el balanç de l'acció exterior 310-00444/13	11
Pregunta al Govern sobre les consideracions de la vicepresidència respecte a la situació dels serveis públics 310-00441/13	12
Pregunta al Govern sobre la protecció dels agents dels Mossos d'Esquadra 310-00440/13	14
Pregunta al Govern sobre la situació del sistema educatiu 310-00438/13	16
Pregunta al Govern sobre la manca de pressupostos 310-00439/13	17
Pregunta al Govern a sobre l'acció exterior 310-00445/13	19
Pregunta al Govern sobre la situació de l'ensenyament 310-00446/13	21
Pregunta al Govern sobre la sostenibilitat del sistema de salut 310-00447/13	22
Pregunta al Govern sobre la situació de la sanitat pública 310-00437/13	24

Pregunta al president de la Generalitat sobre el seu comportament institucional en la cimera hispanofrancesa 317-00251/13	26
Pregunta al president de la Generalitat sobre la importància d'ésser president de la Generalitat i la seva participació en la cimera hispanofrancesa 317-00253/13	27
Pregunta al president de la Generalitat sobre la previsió d'executar l'acord pressupostari relatiu al sistema de salut per mitjà de decret llei i la modificació de crèdit 317-00250/13	29
Pregunta al president de la Generalitat sobre els objectius de la seva assistència a la cimera hispanofrancesa i els resultats obtinguts 317-00254/13	31
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'estat dels serveis públics i la convocatòria de llocs de treball per a persones amb situació administrativa irregular 317-00252/13	32
Pregunta al president de la Generalitat sobre la continuïtat del seu Govern davant el retrocés en els eixos nacional, socioeconòmic i institucional 317-00256/13	34
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat per al 2023 317-00255/13	36
Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures per a fer avançar Catalunya 317-00257/13	38
Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament)	
Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat d'Ignacio Garriga Vaz de Concicao 234-00105/13	40
Proposició de llei d'adopció de mesures urgents enfront la inactivitat de la propietat en cas d'ocupació il·legal d'habitatges amb alteració de la convivència veïnal 202-00056/13	40
Proposició de llei de mesures urgents per a garantir la convivència pacífica a les comunitats de propietaris davant l'ocupació il·legal (retirada) 202-00049/13	50
Proposició de llei de modificació de la disposició addicional de la Llei 8/2022, del 9 de juny, sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no universitari (debat de totalitat) 202-00052/13	64
Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya sobre la situació dels càrrecs electes a l'Afganistan 401-00031/13	81
Decret llei 15/2022, del 20 de desembre, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària 203-00033/13	83
Decret llei 16/2022, del 20 de desembre, de mesures urgents en l'àmbit de l'impost sobre el patrimoni 203-00034/13	100

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 45.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i dos minuts. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputats, diputades, bon dia a totes i a tots.

Pregunta al Govern sobre els drets sexuals i reproductius de les dones

310-00448/13

Comencem pel primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral, començant per les preguntes al Govern. Iniciem amb la pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els drets sexuals i reproductius de les dones. Formula pregunta la diputada Elena Díaz Torrevejano, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Elena Díaz Torrevejano

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, conseller. Fa unes setmanes, per diversos mitjans de comunicació vam conèixer la notícia del tancament del centre de naixements ubicat a l'hospital de Martorell, un centre pioner i referent a tot Espanya en l'atenció a l'embaràs i els parts fisiològics, els parts naturals.

Conseller, voldríem saber quins han estat els motius d'aquest tancament, quina és la valoració que el seu departament fa del seu servei i funcionament, i quin serà el futur d'aquest centre.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Manel Balcells Díaz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Manel Balcells i Díaz)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Sí, diputada, efectivament, nosaltres valorem molt positivament el funcionament fins ara d'aquest centre de naixements. De fet, els motius que han portat al seu tancament provisional són motius laborals, i la nostra disposició és que torni a obrir en breu temps.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Gràcies per la seva resposta, conseller. La veritat, ens dona esperança conèixer que el seu departament, i segurament també la direcció de l'hospital, tenen la voluntat de treballar perquè aquest centre torni a obrir les seves portes. Però, miri, ens sembla molt incoherent que, per una banda, el seu departament, conjuntament amb el Departament d'Igualtat i Feminismes, elabori un pla d'acció per abordar la violència obstètrica i la vulneració de drets sexuals i reproductius, mentre que, per l'altra, el primer centre a Catalunya que garanteix el respecte a la dona sense violència obstètrica i sense paternalismes es vegi obligat a tancar perquè les seves professionals, les llevadores, han dimitit.

I lo pitjor, conseller, és que no han dimitit per les seves condicions laborals precàries, que motius ja en tenen, sinó que ho han fet per les rèmores culturals que no els hi han permès portar a terme un projecte amb l'autonomia que requereix, un pro-

blema que les llevadores portaven mesos denunciant, però que ha tingut la indiferència com a resposta, cap suport institucional i la inacció del seu departament.

Poc hem avançat en la mirada feminista de la sanitat, quan s'ha de tancar un centre com aquest. Un projecte que neix de les llevadores i de les pròpies dones, que demanden una altra manera de ser ateses durant el seu embaràs i part. Un model que ha demostrat ser d'èxit en països com el Regne Unit o Alemanya, i que en el centre de Martorell, durant els seus anys de funcionament, ha aconseguit multiplicar per quatre la seva demanda.

El tancament del centre de naixements de Martorell no és el tancament d'un servei més, sinó que és limitar el dret de les dones a triar on, com i amb qui tenir els seus fills. I tot això succeeix en un hospital que ja està en crisi, l'hospital de Martorell, on la setmana passada professionals, veïns i veïnes es van manifestar a les seves portes per reclamar les obres d'ampliació, millorar les condicions precàries dels seus treballadors i treballadores o acabar amb el gran volum de rotació de personal, una manifestació que va tenir el suport d'alguns diputats d'aquesta cambra, inclús de diputats que donen suport al seu Govern.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Sí; moltes gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputada. Estem d'acord en que aquest centre de naixements és un model que ens agrada, és un model a seguir i que tenia i té molt bons resultats. Es va produir un problema laboral de les cinc llevadores, que van dimitir en bloc per disfuncions amb el cap de servei –per tant, per qüestions laborals–, i estem rescabulant aquesta situació i en breu tornarà a obrir-se el centre de naixements. També cal dir que continuen atenent-se els parts a la sala de parts i que, efectivament, nosaltres apostem per aquest model, no?

També li he de dir que a l'hospital de Martorell tenim un problema. Tenim un problema a urgències, tenim un problema amb la governança, tenim un problema amb el seu equipament i amb el seu dimensionament. L'Hospital de Sant Joan de Déu de Martorell té el nom de sant Joan de Déu, però no té res a veure amb l'orde de sant Joan de Déu. És una fundació en la qual..., ja li dic des d'ara que entrarem a parlar de la governança d'aquest centre. Parlarem també d'aquest dimensionament de l'estructura. Parlarem de què passa amb les urgències, parlarem de què passa amb l'atenció a la ciutadania del voltant de l'hospital.

Per tant, ens preocupa, ens ocuparà i ens ocupa, i no només la casa de naixements, en la qual el model aquest és excel·lent i continuarà, sinó que entrarem en un replantejament total del que és l'hospital de Martorell, de la seva estructura, el seu funcionament i la seva governança. I això serà en les properes setmanes.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la regió d'emergències del Pirineu.

Pregunta al Govern sobre la regió d'emergències del Pirineu

310-00449/13

Formula la pregunta la diputada Sílvia Romero Galera, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Sílvia Romero Galera

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, com sap, el Cos de Bombers de la Generalitat s'organitza territorialment en set regions d'emergències: Centre, Girona, Lleida, Metropolitana Nord, Metropolitana Sud, Tarragona i Terres de l'Ebre.

La regió d'emergències de Lleida cobreix una extensió d'onze mil quilòmetres quadrats, inclou deu comarques de Lleida i compta amb trenta-quatre parcs de bombers. Per tant, l'Alt Pirineu està inclòs dins de la regió d'emergències de Lleida; per tant, l'Alt Pirineu és l'única demarcació de Catalunya sense regió d'emergències pròpia, malgrat tenir una superfície forestal de més de 163.000 hectàrees, molt sensible pel que fa a prevenció i extinció d'incendis, a més, doncs, de les emergències i de les incidències que es produeixen en rescats de muntanya.

La regió d'emergències del Pirineu Occidental hauria de donar cobertura a un territori de més de 5.200 quilòmetres quadrats. Hi ha consens entre Bombers i la regió d'emergències de Lleida en què és necessari un desplegament territorial independent de Lleida Sud, per les particularitats dels territoris i dels serveis; un desplegament que, per exemple, Mossos d'Esquadra ja té.

Conseller, quin és el capteniment del Govern respecte de la creació de la regió d'emergències del Pirineu Occidental?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena Garcia)

Presidenta... Diputada, gràcies per la pregunta. Bé, el capteniment del Govern és que, efectivament, és necessària. És necessari aquest desplegament. És una necessitat que, per cert, ve de molt lluny. El que passa és que també hem de dir i vull posar en valor que la feina es fa, és a dir, la coordinació, el treball, els parcs... El servei, finalment, doncs, es presta, i es presta de forma òptima, i es presta amb molta professionalitat.

Ara, és cert: fa falta el desplegament de la regió? Sí. I, per tant, aquest és el capteniment, i així ho anirem desenvolupant.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Sílvia Romero Galera.

Sílvia Romero Galera

Gràcies per la resposta, conseller. El setembre del 2018, el llavors conseller d'Interior, Miquel Buch, va anunciar en diferents reunions amb representants polítics del Pirineu la creació de la regió d'emergències Pirineu Occidental per agrupar els serveis d'emergències de les comarques d'alta muntanya: Alta Ribagorça, Pallars Jussà, Pallars Sobirà, Alt Urgell i Cerdanya, per donar, deia, la màxima cobertura a les emergències del territori. El 2018.

El 2021, el llavors conseller d'Interior, Miquel Sàmper, va assegurar compartir la proposta de crear la regió d'emergències de l'Alt Pirineu. No s'havia fet res en tres anys. De fet, el pla de bombers 2025 no inclou cap referència a la creació de la regió d'emergències del Pirineu. No hi ha res previst. Com és possible? És potser la prova que en els darrers quatre anys no s'ha tingut cap voluntat real de desplegar aquesta regió, malgrat anar anunciant-la reiteradament.

El novembre de l'any passat, del 2022, en el control de compliment a una resolució presentada pel nostre grup parlamentari sobre aquesta qüestió, vostè ens respon que s'han iniciat els estudis per identificar... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Se li ha acabat el temps, diputada. Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Bé, diputada, és que això no només és posar una línia en un organigrama. Això és molt fàcil; és a dir, en comptes de posar-ne tantes, posar-ne una més. I això és el que, per exemple, va passar a l'Ebre, que es va posar una línia i es va dir: «A partir d'ara hi haurà la regió d'emergències», i va estar tres anys perquè hi hagués el primer efectiu.

El que s'ha de fer és no fer un Zendal, diguem-ne; és a dir, no anar a fer una ficció, i, a partir d'aquí, començar a treballar. El que s'ha de fer és posar-hi els mitjans. I el primer que es necessita perquè hi hagi una regió i perquè s'ampliï el servei són bombers. Això és el primer que es necessita. Malauradament, durant masses anys no s'han contractat bombers. Bé, ara ha sortit una promoció de 250, una nova convocatòria de 250 més, i enguany n'hi haurà una altra de 250 més. És així com s'han de fer les coses, és a dir, dotant allò que es diu dels mitjans per fer-ho una realitat, i no només una ficció.

I, en aquest sentit, hi estem treballant, una, posant-hi bombers –és a dir, això és una dada, no és una entelèquia; és una dada objectiva, que s'estan contractant bombers–, i estem buscant les ubicacions per fixar aquesta regió, que ens sembla que és necessària per coordinar encara millor el treball dels serveis d'emergències a la regió del Pirineu.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els ajuts a les empreses culturals.

Pregunta al Govern sobre els ajuts a les empreses culturals

310-00450/13

Formula la pregunta la diputada Rocío García Pérez, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Rocío García Pérez

Bon dia. Moltes gràcies, vicepresidenta. Consellera Garriga, què està fent el Departament de Cultura per accelerar el creixement de les empreses de cultura digital?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Natàlia Garriga Ibáñez, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Natàlia Garriga Ibáñez)

Gràcies, presidenta. Diputada García, en realitat, el Departament de Cultura està fent moltíssimes coses, perquè aposta plenament per les empreses de videojocs. En realitat, des de fa molts anys que ho fa.

Compartim l'objectiu del president de Devicat, que és l'associació d'empreses de videojocs de Catalunya, que ens diu que vol convertir Catalunya en el millor destí del món per crear i desenvolupar videojocs. Això ho compartim amb el Departament d'Empresa. I, de fet, a la gala de videojocs del desembre, doncs, Devicat va donar un premi a l'Institut Català de les Empreses Culturals com a reconeixement a la feina feta durant aquests anys recolzant aquest sector.

Per tant, estem fent moltíssimes coses i des de fa molts anys. Ho estem fent des de l'ICEC –l'Institut Català de les Empreses Culturals–, en línies que després, si puc, li aniré explicant, i, a més a més, també, ara, des de la nova creació de la Direc-

ció General d'Innovació i Cultura Digital, que hem creat aquesta legislatura, amb la qual encara ens acostem molt més al sector.

Ho estem fent constantment amb el sector, dins la Taula del Videojoc, constituïda des de fa anys, i aquest darrer..., fa quatre mesos vam presentar amb el conseller Torrent les seixanta mesures que farem per a aquest sector.

Per tant, jo crec que és un sector que l'estem recolzant, i força. Si puc, en la contrarèplica li explicaré exactament quines són les línies.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Rocio Garcia Pérez.

Rocio Garcia Pérez

Gràcies, consellera. Però l'estiu passat el Govern d'Espanya transferia a les comunitats autònomes fons europeus per a projectes de revaloració de la indústria cultural mitjançant ajuts i subvencions directes per als sectors de la cultura digital. A Catalunya se li han atorgat 4.175.000 euros per al 22 i el 23.

El Govern de Catalunya i, en concret, el Departament de Cultura va rebre l'agost passat, dins d'aquesta convocatòria, 2 milions i mig d'euros per aquest concepte. L'Institut Català de les Indústries Culturals publicava la convocatòria, però només per un import d'1,2 milions, lluny dels 2,5 rebuts i transferits a Catalunya. Ara veiem com d'aquests 1,2 milions l'ICEC només n'ha atorgat 849.000 euros, i a repartir entre seixanta-cinc projectes culturals digitals aprovats.

Pensem que és necessari impulsar aquesta indústria, en concret, la del sector del videojoc, que és capdavantera i estratègica a Catalunya i de projecció internacional, que és un sector emergent, però necessita línies d'ajuts de la Generalitat per a l'acceleració de projectes de creació, de desenvolupament i de distribució.

Segons dades del 2020, a Catalunya hi ha dues-centes empreses o estudis de creació i de desenvolupament de videojocs, un total de 435 registrades a Espanya. Aquestes empreses digitals acullen molt talent jove, com sap, i bons i innovadors projectes, però són majoritàriament molt petites o *indies*, i estan necessitades d'inversió pública i privada, i la privada mai hi arriba.

La indústria del videojoc reclama més suport a la Generalitat i dona ocupació a joves catalans. Per això, consellera, li volem preguntar: per què no s'ha esgotat el cent per cent de la transferència ingressada pel Govern de l'Estat al Departament de Cultura? Tenen previst obrir una nova línia per donar sortida als fons no assignats? Són conscients que el 23 hauran d'obrir convocatòries d'ajuts d'aquests fons europeus per un total de tres milions d'euros?

Creiem, consellera, que encara hi ha molt marge de millora en la gestió de les convocatòries impulsades per l'ICEC en el sector del videojoc i de la creació digital si volem situar Catalunya com a referent a Europa. Esperem que, com diu vostè, encara es pugui fer molt més per la cultura digital i pel sector del videojoc.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Cultura.

La consellera de Cultura

Diputada, sí. Doncs, efectivament, la dada concreta de per què no s'ha executat aquesta línia, tenint en compte que l'ICEC té setanta-set línies, no la tinc. Per tant, ja li podré explicar en breu, quan... M'imagino que, a més a més, és perquè és plurianual i perquè segurament no s'han complert els requisits establerts, perquè bàsicament en gairebé totes les línies que ens venen de l'Estat les bases estan escrites i actuem bàsicament com a gestoria, i, per tant, no tenim molt marge de maniobra per canviar, modificar o millorar les bases.

Sí que seguim fent moltíssims ajuts. És a dir, des de la direcció general nova fem subvencions a organització d'esdeveniments de contingut cultural, subvencions per a projectes culturals que facin servir tecnologia immersiva... Vam ser els primers en recolzar la primera incubadora GameBCN de l'any..., fa més de deu anys. Hem sigut i aquest any hem recolzat la incubadora GameGi a Girona per tal de que comenci a treballar. I l'ICEC està des de sempre..., fa molts anys que fem projectes d'internacionalització: els ajudem a anar a mercat, els ajudem a fer aportacions reintegrables. I tot això necessita més pressupost, com vostè sap.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les accions del Departament d'Igualtat i Feminismes per garantir el dret d'empadronament.

Pregunta al Govern sobre les accions del Departament d'Igualtat i Feminismes per a garantir el dret d'empadronament

310-00442/13

Formula la pregunta la diputada Jordina Freixanet i Pardo, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Jordina Freixanet i Pardo

Bon dia, consellera. Com sap, aquest 2023 serà l'any dels municipis: arreu del país hi haurà eleccions per escollir el futur dels pobles i ciutats de Catalunya. Des d'Esquerra Republicana, volem uns municipis republicans que siguin sinònim de drets i oportunitats per als nostres veïns i veïnes. I, quan parlem de drets i oportunitats, l'eina principal de reconeixement d'aquests drets i oportunitats als municipis és l'empadronament.

L'empadronament és un metadret, un dret de drets, la porta d'entrada de molts altres drets, com són la sanitat i l'educació. I el nostre paper ha de ser garantir, fer accessible, ràpid i àgil per a les persones aquest dret fonamental, competència plena del món local.

Malgrat que la normativa és clara, a dia d'avui a moltes persones els és molt difícil poder realitzar aquest tràmit essencial i obligatori com és la inscripció en el padró, especialment quan hi concorren situacions de màxima vulnerabilitat social. Garantir el dret a l'empadronament és una obligació de les administracions públiques. I, per tal de resoldre els casos que generen més conflicte a l'hora d'inscriure al padró, molts municipis realitzen circulars, instruccions o protocols dirigits a la coordinació administrativa interna amb l'objectiu que aquestes diferents casuístiques es puguin resoldre positivament en el menor temps possible.

Els puc posar un exemple que conec prou. L'Ajuntament de Lleida ha estat seleccionat com un ajuntament pioner en bones pràctiques per tenir un web propi en diferents idiomes, per fer tots els tràmits *online* i establir un protocol per regular el procés d'empadronament al municipi de Lleida per a residents que no disposin d'un domicili fix.

Tanmateix, sembla que alguns grups polítics prefereixen continuar fent política obstruccionista en matèria d'empadronament, com si es tractés de la mercantilització dels drets humans. En els últims anys hem observat que aquest no és un dret garantit a tot Catalunya. L'obstruccionisme legal..., les campanyes polítiques de determinades formacions que només busquen estratègies populistes i els discursos estigmatitzadors contra les persones més vulnerables que insten dia rere dia les autoritats locals a no empadronar són un fet que es produeix massa sovint a casa nostra.

Cal recordar, en aquest sentit, que empadronar totes les persones que resideixen en un municipi no és només donar compliment a la llei, sinó un benefici per a tot-

hom. Per això, consellera, volem saber què s'està fent des del Govern de la Generalitat de Catalunya en l'àmbit de la garantia de drets i especialment pel que fa a l'empadronament.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Tània Verge Mestre, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Molt bon dia. Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputada. Efectivament, i permeti'm que agafi les seves mateixes paraules, el padró és un dret de drets perquè, com deia, és aquesta porta d'entrada a altres drets com poden ser l'educació, la salut, els serveis socials d'atenció primària, el dret a vot, evidentment, si es tenen les nacionalitats adequades –reconegudes, en aquest cas, per l'Estat espanyol. És també la prova de veïnatge que servirà..., és cabdal per als processos de regularització de moltes persones migrades.

És també una eina bàsica que tenen els ajuntaments per poder dimensionar quines són les necessitats reals del conjunt de la seva població en matèria de serveis. Per tant, és evident que ha d'estar no només actualitzat, sinó que no ha de tenir cap mena de trava, no ha de tenir cap mena de demora, no ha de tenir cap mena de discriminació. I el que estem realitzant des del Departament d'Igualtat i Feminismes és un conjunt d'accions que estan, d'una banda, dirigides als mateixos ens locals i, d'altra banda, dirigides als veïns i veïnes.

Pel que fa al treball amb ens locals, el que tenim detectat, com vostè afirmava, és que en alguns municipis hi pot haver, doncs, una resistència per part..., per motius polítics, diguéssim, de no empadronar, però en molts casos el que hem vist és que és un desconeixement de la pròpia normativa, de l'obligació d'empadronar al marge de quina sigui la situació administrativa, al marge de quina sigui la situació habitacional, incloent-hi el fet de no tenir domicili fix.

I per aquest motiu el que hem fet és desenvolupar unes sessions formatives en col·laboració amb l'Escola d'Administració Pública de Catalunya. El 2022 van ser cinc sessions, amb més de dues-centes persones, que estan adreçades, diguéssim, tant a personal tècnic com també a secretaris i secretàries municipals, també a càrrecs electes. Ha tingut tanta demanda que el 2023 se'n faran deu sessions més. Per tant, està en bon camí. Vol dir que als municipis hi havia aquesta necessitat de saber actuar donant compliment a la llei.

Estem fent acompanyament personalitzat també en els municipis que s'han trobat amb algunes qüestions específiques. Amb l'Associació de Municipis i la Federació de Municipis hem fet un manual on es detallen quins són els supòsits, com s'empadrona. I, després, amb veïns i veïnes estem treballant també..., hem publicat aquests materials informatius en les llengües més parlades al país, incloent-hi l'àrab, el xinès, l'urdú. I també estem treballant amb la Confavc, amb les associacions de veïns i amb entitats, perquè són les més properes, a vegades, a les persones i, per tant, poden donar a conèixer també aquests drets.

Aquestes accions estan desplegant la Llei 19/2020, d'igualtat de tracte i no-discriminació, i estan incorporant també una perspectiva antiracista que necessitem fer-nos pròpia totes les administracions.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la nova convocatòria d'accés al Cos de Mossos d'Esquadra.

Pregunta al Govern sobre la nova convocatòria d'accés al Cos de Mossos d'Esquadra

310-00443/13

Formula la pregunta el diputat Jaume Butinyà i Sitjà, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Jaume Butinyà i Sitjà

Gràcies, presidenta. Conseller, ara fa poc més de dos anys el seu departament acordava amb el Govern espanyol l'ampliació del Cos de Mossos d'Esquadra fins a 22.000 agents, demanda que respon al desig i al deure de donar més i millor servei a la població, creixent i canviant, amb noves necessitats.

Atenent a les diverses compareixences i respostes a preguntes que li han fet en aquest mateix plenari, hem sabut que les prioritats del seu departament passen per la renovació i millora dels recursos materials, i especialment per formar noves promocions d'agents, de manera que sigui un millor reflex de la societat actual a la que serviran i amb el compromís per complir les obligacions pròpies del lloc que ocuparan.

Com bé sap, el nostre grup vol un model de seguretat per a Catalunya amb una policia integral, de proximitat, transparent, eficient i feminitzada. En tot cas, en la presentació dels pressupostos de l'any 2022 es destinaven fins a 79 milions d'euros per a la despesa de personal, fent possible la convocatòria de 840 places de nous mossos d'esquadra. Tot just encetat l'any 2023, ha anunciat una nova convocatòria per cobrir-ne 850 més.

És evident que veiem com el Govern republicà, a més d'anunciar les seves intencions, també les fa realitat. És per això, conseller, que voldríem que ens informés amb detall de quins són els aspectes més destacables i els objectius d'aquesta nova convocatòria.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputat. Com saben, sempre he defensat que la seguretat no és només que hi hagi més policia; és també educació, són també polítiques socials, també és lluitar contra la precarietat i contra l'exclusió, també té molt de polítiques municipals, de l'àmbit de la conservació de la via pública, polítiques urbanístiques, ciutats endreçades.

La seguretat no és només posar cara d'enfadat, sinó que és fer accions i fer polítiques concretes, però també són més agents de la policia. També és fonamental que, a més a més de totes aquestes polítiques, hi hagi més agents de policia: per fer una policia més propera, per fer una policia més capaç de treballar i de coordinar-se i treballar junts amb les policies locals, per tenir més capacitat d'investigar, per tenir més capacitat de prevenir, de mediar, de situar la víctima en el centre de la nostra actuació. I és per això que s'ha fet aquesta convocatòria de 850, que ve d'una altra de 850 i d'una altra que enguany, en la mesura que hi hagi pressupostos, també es farà, a més a més. Perquè sí, perquè fan falta més mossos d'esquadra per a totes aquestes polítiques que els hi deia.

Però, a més a més, és necessari que hi hagi un cos de mossos d'esquadra que s'assembli cada vegada més a la societat a la qual serveix. No només per una raó de justícia, que també, sinó també d'eficàcia, perquè en la mesura que ens assemblem més a la societat a la qual servim serem més eficaços, perquè la servirem millor, perquè la coneixerem millor.

I aquesta és la segona de les condicions, dimensions o característiques d'aquesta convocatòria, que és la reserva de places d'un quaranta per cent per a dones. Per pro-

mourer també, a més a més, la diversitat, incorporant el coneixement de determinats idiomes per garantir també la diversitat. Una policia que s'assembli a la societat a la qual serveix.

És evident, a ningú se li escapa, que hi ha hagut moltes reticències, però estem aquí perquè les coses passin. I, per tant, seguirem treballant en aquesta direcció amb molta determinació i convicció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el balanç de l'acció exterior.

Pregunta al Govern sobre el balanç de l'acció exterior

310-00444/13

Formula la pregunta la diputada Mònica Palacín i París, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Mònica Palacín i París

Moltes gràcies, vicepresidenta. Consellera, pel Grup Parlamentari d'Esquerra la seva conselleria és estratègica per al Govern i per al país, i ho és perquè és una de les millors eines que tenim per explicar Catalunya al món. I entenem que explicar Catalunya al món és portar aquests grans consensos dels que sovint parlem en aquest Ple més enllà de les nostres fronteres. El que ens cal és posicionar-nos en els grans debats globals i públics del nostre temps, i no fer-ho des del sectarisme i el partidisme, sinó mirant d'il·lustrar el conjunt i la diversitat de la societat catalana.

Utilitzant paraules seves, consellera, la nostra carta de presentació ha de ser treballar per trobar solucions als reptes globals i contribuir a fer un món més just, més feminista i més sostenible. I sabem que des de que ha pres possessió no ha parat d'exercir aquesta responsabilitat. L'exemple més recent és el seu viatge a Finlàndia, on s'ha reunit amb autoritats de primer nivell com la ministra de Serveis Socials finlandesa, el que hauria de ser l'acció exterior d'un país normal, que els nostres consellers i conselleres es reuneixin amb els ministres d'allà on van.

I volem posar en valor la feina que ens ha permès aconseguir aquestes reunions, que és, precisament, posar en valor el compromís de Catalunya amb el desenvolupament d'un model més just i d'una economia més republicana: els treballs del pla pilot de la renda bàsica universal.

El pla pilot de la renda bàsica universal no només és un dels projectes clau del Govern, sinó que és un projecte pioner al món. El dilluns, en un acte de presentació del programa pilot a la UPF, el responsable de l'oficina de la renda bàsica universal, Daniel Raventós, destacava com els responsables finlandesos el veien amb un cert punt d'enveja, dient que era el pla pilot que els hi hauria agradat fer a ells.

Per això, consellera, volíem destacar aquesta visita com un exemple de com hem de conduir la nostra acció exterior, de com hem de posar en valor la feina que fem a Catalunya per tenir veu al món. I li volíem preguntar sobre els temes tractats al seu viatge a Finlàndia i quina valoració en fa.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Meritxell Serret i Aleu, consellera d'Acció Exterior i Unió Europea.

La consellera d'Acció Exterior i Unió Europea (Meritxell Serret i Aleu)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputada, diputades i diputats... Primer de tot, el Govern de Catalunya, tot aquest Govern, de manera cohesionada, estem compromesos

amb una acció exterior que sigui útil, que serveixi per generar més credibilitat i confiança i millorar la reputació de les nostres institucions i de la nostra societat al món.

I, en aquest cas, a Finlàndia tot això va ser possible. I va ser possible –també ho hem de dir– gràcies a la bona feina que va fer la pròpia delegació del Govern als països nòrdics i bàltics, perquè vam poder fer trobades al més alt nivell, com vostè deia, amb la ministra d'Afers Socials i Salut. I gràcies a ella i la Kela, que és l'organització de la seguretat social allà, que va impulsar en el seu dia el seu programa de renda bàsica, vam anar-hi a explicar la renda bàsica universal, aquest pla pilot que estem impulsant des d'aquí a Catalunya, i que gràcies a aquesta universalitat i a la seva pròpia configuració i la base de beneficiaris que tindrà el pla pilot és un referent ja a nivell internacional en tots aquells països que treballen també per aquest millor estat del benestar, amb més justícia social.

Però no només; també vam estar amb el ministre... –perdó–, el president del Consell d'Hèlsinki-Uusimaa, Markku Markkula, i també amb l'ex primer ministre i excomissari Jyrki Katainen, ara mateix director d'un dels principals *think tanks* de Finlàndia.

I amb tots ells vam avançar també en aquestes relacions de confiança per a aquests reptes globals: per a la transició verda, per a la transició energètica, per com avancem amb innovacions i innovacions disruptives que ens permetin fer front a aquests grans reptes globals de transició digital, de transició verda, com deia, que afrontem i que hi necessitem compartir aprenentatges per al bé comú de les nostres societats.

Però no només; també vam estar parlant amb la gran organització allà del sector de cooperació, per com també compartim visions per avançar cap al 0,7 i cap a una política de país de cooperació. I també vam parlar del gran repte que suposa Ucraïna, la guerra d'Ucraïna, l'agressió de Rússia, i com plegats fem front a aquest repte. I vam anunciar que aquesta setmana, precisament, reunirem aquí a Catalunya el Consell Català d'Ajut Humanitari d'Emergència per veure com seguim avançant en aquesta acció solidària i de suport.

En tots aquests casos, vam constatar la bona predisposició a relacionar-nos, aquesta capacitat de fer una acció exterior que ens permet fer aprenentatges mutus i, com dic, potenciar les relacions per fer més i millor presència de Catalunya al món, ser útils a la nostra ciutadania, guanyar aquesta credibilitat com a institucions i com a societat i millorar la reputació al món.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les consideracions de la vicepresidència respecte a la situació dels serveis públics.

Pregunta al Govern sobre les consideracions de la vicepresidència respecte a la situació dels serveis públics

310-00441/13

Formula la pregunta la diputada Maria Dolors Sabater i Puig, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, tenim el país col·lapsat de vagues i mobilitzacions dels serveis públics. Ahir mateix el col·lectiu d'infermeres ens feia arribar fins a la porta del Parlament el seu crit de socors. Avui els sectors sanitari i educatiu es mobilitzen per demostrar aquest malestar arreu del territori, aquest malestar pel model, per les condicions laborals, per les condicions professionals i perquè el sistema públic de provisió de serveis bàsics de qualitat i universals està en greu perill,

precisament ara que l'acumulació de crisis sistèmiques els fa més imprescindibles. Quin és el seu pla de rescat dels serveis públics, consellera?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Laura Vilagrà Pons, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Gràcies, vicepresidenta. Diputada... Bé, de fet, compartim i, de fet, ens fem nostres les reivindicacions de les persones que avui es manifesten en el sentit, doncs, de que hem de reforçar els serveis públics, els hem d'ampliar, que necessiten més qualitat, perquè, evidentment, volem garantir igualtat d'oportunitats, equitat social i territorial en els serveis públics. I això va de reforç i, per tant, va de més recursos; més recursos que tindrem amb un nou pressupost, amb aquests 3.400 milions més que van directament a reforçar tots aquests serveis.

Però també, i pel que fa a Presidència i amb relació a temes laborals, que, òbviament, també hem fet propostes en aquest àmbit, doncs, tenim aquest procés d'estabilització, de reducció de la temporalitat, en marxa, que l'estem fent en un temps rècord, amb un acord amb els sindicats en les diferents decisions que hem de prendre. Un procés que beneficia milers de persones, que en aquests moments..., a final d'any ja vam establir deu mil persones de serveis generals i de l'Administració d'una mitjana de quaranta-nou anys, dos terços dones, i que en un vuitanta-set per cent van poder-se quedar en el mateix lloc de treball. I ho continuarem fent amb els altres cossos.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Consellera, però vostès segueixen apostant pel mateix model, i no pot ser que allò que és essencial per a la vida depengui del mercat i l'especulació del capital. Els serveis públics són els pilars que sustenten la garantia de drets bàsics per a tothom, i els necessitem amb bona salut i que siguin de titularitat, provisió i gestió públiques, perquè està demostrat que són millors i més eficients.

L'aposta que fan vostès pel model de privatització i espoli de recursos públics mitjançant la fórmula de convertir en negoci per a uns pocs la gestió dels drets per a tothom és més precarització i pèrdua de qualitat dels serveis, que és, en definitiva, pèrdua de qualitat de vida i de drets: llistes d'espera i condicions de treball mortals que empenyen a una fuga cap a la privada en sanitat; males condicions, falta de places i no desplegament de recursos per a la inclusió que consolida la segregació escolar i les desigualtats socials i empeny igualment a una fuga cap a la privatització en l'educació.

Vostè no ens diu un pla específic per rescatar els serveis públics; ni pla per rescatar els serveis públics ni per implementar més serveis públics, com banca pública, farmacèutica pública, energètica, drets socials públics...

Avui aquí fora un poble es mobilitza per reclamar drets, i nosaltres ens sumem literalment a la mobilització. I, sincerament, consellera, no veiem en la seva resposta ni en les seves propostes en el pressupost on és la revolució social que van prometre.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, vicepresidenta. Bé, diputada, aquest Govern reverteix retallades, i ho estem fent en aquests dos anys de legislatura: en salut, en educació, en serveis residencials, discapacitats, salut mental.

I com ho fem? Doncs, per exemple, internalitzant serveis, com vam fer a Berga, per dir un municipi a l'atzar; consolidant personal, el personal que vàrem establir

per la covid en salut, en educació. I ho fem en aquest projecte de pressupostos que destina més de 1.300 milions d'euros addicionals a salut, a primària, a llistes d'espera, com hem pactat amb En Comú Podem. També en educació, amb més docents que mai. També per lluitar contra la segregació escolar, amb el decret d'escola inclusiva, l'I2 o internalitzant també escoles, òbviament.

Amb 25 milions d'euros per a violència masclista, també amb serveis territorials importants, i amb 30 milions en salut mental. Perquè..., vostè se'n recorda, de la Mercè Torrentallé, és a dir, l'activista d'Obertament que ens va venir aquí a explicar el seu cas i que tots vam fer bons propòsits amb relació a la salut mental i vam dir que hi establirien el pressupost que tocava? Doncs bé, ara toca. I toca que fem l'esforç també en l'energètica pública, i ho farem amb 25 milions d'euros per tirar-la endavant.

Perquè per millorar els serveis públics, a banda de dir-ho, a banda de retòrica, cal fer-ho. I, per tant, com va dir algú, cal prendre partit. I «prendre partit» vol dir ser conscients que per no tenir pressupost no podem aplicar a aquesta nòmina del mes de gener el 2,5 per cent d'increment salarial. Per tant, li diré una cosa: prengui partit.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la protecció dels agents dels Mossos d'Esquadra.

Pregunta al Govern sobre la protecció dels agents dels Mossos d'Esquadra

310-00440/13

Formula la pregunta el diputat Nacho Martín Blanco, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Ignacio Martín Blanco

Bon dia, conseller Elena. Com valora l'actuació dels mossos d'esquadra en el curs de la cimera hispanofrancesa que es va celebrar a Barcelona la setmana passada?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena i Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Bé, doncs positivament. Es tractava d'un repte, perquè hi havia una cimera que generava molta necessitat de presència policial i de coordinació. I, en aquest sentit, valoro positivament el treball que es va fer des del Cos de Mossos d'Esquadra.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Conseller, després de la cimera hispanofrancesa de la setmana passada, l'ex vicepresident del Parlament, el senyor Josep Costa, va fer un tuit absolutament inadmissible en democràcia assenyalant un agent dels Mossos d'Esquadra amb una fotografia en què es veia clarament la seva placa i fins i tot es podien albirar amb facilitat els seus trets facials. Estem davant d'una actuació absolutament inadmissible en democràcia. No oblidem que el senyor Costa és tot un ex vicepresident d'aquest Parlament.

I, per tant, senyor Elena, quan el senyor Costa li exigia a vostè que prengué mesures contra l'agent, l'estava assenyalant a vostè, però també estava assenyalant l'agent, i aquest assenyalament públic és una cosa absolutament inadmissible. El clima ideològic que s'ha creat a Catalunya en contra dels cossos i forces de seguretat de l'Estat és una cosa impròpia d'una democràcia sana, d'una democràcia avançada,

d'una democràcia que respecti els seus agents de l'autoritat, que precisament vetllen pels nostres drets i llibertats.

La seva responsabilitat, senyor Elena –i l'hi dic des de l'estima, fins i tot també des de la consideració que tinc per vostè, que és la d'un home sensat i entenimentat–..., el seu silenci, senyor Elena, posa els agents dels Mossos d'Esquadra entre les potes dels cavalls. Per tant, jo li demano i fins i tot li exigeixo que defensi aquest agent dels Mossos d'Esquadra i la resta del Cos de Mossos d'Esquadra davant d'aquests atacs de polítics extremistes que el que fan senzillament és degradar la imatge del Cos de Mossos d'Esquadra.

De fet, senyor Elena, jo tinc per mi que, d'acord amb la llei de seguretat ciutadana, aquesta, la vigent, i fins i tot la reforma que es vol fer, la seva obligació no és només sortir a defensar públicament l'agent atacat de forma *inmisericorde* per un polític irresponsable, sinó, a més, prendre mesures legals contra el senyor Costa per un possible delictes contra l'agent al qual ha assenyalat públicament.

Estem davant, hi insisteixo, dels nostres agents de seguretat, tant dels Mossos d'Esquadra com de la Policia Nacional com de la Guàrdia Civil; en definitiva, el conjunt d'agents de cossos i forces de seguretat que vetllen pels nostres drets i llibertats, cosa que és fonamental en democràcia.

Senyor Elena, hi insisteixo, el tinc per un home sensat. Faci el que ha de fer: defensar el Cos de Mossos d'Esquadra davant d'atacs de polítics populistes i extremistes. La seva obligació és fins i tot emprendre accions legals contra el senyor Costa. L'hi demano, o, fins i tot, des del respecte, l'hi exigeixo, senyor Elena.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Bé, imaginava que no es tractava tant de posar en valor la feina extraordinària que va fer el Cos de Mossos d'Esquadra aquest dia, i tants dies de l'any, sinó d'entrar en la guerra «tuitera» en la qual alguna gent està instal·lada.

Miri, jo no puc entrar en valoracions sobre un cas concret, perquè soc el conseller d'Interior. I, en aquest sentit, em consta, perquè s'ha dit públicament, malgrat que no han arribat, que hi ha denúncies i que pot ser quelcom que estigui judicialitzat. I, en aquest sentit, el conseller d'Interior no pot entrar en valoracions, en temes concrets que puguin estar judicialitzats, i, per tant, no ho faré.

Sí que l'hi faré algunes afirmacions de caràcter general. També val a dir que els ritmes de l'Administració i els ritmes judicials no són els mateixos que els ritmes de Twitter, i, per tant, deu entendre que jo no entri en aquesta valoració concreta. Sí que li vull fer algunes valoracions de caràcter general.

En primer lloc, quan hi ha denúncies s'investiguen, sempre, no? I, per tant, en la mesura que hi hagi una o més denúncies, s'investigaran pel Cos de Mossos d'Esquadra, com no pot ser d'una altra manera.

I els Mossos d'Esquadra tenen el suport i tenen l'assessorament legal i el suport de la conselleria d'Interior sempre; sempre els tenen.

Tercera consideració: em sembla fatal assenyalar funcionaris públics concrets. Però que ho diguin vostès..., que ho diguin vostès, que són els campions d'assenyalar funcionaris públics sistemàticament i des de fa anys... (*Aplaudiments.*) Per l'amor de Déu... A més a més de ser sensat –gràcies–, tinc memòria, i recordo tants i tants i tants i tants assenyalaments per part de vostès, també del Cos de Mossos d'Esquadra, a través de les xarxes socials i a través d'altres indrets...

Per tant, suport sempre al Cos de Mossos d'Esquadra. I, en aquest sentit, em sembla que hauríem de treure d'aquestes disputes partidàries el Cos de Mossos d'Esquadra. I aquest és el meu objectiu.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la situació del sistema educatiu.

Pregunta al Govern sobre la situació del sistema educatiu

310-00438/13

Formula pregunta la diputada Lorena Roldán Suárez, del Grup Mixt.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Bien, nuevo año, nuevo periodo de sesiones, nuevo trimestre escolar y nueva huelga. Señor Cambray, tiene usted otra vez a la comunidad educativa y a los sindicatos en la calle.

¿Usted va a seguir diciendo que todo va estupendamente y que la comunidad educativa le adora, o de una vez por todas va a reconocer que las medidas que está tomando como *conseller* no son buenas?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Josep González-Cambray)

Bon dia, diputada. Vicepresidenta, diputats, diputades... Diputada Roldán, bé, li agraeixo que faci aquesta pregunta, perquè així em permetrà explicar-me, ens permetrà explicar-nos. De fet, permeti'm un moment; després aniré al tema de la vaga, però permeti'm que comparteixi una dada.

Anem als fets, anem a les dades, anem al que realment està passant al sistema educatiu català. El que està passant al sistema educatiu català és que des del dia 9 de gener d'aquest any tenim el nombre més alt de mestres de la història del sistema educatiu català. Tenim el nombre més alt de mestres i no és el curs en el que tenim més alumnat. I, per tant, es dona una altra situació que encara per mi és més important, que és que la relació nombre d'alumnes per mestre és la més baixa de la història: estem per sota de deu alumnes per cada mestre dins del sistema educatiu català.

Després, a la contrarèplica, parlem de la vaga.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidenta. Mire, señor Cambray, yo no sé si vive usted en una realidad paralela o es que echa más cara que espalda al asunto. Siendo político independiente, la verdad es que las dos opciones me parecen válidas.

Mire, la educación en Cataluña no está para tirar cohetes por mucho que usted diga lo contrario. Usted insiste en el avance del calendario escolar, que, por cierto, nos dijo que iba a hacer una auditoría y estoy deseando conocer los resultados y que nos cuente las grandes ventajas pedagógicas y el exitazo de la medida, cuando ni siquiera hubo monitores suficientes.

Hace unos días leía una entrevista donde usted nos decía que estos cambios son imprescindibles porque no podemos tener la misma escuela que hace diez años. No podemos tener la misma escuela que hace diez años, pero hay que tragar con la inmersión obsoleta de hace treinta, y cada vez que vienen aquí reivindican el modelo educativo surgido en Santa Coloma hace cuarenta años. ¿Usted ve la incongruencia, señor Cambray?

Mire, mientras las mejores escuelas tienen sistemas plurilingües, aquí, insisto, hay que tragar con un modelo monolingüe antiguo y caduco con el que según ustedes los niños salen preparadísimos, pero las pruebas de competencias básicas nos

dicen todo lo contrario, señor Cambray. Ustedes siguen vulnerando los derechos de los alumnos. Y le digo que no siempre va a encontrar a un cómplice en la Moncloa; ¿qué van a hacer entonces?

Mire, también siguen sin revertirse los recortes al profesorado, que hace ya más de una década que van arrastrando. Y ustedes, en lugar de vincular los presupuestos generales del Estado a que sus compañeros de filas salieran indemnes, pidiendo o exigiendo la eliminación de la sedición y la rebaja de la malversación, podrían haber pactado apoyos allí y aquí y probablemente hoy tendríamos presupuestos catalanes. Pero para ustedes las necesidades de Cataluña se ve que pueden esperar otra década más, era más importante limpiar la trayectoria golpista de Junqueras y compañía.

Mire, ¿usted sabe por qué vuelve a tener huelga, señor Cambray? Pues porque cierra las crisis en falso. Se saca de la chistera una promesa, una ocurrencia, un compromiso; los sindicatos confían en usted, y, al cabo de unos meses, se dan cuenta de que nada es como se les dijo. Desde luego, usted, señor Cambray, tiene bien aprendido el método nacionalista.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Bé, doncs, diputada, parlem de la vaga. Des del Departament d'Educació hem fet tots els possibles per evitar aquesta vaga. Des del Departament d'Educació hem revertit la gran majoria de retallades que encara teníem al sistema educatiu català. De fet, en queden dos serrells i hem fet la proposta als representants dels treballadors per revertir aquests dos serrells que queden durant els anys 23 i 24. Hem fet una proposta d'acord.

I, per tant, des del Departament d'Educació hi ha el nostre compromís amb la proposta d'acord que hem fet als representants dels treballadors de que durant aquesta legislatura revertirem totes –totes– les retallades que tenim vigents des de fa més de deu anys. En menys de dos anys pràcticament les hem revertit totes, i en aquesta legislatura ho acabarem de fer. I, per tant, entenem i compartim i volem, des del primer moment, sempre acords amb els representants dels treballadors.

I permeti'm també que contextualitzi una mica d'on venim per aquesta vaga en la que ens trobem a dia d'avui. Venim d'un acord històric, d'un acord que vam fer l'1 de setembre, que incorpora 3.566 mestres al sistema educatiu aquest any 2023. Aquest acord històric per unanimitat..., primera vegada en els darrers vint anys que tots els representants dels treballadors a la mesa signen un acord –primera vegada en vint anys. Per tant, hi ha hagut un acord històric. Hi ha hagut molt bon clima de treball des de l'1 de setembre: catorze mesos sindicals, hem fet reunions i més reunions.

I, per tant, estem convençuts que la nostra proposta, que reverteix totes les retallades, al més aviat possible l'acordarem amb els representants dels treballadors.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la manca de pressupostos.

Pregunta al Govern sobre la manca de pressupostos

310-00439/13

Formula la pregunta el diputat Joan Garriga Doménech, del Grup Parlamentari de VOX.

Joan Garriga Doménech

Sí. Señora *consellera*, ¿hasta cuándo piensa seguir sin presupuestos, debilitando todavía más los servicios públicos?

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Natàlia Mas Guix, consellera d'Economia i Hisenda.

La consellera d'Economia i Hisenda (Natàlia Mas Guix)

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputat. Ja fa setmanes que aquest Govern està en condicions de portar els pressupostos a aquesta cambra, al Parlament. Uns bons pressupostos; de fet, els més expansius en disset anys. Uns comptes que compten amb el suport d'En Comú Podem; també, de forma inèdita, amb el suport dels agents econòmics, socials i culturals d'aquest país. De fet, l'àmbit cultural és l'àmbit que més creix, amb un vint-i-set per cent d'increment, 101 milions d'euros més, per, entre d'altres qüestions, reforçar les polítiques de suport al català.

El tercer departament que més creix és el d'Igualtat i Feminismes: també un vint-i-set per cent de creixement, per, entre d'altres coses, reforçar els serveis d'atenció a la violència masclista, així com les polítiques de refugi i d'antiracisme.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Señora *consellera*, su Gobierno suspende en plazos. Cataluña es la única región de diecisiete que no ha presentado aún los presupuestos a la cámara. Cataluña en los últimos diez años solo un año, el anterior, ha presentado en plazo los presupuestos. Hasta la institución más modesta –una asociación, una fundación– presenta en plazos los presupuestos antes de empezar el año en curso para poderlos debatir, para poderlos enmendar y para poderlos aprobar. En la Generalitat de Catalunya eso es casi imposible.

Ustedes negocian con los socialistas sin transparencia. Están escenificando una pelea por la B-40, cuando perfectamente los socialistas, desde el Gobierno central, podían proyectar, financiar y ejecutar esta ronda Norte para mejorar la movilidad del Vallès entre Sabadell, Terrassa y Castellar del Vallès. Más trabajo y decisión y menos excusas.

Y ustedes, los separatistas, son incapaces de decidir si ampliar el aeropuerto del Prat, si proyectar una carretera o aprobar un gran proyecto, porque son víctimas de su esencia, que es división y perjuicio para los catalanes. No avanzan, están midiendo sus fuerzas ante las próximas elecciones municipales, y aparentan diferencias tras aprobar los presupuestos del Estado y aprobar beneficios penales para golpistas, corruptos y, por supuesto, violadores.

Señora *consellera*, su negligencia hace peligrar si cabe aún más los servicios públicos con unos impuestos altísimos, seguridad cada vez peor, infraestructuras sin decisiones ni mejoras, ayudas sociales mal distribuidas, educación con deficiencias y en huelga, sanidad con deficiencias y en huelga. Y van a prorrogar unos presupuestos que han causado mucho perjuicio a los catalanes. Han machacado los catalanes con impuestos abusivos, han malgastado los recursos públicos, han llevado a la ruina a miles de catalanes, de trabajadores y de familias, y han devastado los servicios públicos, como se está demostrando en las reiteradas huelgas que tenemos en la calle.

Por el bien de los catalanes, señora *consellera*, admitan que están desbordados, que no pueden gobernar, y convoquen elecciones.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Hisenda.

La consellera d'Economia i Hisenda

Gràcies, diputat. Els pressupostos són certament urgents. Són uns comptes que no pertanyen a ningú, que són de la gent. Nosaltres som purament gestors d'aquests recursos que hem de fer arribar a la ciutadania, que hem de desplegar per tal de pal·liar la situació econòmica actual, així com també per poder empènyer necessàries transformacions de futur.

Abans li comentava algunes de les prioritats d'aquests comptes. Sap ja que també cent mil famílies estan esperant poder actualitzar les seves prestacions socials. Com comentaven també altres consellers, 6.800 docents, 4.300 sanitaris..., noves places que incorporen aquests pressupostos, a l'espera de la consolidació d'aquestes places. Milers d'empreses també a l'espera del fet que aquests pressupostos doblem els fons de suport a la indústria, així com també en l'àmbit de la inversió, més de 2.800 milions d'euros, que incrementen en un cinquanta-sis per cent la mitjana de la inversió dels darrers anys.

Per tant, fem política, fem oposició, transaccionem, però sobretot aixequem la mirada, observem la realitat dels carrers i pensem en el bé comú.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'acció exterior.

Pregunta al Govern a sobre l'acció exterior

310-00445/13

Formula la pregunta el diputat Josep Rius i Alcaraz, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Josep Rius i Alcaraz

Bon dia, consellera. L'any 22 l'acció catalana va disposar d'una política valenta i decidida amb l'estratègia «Més Catalunya al món», liderada per la consellera Alsina.

Ja fa tres mesos que va assumir el càrrec al Govern i estem amoïnats amb el desplegament de les polítiques del seu departament. En aquest sentit, ens agradaria saber quines previsions té per desplegar l'acció exterior i, en concret, el pla d'obertura de delegacions arreu del món.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Meritxell Serret i Aleu, consellera d'Acció Exterior i Unió Europea.

La consellera d'Acció Exterior i Unió Europea

Gràcies, vicepresidenta. Diputat, de fet, ja ho comentàvem abans, el Govern de la Generalitat en el seu conjunt, i, per tant, també, evidentment, aquest departament, com no pot ser d'una altra manera, estem els primers compromesos en fer una acció exterior de Catalunya que serveixi per ser útils a la ciutadania, per guanyar credibilitat i millorar la reputació. Això vol dir ser més presents, però també millor presents en el que és el món.

I el que tenim claríssim és que tota la xarxa de delegacions..., el que necessitem és que es consolidi tota aquesta xarxa, que s'hi destinin tots els recursos necessaris. I, en aquest sentit, tenim claríssim que reforçarem tot el que és la xarxa de delegacions, però no només: també continuarem avançant en el reforçament dels recursos humans de tot el departament, millorant la política de cooperació, acompanyant millor la Catalunya exterior i millorant també totes aquelles línies d'ajut a la internacionalització de la societat catalana.

Per tant, hi insisteixo, volem fer més presència, però, sobretot, millor presència al món.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies. Per pregar, té la paraula el diputat Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Consellera, em queden molts dubtes. Per què no s'ha obert la delegació a Andorra? Què ha passat amb tots els processos de selecció per a delegats del Brasil, Japó i Andorra? En quina situació es troben les delegacions del Senegal, Corea del Sud i Àfrica Meridional? Han descartat el projecte de delegació a Israel? I les oficines d'Irlanda, Canadà, Quebec i Eslovènia?

Miri, consellera, deu estar d'acord amb mi que l'acció exterior és un dels reptes més grans que té Catalunya com a país. De fet, és imprescindible per explicar-nos al món. Ho hem dit moltes vegades: primer el coneixement i després el reconeixement. Cal que internacionalment coneguim la realitat de Catalunya per després poder ser reconeguts com a estat. Aquesta era la premissa de l'acció exterior de la consellera Alsina i també la que fan des de l'exili el president Puigdemont i els consellers Comín i Ponsatí, bé sigui des del faristol del Parlament Europeu, bé sigui amb totes les victòries judicials que arriben d'Europa i les que confiem que arribaran properament.

Consellera, l'acció exterior, com en la política, si no la fas, te la fan. I, si no, miri quina és l'acció exterior que Pedro Sánchez està fent amb Catalunya: mentre el seu Govern congela l'acció exterior, Sánchez aprofita per vendre una imatge que el conflicte entre Catalunya i Espanya ja s'ha acabat; amaga la repressió contra milers d'independentistes, els espia, els persegueix judicialment –per cert, indiferentment de si ho fan amb l'antic o amb el nou Codi penal–; o l'última, celebra una cimera franco-espanyola a Barcelona amb la presència decorativa del president Aragonès. Hi insisteixo, la política exterior, si no la fas, te la fan.

Ha llegit el tractat signat entre Sánchez i Macron? Li poso dos exemples que impliquen Catalunya. Ha vist que servirà per millorar l'execució de les ordres europees de detenció i d'extradició? Ha vist que promou la llengua francesa i l'espanyola, i ni rastre del català? On és l'oficialitat promesa del català a Europa?

Consellera, hem de fer els deures, perquè de l'acció exterior del Govern en depenen els drets i els anhels de molts ciutadans i empreses catalanes arreu del món.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea.

La consellera d'Acció Exterior i Unió Europea

Gràcies, vicepresidenta. Diputat, diputades i diputats... Li seré molt molt clara: aquest Govern, el que no farem mai..., no serem nosaltres qui generarem i alimentarem polèmiques, polèmiques interessades al voltant de delegacions, al voltant de la feina del departament i al voltant de l'acció exterior del Govern; al contrari, hi insisteixo, seguirem treballant, treballant i aportant i apostant amb molta força per aquesta acció exterior, amb rigor, amb recursos i amb una manera de fer que sigui útil a la ciutadania, útil per generar aquesta confiança i credibilitat i per millorar la reputació.

De fet, en tot el desplegament de delegacions, sí, s'han firmat decrets, s'han aprovat decrets, però falta el més important, que és destinar-hi els recursos. I aquí és on hem de fer i farem, durant els propers mesos..., obrint aquestes delegacions, no?, fent que siguin operatives, efectivament, al Con Sud, al Senegal, a l'Àfrica Meridional, a Corea del Sud. I també al Japó, Andorra i Brasil farem passos importants la setmana que ve: sense més dilació, aprovarem al Govern el nomenament del nou delegat o delegada al Japó, i en els propers dies hi hauran els següents nomenaments pel que fa a Andorra, també.

I tenim claríssim, molt clar, que el que necessitem i el que sí que condicionarà l'acció exterior serà tenir pressupostos. Per tant, si volen ajudar, ajudin a que hi hagi pressupostos... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Se li ha acabat el temps, consellera.

Pregunta al Govern sobre la situació de l'ensenyament

310-00446/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la situació de l'ensenyament. Formula la pregunta la diputada Anna Erra i Solà, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Anna Maria Erra i Solà

Presidenta, vicepresidenta... Conseller, avui des de Junts li volem fer una colla de reflexions sobre la seva gestió al capdavant del seu departament que ens preocupen. Una és la gratuïtat de l'I2, decisió que compartim. Ara bé, la seva promesa que tots els nens i nenes de l'I2 rebrien suport econòmic no és certa, perquè a dia d'avui les escoles bressol d'iniciativa social i privades encara no han cobrat res. Per què, conseller?

O bé, a l'infrafinançament de l'escola concertada, ara hi sumem l'incompliment a tots els centres concertats que, adherits al pacte de contra la segregació escolar, encara no han cobrat res. Per què, conseller? Per què aquest ofec? Només hi ha dues raons: o bé per voluntat política o bé per mala gestió. O bé, i amb preocupació, per les dues alhora.

I sobre els pitjors resultats educatius? No s'amagui darrere el covid. Aquesta generació s'hi juga el seu futur. A més a més, com bé sap, no hi havia hagut un pressupost d'Educació tan alt com el que té. No ha tingut mai tants recursos com ara, econòmics i humans. Així, què passa? Doncs, veritablement, que no hi ha directrius per treballar per l'èxit escolar. Més recursos que mai i els pitjors resultats que mai.

També va dir que cap més aula de Catalunya aplicaria el vint-i-cinc per cent de castellà, i ja hi tornem a ser. Què ha fet, conseller, per evitar-ho? El Parlament va fer la seva feina. Vostè l'ha feta? Ha donat instruccions clares perquè els centres s'adaptin a la nova llei? És evident que no.

I sobre el calendari? Vostè ho va tirar endavant, tot i les queixes. I què ha passat? Un resultat nefast. I no es pot llançar primer la idea i llavors preparar-la. Molts diners per a aquesta iniciativa que no ha donat el resultat esperat. I, a més, tot i que ens va dir que ens presentaria l'avaluació i en parlariem amb els grups parlamentaris, vostè de nou ho tira endavant: va sol i malament.

I avui una altra vaga, conseller. Té la comunitat educativa descontenta i se sent humiliada. És el conseller amb més vagues acumulades, i aquest clima no és bo per a les nostres escoles. I el llistat podria ser molt més llarg.

Per tot això i més, conseller, com a Junts estem preocupats. Ja fa sis anys que el seu partit lidera aquesta conselleria i no anem bé, gens bé. Conseller, és evident que alguna cosa falla. Per això li demanem que actuï, escolti, lideri. I guanyi's la confiança de la comunitat educativa i la nostra, perquè, a dia d'avui, si l'avaluem, li diem clarament que necessita millorar, i molt.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Bé, doncs gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputada Erra. A veure, anem a..., intentaré anar explicant una mica i comentant el que vostè m'ha traslladat. Jo crec... En primer lloc, estem davant d'un moment de responsabilitat, en matèria educativa. Estem davant d'un moment on hem de ser capaços de despolaritzar, hem de ser capaços de parlar des del rigor i parlar des dels fets. Estem en un moment en el que invertim més recursos que mai al sistema educatiu –més recursos que mai.

Aquests recursos, aquest curs 2022-23, s'han traduït en una sèrie d'accions, en una sèrie de projectes, en una sèrie de transformacions que no s'havien produït mai al sistema educatiu –no s'havien produït mai al sistema educatiu. Són bones per a l'alumnat i venen a estructurar-se, venen per quedar-se, perquè són bones per a l'alumnat.

I en destaco quatre. Una, a la que vostè feia referència, la gratuïtat de l'escolarització de l'infantil 2. Això no havia passat mai. Vostè feia referència a quan reben aquests ajuts les escoles bressol d'iniciativa social, quan reben els ajuts les escoles concertades de la segregació... Jo li faig una resposta, i és que els rebran més aviat del que ho han rebut mai a la història: u, perquè no havien existit; dos, perquè quan vostès governaven pagaven més tard. (*Aplaudiments.*)

Li destaco una altra transformació nova del sistema educatiu: abaixem les ràtios, menys nens i nenes per aula perquè estiguin millor atesos. No ho diu el conseller d'Educació, ho diu el síndic: en els darrers tres anys hem reduït el vint-i-vuit per cent la segregació a les escoles. Anem als fets, fem que les coses passin. I aposta clara per la formació professional. És el moment de la tranquil·litat. És el moment de deixar treballar els centres educatius des del lideratge. És el moment de confiar en els nostres mestres.

Miri, diputada, hem començat una nova etapa del sistema educatiu català, perquè necessitem fer passos i avançar cap al sistema educatiu que somiem el 2030, on volem anar en la direcció adequada. I, per tant, la millora del sistema educatiu no passarà sola –no passarà sola– i passarà amb més recursos. La millora del sistema educatiu passarà prenent decisions que són bones per a l'alumnat i amb més recursos. El 2022 hi hem posat molts més recursos.

I, per tant, acabo tal com he començat: apello a la seva responsabilitat, no a les paraules buides, i a que vostès, en un pressupost del 2023 que clarament aposti per educació, primin els interessos dels nostres infants i joves i recolzin el pressupost en matèria educativa.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la sostenibilitat... (*Veus de fons.*) Ai, d'acord. Perdó, em pensava que havia esgotat el temps; per tant, l'hi dono per repreguntar.

Anna Maria Erra i Solà

Moltes gràcies, conseller. Tot i el que diu, no escolta. Rectifiqui. Pel bé de l'educació del nostre futur, rectifiqui.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la sostenibilitat del sistema de salut.

Pregunta al Govern sobre la sostenibilitat del sistema de salut

310-00447/13

Formula la pregunta la diputada Titon Laïlla Jou, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

M. Assumpció Laïlla Jou

Presidenta, vicepresidenta, membres de la Mesa, Govern... Conseller Balcells, deu compartir amb mi que el sistema sanitari en aquests moments pateix una crisi important, una crisi de fons en que cal prendre mesures urgents. Segons el meu parer, hi han tres reptes importantíssims que hem d'encarar si volem salvar aquest sistema sanitari del que tots ens vanem que és un dels millors del món.

En primer lloc, l'infrafinançament crònic que pateix el sistema de salut. I ja li avanço que s'estalviï l'explicació dels pressupostos; ja he escoltat atentament la consellera Mas i la consellera Vilagrà.

En segon lloc, també un problema de canvis estructurals que s'han de començar a fer des d'aquest moment, que ens permetin adaptar-nos contínuament als canvis demogràfics, culturals, de gènere, socials, que impacten en el nostre sistema de salut.

I, en tercer lloc, i com és una evidència d'un dia com avui, cuidar el cuidador. Els professionals que..., ahir les infermeres i avui el sindicat de metges, que estan al carrer, que es manifesten per aquest sistema que ells s'estimen i que no és suficient amb la seva vocació per aguantar-lo, doncs, també ha de ser un dels reptes per cuidar el nostre sistema de salut.

Per tant, la pregunta és òbvia: conseller, quines són les prioritats que té a curt termini per tal de fer que el nostre sistema sanitari sigui sostenible?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Manel Balcells Díaz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, vicepresidenta. Diputada, efectivament, avui és un dia que tenim una vaga al carrer. Tenim un malestar en el sistema de salut que és evident, i és un malestar que ve de lluny, un malestar que ve des de les retallades, per una banda, que ve després de la pandèmia. És un malestar que no obviem, és un malestar que fins i tot compartim quines són les seves causes.

I, en aquest sentit, des d'un punt de vista clínic, diguéssim, estaria molt d'acord amb el diagnòstic que vostè ha fet i que ha fet també el sindicat de metges i ha fet el conjunt d'agents que en aquest moment analitzen què està passant al sistema. Per tant, compartim el diagnòstic; una altra cosa és el tractament.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Titon Laïlla Jou.

M. Assumpció Laïlla Jou

Conseller, és que precisament el que desconexem és quin és el tractament que vostès proposen. I, de fet, és la pregunta que jo li feia: quines són les prioritats que té aquest Govern en breu per fer canvis estructurals que ens permetin mantenir la sostenibilitat del nostre sistema?

Segons el sindicat de metges de Catalunya, en una nota de premsa de fa molt poca estona..., un setanta-cinc per cent dels facultatius donen seguiment a aquesta vaga en les primeres hores del dia d'avui, i això s'allarga a demà, però és que ahir ja teníem les infermeres aquí manifestant-se i demanant millores.

I és veritat, no és una cosa d'ara, i no és culpa seva, jo no l'hi he dit. En som tots responsables. També hem d'entonar el *mea culpa* aquells que, des del Parlament o des del Govern, en algun moment hem tingut responsabilitats polítiques en l'àmbit de la salut. Però sí que és evident, i ho hem dit en aquest Parlament moltes vegades, que cal prendre mesures estructurals que ens permetin afrontar els reptes que tenim ja aquí, que no són de demà, que són d'avui.

I està molt bé aprovar el conveni del Siscat, i està molt bé, i espero que l'aprovin, el conveni de l'ICS quan el negociïn. Tot això està molt bé, però no és suficient; si no, no tindríem els professionals al carrer.

Cal establir noves aliances; cal empoderar els professionals; cal donar autonomia de gestió a la primària, sobretot, però també a tot el sistema; cal invertir en recerca. Cal fer moltes coses des de ja que ens permetin donar sortida a les preocupacions que té el sistema avui.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, vicepresidenta. Il·lustre diputada, efectivament, calen canvis estructurals, canvis de fons. No n'hi ha prou només amb un conveni o amb un altre –hi podríem entrar–, i no li explicaré els pressupostos, que, efectivament, són una eina importantíssima per poder fer efectiu això.

Li faré una proposta; a vostè, al conjunt de forces polítiques i al conjunt d'actors, no? Fem un pacte pel Sistema Nacional de Salut i social, un pacte que està en la nostra acció de govern, un pacte que alguns grups han reclamat. És un pacte que li proposo a vostè i a totes les forces polítiques. Deixem passar la vaga, asseguem-nos i anem als canvis en profunditat, anem als canvis estructurals.

Posarem en positiu el conveni del Siscat; treballarem perquè el conveni de l'ICS funcioni bé; treballarem perquè la taula d'harmonització faci la seva funció i perquè tot el Sistema Nacional de Salut estigui en les mateixes condicions. Però anem als canvis de model, i anem a la complicitat de tothom.

Els hi proposaré formalment, els hi enviaré una convocatòria. Ens asseurem conjuntament amb totes les forces polítiques i sindicals per plantejar com hem de blindar el sistema des del punt de vista de finançament, des del punt de vista de model, des del punt de vista d'abordar els veritables reptes que té el nostre sistema de present i de futur per salvar totes aquestes mancances que venen d'anys, i que jo, efectivament, me les he trobat en aquests primers cent dies que estic al Govern.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la situació de la sanitat pública.

Pregunta al Govern sobre la situació de la sanitat pública

310-00437/13

Formula pregunta el diputat David Cid Colomer, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

David Cid Colomer

Bon dia, conseller. La sanitat pública catalana està pràcticament en fallida; de fet, jo diria que està a l'UCI. Aquesta setmana tenim vagues i mobilitzacions del personal sanitari, que sobretot reclama millors serveis i millors condicions laborals.

El passat 14 de febrer, per exemple, milers de persones a Terrassa es manifestaven reclamant millores, en aquest cas, de la sanitat pública, i acabar també amb el negoci de Mútua de Terrassa.

I, per exemple, en el Baix Llobregat, els treballadors i treballadores de l'hospital de Martorell, però no només, també del Parc Sanitari Sant Joan de Déu, a Sant Boi, o, per exemple, també del Moisès Broggi, a Sant Joan Despí, s'han mobilitzat aquestes darreres setmanes i aquest darrer any denunciant la situació de col·lapse o fins i tot les plantes tancades de l'Hospital Moisès Broggi.

Conseller, com valora la situació crítica en la que es troba la sanitat pública catalana? I, sobretot, quines solucions són les que planteja?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Manel Balcells Díaz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputat. Vostè fa gala de coneixement del sector. Efectivament, la situació és delicada. Comparteixo amb vostè que la situació cal abordar-la des de molts punts de vista. A més a més, vostè i el seu grup són sensibles a això, donen suport a un pressupost en el qual es destina el vint-i-cinc per cent a l'atenció primària, amb un increment de la partida de sortida, d'inici, de més de 1.285 milions d'euros respecte al pressupost anterior.

Per tant, estic d'acord amb vostè que hem d'abordar-ho de forma immediata, intensa. I a la segona part de la pregunta entraré en detalls.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Conseller, vostè sempre explica que porta tan sols cent dies en el càrrec i que vostè ha d'assumir el «marron» que li han deixat. Però, en tot cas, la patata calenta li han deixat els seus companys de partit. Dels darrers quatre consellers de Salut, tres han estat d'Esquerra Republicana –tres. I, de fet, si comptem els dies, vostès han gestionat, des d'Esquerra Republicana, més de dos mil dies la conselleria en matèria de salut, sense que realment s'hagin produït canvis en el model «sociovergent», que és el que ens ha portat fins aquí.

Calen solucions a l'atenció primària. I, de fet, nosaltres posem en valor l'acord de pressupostos que permetrà arribar a aquest vint-i-cinc per cent en els propers anys en el pressupost destinat a l'atenció primària. I és l'hora, segurament, de pensar més en la gent i no en casinos i autopistes. En això hi estem d'acord. Però necessitem més professionals sanitaris i necessitem, sobretot, cuidar-los i retenir talent. I jo aquí li faig una proposta, que és el mètode Biden: «*Pay them more.*» Paguem-los més; paguem-los més i cuidem-los millor.

I necessitem sobretot... Vostè parlava també de més recursos, i és evident que al nostre acord de pressupostos tenim 1.000 milions més per destinar, en aquest cas, a la salut pública. Però també és cert que aquest any acabarem amb una execució de pràcticament 14.000 milions d'euros. Per tant, necessitem canviar el model. La sanitat pública ha de deixar de ser un negoci. Menys acords amb Mútua de Terrassa i amb la Clínica Girona, i construir veritablement i construir millor un veritable sistema nacional de salut. Això és el que jo li proposo.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, vicepresidenta. Diputat, no pateixi, endreçarem el sistema, l'endreçarem. El sistema ve de lluny, i aquesta que anomena «sociovergència» és un fet molt travat en tot el territori –molt travat en tot el territori– i de fa molts anys. Ho endreçarem.

Vostè diu: «Pagueu millor els professionals.» D'acord. Ja hem començat. És a dir, el conveni del Siscat, que aplega seixanta mil professionals, és un conveni molt beneficiós en totes les escales laborals, de manera que, per exemple, infermeria veu reflectit el seu grau. Fins ara era una diplomatura; ara es veu reflectit com a grau per primera vegada i en tot l'Estat espanyol. Està bé.

Estem treballant en el conveni de l'ICS. El conveni de l'ICS s'està accelerant i anirà en la línia d'harmonització conjunta dels dos convenis. La taula d'harmonització, que és un pas endavant i que ha estat signada per tots els sindicats i per totes les patronals, és el lloc en el qual farem que, en el curs de dos, tres anys, tot el sistema

nacional de salut estigui més ben pagat i, a més a més, sense diferències significatives entre els diversos llocs on puguin treballar les persones que estan en el sistema.

Per tant, paguem millor, equilibradament i en els llocs on toca, i canviem l'estructura, canviem l'organització. Treballarem amb profunditat el canvi de model. Això no es fa en dos dies, són canvis que porten temps, però estic segur que a vostès els hi trobarem, en aquest camí d'avançar, de com fer que les estructures responguin a les necessitats i a l'objectiu que tenim, que és millorar la qualitat del treball, i, sobretot, millorar l'atenció a les persones, que són qui es mereixen tota la nostra atenció.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Continuem amb les preguntes al president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el seu comportament institucional en la cimera hispanofrancesa

317-00251/13

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política. Formula la pregunta el diputat Alejandro Fernández Álvarez, del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. ¿Cómo valora su propio comportamiento institucional en la cumbre hispanofrancesa?

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Gràcies. Adequat i pertinent.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias. Ha sido reiteradamente recordada la gran frase de Tarradellas según la cual en política se puede hacer todo menos el ridículo. Yo mismo le he recordado aquí alguna vez que usted tiene todo el derecho del mundo a tener la ideología que quiera, pero a lo que no tiene derecho es a avergonzarnos a todos, porque usted representa a todos los catalanes –insisto, a todos–, y su comportamiento institucional debe ser impecable, porque es usted la imagen de Cataluña en el exterior.

Pues bien, su papelón en la cumbre hispanofrancesa es de los que hacen época. Yo le animo a revisar incluso los propios vídeos y analizarse a usted mismo. En su cabeza seguro que parecía espectacular, pero la realidad fue muy distinta. En algún momento parece incluso usted un transeúnte espontáneo que se salta el protocolo, saluda a los famosos y se da media vuelta como un *groupie* en un concierto. Pero peor aún es marcharse sin escuchar los himnos de España y Francia. Seguro que en su cabeza eso también era espectacular y que parecía usted Mel Gibson haciendo de William Wallace contra el invasor en *Braveheart*. Pues va a ser que no, señor Aragonès, no.

Para empezar, faltó usted al respeto a los franceses, una curiosa estrategia en alguien que asegura que quiere mejorar el papel de Cataluña en Europa. Y también faltó al respeto a todos los españoles, incluidos millones de catalanes que sentimos ese himno como propio. Ni épica ni valentía; bochorno absoluto. Irse en mitad de

los himnos traslada la imagen de rabieta infantil de alguien incapaz de mantener su propio perfil institucional. Hasta mi hija de seis años mantiene mejor la compostura cuando le apagamos la tele. Está claro que al señor Pedro Sánchez o a Salvador Illa no les importa y les parece perfecto que monte usted el numerito, pero a muchos de nosotros, no.

Mire, señor Aragonès –y se lo digo con toda franqueza–, usted cuando a mí me convoca yo acudo y no monto ningún pollo. ¿Acaso cree que me parece un planazo quedar con usted? Le aseguro que no, pero me comporto correctamente por respeto institucional –respeto institucional. Haga usted lo mismo. Es su obligación.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, veig que comença l'any 2023, però vostè continua amb la seva frivolitat habitual.

En tot cas, tant que li preocupa a vostè l'assistència de presidents en cimera que el Govern espanyol celebra amb d'altres, deu recordar que precisament ni el president de la Xunta de Galicia ni la presidenta de la Comunitat de Madrid, en cimera similars que es van celebrar en els seus territoris, van acudir a donar la benvinguda a representants de governs estrangers. Per tant, aquí hi ha una diferència gens subtil amb quin és el comportament dels membres del Partit Popular.

Nosaltres defensem les bones relacions amb el Govern de França, amb totes les autoritats franceses. I, de fet, vam plantejar també tota una sèrie de qüestions que sembla que a vostè no li importen, perquè es fixa més, com sempre fan els nacionalistes com vostè, en els himnes i les banderes, i no en les qüestions substantives que afecten el dia a dia de la gent.

Vostè es fixa més en els himnes i banderes que no pas en algunes de les propostes, reclamacions, suggeriments, que creïem que era molt important que estiguessin sobre la taula i que no s'han atès encara, com l'obertura definitiva dels passos transfronterers que estan afectant la mobilitat de ciutadans de l'Alt Empordà, fonamentalment, d'altres comarques del Pirineu i de la Catalunya Nord; com, per exemple, el compromís en el compliment de les inversions previstes a banda i banda de la frontera del Corredor Mediterrani; o també en el reconeixement de la diversitat lingüística també en els dos estats i, per tant, en l'ús del català com a llengua de treball a les institucions europees.

Nosaltres seguirem defensant les bones relacions amb el Govern francès. Deixo per a vostè els himnes, les banderes i els visques. Seguim recordant Joan Fuster, encara que ja fa cent un anys del seu naixement. I, per tant, deixo per a vostè el nacionalisme. Nosaltres ens centrem en les coses que són importants per a la gent.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la importància d'ésser president de la Generalitat i la seva participació en la cimera hispanofrancesa

317-00253/13

Formula la pregunta el diputat Carlos Carrizosa Torres, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Señor *president*, ¿le parece a usted importante ser presidente de la Generalitat?

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyor Carrizosa, per a un membre d'un partit que ha defensat sempre aquesta institució i que, de fet, va ser la força política que va permetre la recuperació de la Generalitat contemporània a la República i després de la dictadura..., per tant, ja pot suposar quina és la resposta.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Aunque usted prefiera ser el presidente de una república, mientras sea presidente de la Generalitat de Catalunya respete su cargo, señor Aragonès. Usted ha vuelto a avergonzarnos en la cumbre hispanofrancesa. El presidente de la Generalitat volvió a demostrar su indiferencia hacia los objetivos de una cumbre que, siendo positiva para las relaciones de España con Francia, son necesariamente positivos también para Cataluña. Y volvió a demostrar su falta de liderazgo, fue incapaz de conducir a su partido a posiciones respetuosas con el jefe de estado francés y con el presidente del Gobierno de su país.

Mire, un rasgo de los últimos presidentes de la Generalitat ha sido dar a entender que la Generalitat les parece poco y que no la respetan y, a veces, incluso someten sus liderazgos a la vigilancia de otros santones del independentismo. Eso es lo que hizo Torra sometido a la sombra de Puigdemont, y lo ha hecho también usted sometiendo a un Junqueras que tuvo una accidentada irrupción en el sainete cainita de los 6.500 jubilados y liberados del régimen.

Volvió usted a dar una nefasta imagen internacional de Cataluña, dejándonos como una comunidad siempre envuelta en problemas y con la que no se puede contar. Y volvió a demostrar usted su hispanofobia escapando para no oír el himno. Ustedes, desde que iniciaron su plan rupturista, no han hecho más que deteriorar la convivencia y la imagen de Cataluña y España.

Hubo tiempos en que al presidente de la Generalitat le recibían en todo el mundo. Hoy su querido amigo, el señor Sánchez, le da a usted una oportunidad de conocer en carne y hueso a un líder europeo y usted promueve líos y desplantes que nos dejan fatal.

Mire, señor Aragonès, es obvio que políticamente no me gusta usted ni me gusta el señor Sánchez, pero, como a muchos catalanes, sí que nos gustó que esa cumbre se celebrase en Barcelona, porque nos promociona y puede mostrar a Europa la importancia de nuestra gran ciudad y de Cataluña y España en el mundo.

Pero allí estaba usted, señor Aragonès, para deslucirlo todo y desaprovechar esa oportunidad, evidenciando que la política de contentamiento del presidente Sánchez no funciona con quien ni siquiera quiere ni respeta la institución que representa.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, qui no respecta les institucions de Catalunya és qui va donar suport a un 155 que va provocar una suspensió de l'autonomia. Qui no respecta les institucions de Catalunya és qui sotmet constantment les decisions democràtiques d'aquest Parlament, i legítimes i democràtiques també del Govern de Catalunya, als jutjats constantment. La mitja dotzena de querelles que

vostès han presentat contra mi en el que va de legislatura, totes han tingut un resultat igual a zero. I ho han fet només per desgastar les institucions.

Qui ataca el Cos de Mossos d'Esquadra qüestionant la seva professionalitat són vostès; qui ataca els servidors públics de Catalunya, mestres, qüestionant la seva professionalitat, són vostès, fins i tot amb l'assenyalament directe, amb noms i cognoms, a persones concretes que van promoure a través dels mitjans de comunicació. Per tant...

I vostè ara em ve aquí a parlar de defensa de les institucions, quan vostès són els primers en atacar-les, quan vostès són els primers que voldrien unes institucions que no fossin les institucions de govern del país, sinó que fossin menys que una diputació? I vostè ve aquí a defensar les institucions, senyor Carrizosa? Jo crec que..., abans de venir-les a defensar, revisi quin és el seu full de serveis i s'adonarà que en aquest aspecte vostès no tenen res per donar lliçons.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la previsió d'executar l'acord pressupostari relatiu al sistema de salut per mitjà de decret llei i la modificació de crèdit

317-00250/13

Formula la pregunta la diputada Jéssica Albiach Satorres, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia a totes i a tots. Abans de res, sí que volíem, des d'En Comú Podem, enviar tot el nostre suport al sector del taxi, dels professionals sanitaris, també al professorat, perquè estan defensant els seus drets, però també els drets de totes.

I dit això, president, aquesta tarda el Parlament de Catalunya votarà un punt de l'acord de pressupostos del Govern de la Generalitat i En Comú Podem; en concret, el que fa referència –a més, ho farem via decret– a l'impost de solidaritat dels grans patrimonis. Per què dic això? Doncs perquè això ens deixa una idea molt clara, i és que, malgrat el bloqueig, quan hi ha voluntat política es pot seguir avançant.

Ara mateix el que tenim és, d'un costat, un molt bon acord pressupostari, principalment, a més, en matèria sanitària –estem parlant de convertir Catalunya en el territori de l'Estat que més diners destina a l'atenció primària, amb una partida específica de 100 milions d'euros perquè el nostre metge o metgessa ens vegi en un termini màxim de cinc dies–, però és que, paral·lelament, també avui als carrers tenim una vaga, perquè els professionals estan al límit.

Per això, president, volem saber: té vostè previst començar a executar aquest punt de l'acord de pressupostos, el de salut, via decret llei i modificació de crèdit?

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyora diputada, deixi'm, en primer lloc, agrair la responsabilitat del seu grup parlamentari per, a través d'una negociació, a través de cessions mútues, però també de guanys compartits, poder donar suport al projecte de pressupostos que el Govern ha estat elaborant i que està en disposició de poder presentar en aquesta cambra tan bon punt hi hagi la majoria parlamentària per ga-

rantir-ne la viabilitat, la tramitació i la seva aprovació. Per tant, en primer lloc, deixi'm fer-li aquest agraïment.

Com vostè deia, aquesta proposta de pressupostos inclou una dotació de més de 1.200 milions d'euros complementaris al Departament de Salut respecte al darrer pressupost aprovat. I això, evidentment, donarà moltes més facilitats al conseller Balcells per afrontar els reptes immediats del sistema de salut, que, de forma evidentment legítima, avui molts professionals sanitaris reclamen des del carrer.

I hi han també reptes estructurals, i tindrem l'oportunitat d'entrar-hi. I aquí, doncs, prenguin-se també vostès la invitació que abans feia el conseller d'aquest pacte nacional sobre salut, perquè ha de permetre també que hi hagi el consens necessari per a les qüestions estructurals, que, evidentment, no es poden resoldre amb un pressupost.

L'objectiu que tenim és que el pressupost s'aprovi sencer; per tant, en això centrarem els nostres esforços en aquests propers dies. Tenim molt clar que dilatar en el temps l'aprovació d'un pressupost no vol dir dilatar una situació i intentar provocar un desgast al Govern, sinó que, sobretot, dilatar en el temps el que vol dir és que els recursos per a la sanitat, per a l'ensenyament, les prestacions socials que s'incrementen, tarden més arribar a qui té tot el dret de rebre-les al més aviat possible.

I, per tant, els esforços aniran dedicats especialment a poder, doncs, tenir aquesta majoria per poder aprovar els pressupostos amb la màxima immediatesa.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

President, una cosa són els desitjos i l'altra és la realitat. I la realitat és que avui, a 25 de gener, aquest país, el nostre país, no té pressupostos. I això és una anomalia, amb la que està caient. Una anomalia de la qual vostès, evidentment, tenen responsabilitat, perquè el Govern té com a obligació, té com a feina buscar els suports necessaris. I també és responsabilitat de tots aquells que estan dilatant artificialment una negociació per fer campanya de les municipals. Jo crec que més clara no puc ser.

Per això, president, arribats a aquest punt, vostès han de reaccionar. És que Catalunya no pot quedar aturada, segrestada pel bloqueig de Junts i del PSC. I per això els demanem que acabin amb el xantatge de tot un país per una carretera i comencin a executar i a posar en marxa ja l'acord nostre de salut, perquè la situació és insostenible. Comencin a desplegar-lo via decrets llei, via modificacions de crèdit, perquè Catalunya no pot esperar. I perquè, a més, en el millor dels casos, si vostès arriben a un acord, estem parlant de que tindrem pressupostos a l'abril.

Per tant, la situació és urgent i els demanem reacció.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyora diputada, aquest Govern no està de braços creuats, sinó que està intensificant tot el treball negociador per poder tenir aquesta majoria per aprovar uns pressupostos. Una situació de pròrroga és una situació que genera moltes problemàtiques, que impedeix que la totalitat dels recursos que estaven previstos es puguin aplicar.

I, per tant, l'objectiu, evidentment, és aprovar pressupostos, però sobretot servir la ciutadania de Catalunya. I, per tant, tingui per ben segur que aquest Govern farà tot el que estigui a les nostres mans per servir el millor possible i amb tots els recursos els ciutadans del país.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els objectius de la seva assistència a la cimera hispanofrancesa i els resultats obtinguts

317-00254/13

Formula la pregunta la diputada Eulàlia Reguant i Cura, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, vicepresidenta. President, quins eren els seus objectius per assistir a la cimera francoespanyola? Com en valora els resultats? Després de llegir-ne les conclusions, vostè creu que els seus objectius es van aconseguir?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputada, com sap, el Govern de la Generalitat de Catalunya no participa en una cimera entre els governs espanyol i francès. Teníem la visita del president de la República Francesa en ocasió de la celebració d'aquesta cimera i, doncs, jo mateix vaig anar a donar-li la benvinguda, a la ciutat i al país. I això va ser el que vaig anar a fer.

Evidentment, nosaltres què és el que volem? Doncs poder participar directament en tots els assumptes que es tracten en cimera d'estat. I la millor manera de fer-ho és sent un estat. I, en aquest sentit, els convido a donar-nos suport en totes aquelles iniciatives que reforcin el paper de Catalunya a Europa, que reforcin l'estratègia de convertir Catalunya en un estat independent i, per tant, que prioritzin també aquesta qüestió de tot allò que compartim, i no pas de fixar-nos en allò que ens separa.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Eulàlia Reguant i Cura.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé, president, vostè va assistir –vostè mateix ho ha dit– simbòlicament a una cimera que pretenia llançar un missatge al món: el conflicte polític per l'autodeterminació i la independència s'ha acabat. El seu paper, per tant, va ser irrellevant en la defensa dels interessos del país, però la seva presència va legitimar la idea que el conflicte polític ha arribat al final. I això no és simbòlic. L'independentisme segueix viu, però no gràcies a les escenificacions del Govern, sinó als milers de persones que es manifestaven a les portes de la cimera.

Però és que aquesta setmana tenim o vivim noves jornades de vagues i mobilitzacions: personal sanitari i educatiu; treballadors públics que reclamen condicions de treball dignes; usuaris i usuàries que reclamen uns serveis públics dignes que fa anys que estan abandonats, també per vostès. I ho saben bé, perquè aquestes mobilitzacions són una constant des de que vostè ocupa la presidència del Govern.

Miri, president, mobilitzacions davant la cimera i mobilitzacions per defensar els serveis públics que se sumen a centenars de convocatòries durant els darrers mesos. Alguns exemples: moviment en defensa del territori, que porta temps plantant-se davant les agressions de l'antiga «sociovergència» que es replica actualment, però també moviments en defensa dels drets civils, de l'habitatge i l'independentisme van sortir als carrers en resposta a l'acord del seu partit amb el Partit Socialista. Mobilitzacions contra una reforma del delictes de sedició que ha fet sortir la fiscalia i l'ad-

vocacia de l'Estat sent més llarenistes que Llarena exigint que s'apliqui el nou tipus penal contra els exiliats.

President, entre el canvi o el continuisme, el seu Govern ha apostat pel continuisme; entre l'autodeterminació i la taula de diàleg, han apostat pel fracàs de la taula de diàleg; entre la defensa del territori i dels serveis públics o el programa de la «sociovergència» i la patronal, han optat per la «sociovergència», contra el territori i les classes populars –aquesta setmana en tenim un exemple. De fet, han renunciat a la sobirania, i així aquest país i les treballadores d'aquest país no poden continuar.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, vicepresidenta. Senyora diputada, aquest Govern no només no renuncia a res, sinó que treballem per aconseguir *tots* els nostres objectius. Vostè ha fet referència a les vagues que s'han convocat aquesta setmana, que moltes responen a un malestar que ve de situacions estructurals i que, en els darrers anys, fruit de la pandèmia i de dificultats afegides, en alguns casos s'han agreujat, però també en molts altres hem estat capaços de donar-hi resposta.

I la resposta que pot donar aquest Parlament, evidentment, pot ser la protesta, pot ser la queixa, pot ser el retret, fins i tot, en el marc d'aquest debat parlamentari; però la millor resposta que pot donar-hi aquest Parlament és una de les funcions que té aquest Parlament i que tenim tots els diputats i diputades, que és discutir i debatre el projecte de pressupostos de la Generalitat de Catalunya, que dona resposta a l'àmbit educatiu, que dona resposta a l'àmbit de sanitat. No tota la que voldríem, evidentment, perquè no tenim tots els recursos que genera el país i tots els recursos que es mereixerien els ciutadans de Catalunya.

Per tant, atès que vostès estan preocupats, com jo estic preocupat, per les necessàries millores en els àmbits de l'ensenyament i de l'educació, dels serveis socials i de la protecció del territori, vinguin i negociïn els pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

I, per cert, en el darrer Ple, vostès van criticar fortament la reforma del Codi penal. Aquestes darreres setmanes hem conegut la primera rebaixa de pena a una persona condemnada per delictes de desordres públics, i evitarà la presó. Per tant, crec que vostès també haurien de revisar algunes de les raons que van portar-los a manifestar-s'hi en contra.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'estat dels serveis públics i la convocatòria de llocs de treball per a persones amb situació administrativa irregular

317-00252/13

Formula la pregunta el diputat Ignacio Garriga Vaz de Concicao, del Grup Parlamentari de VOX.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, ¿hasta cuándo va a seguir destrozando los servicios públicos?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, vicepresidenta. Nosaltres seguirem defensant els serveis públics, perquè la defensa dels serveis públics es fa garantint-ne el finançament, es fa garantint-ne l'orientació pública i, sobretot, es fa garantint els drets de totes les persones, de tota la ciutadania que acudeix als serveis públics, també de totes les dones, i especialment també en l'àmbit de la salut, i, per tant, també el dret al propi cos, com ho seguirem defensant aquest Govern.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, el estado de la sanidad catalana es una prueba evidente de la continua e intensa degradación que sufre Cataluña en la última década. Cada año todo funciona peor, todo va a menos, y la atención a los ciudadanos se debilita hasta el punto de convertir un servicio público fundamental en la última de sus prioridades. Una década perdida para Cataluña en disputas estériles y proyectos megalómanos, eso sí, en banderas esteladas, pancartas en los puentes, talleres de género y teatrillos sobre la última locura del fanático climático de turno.

Años de atrasos, en definitiva, por culpa de unos políticos incapaces que, mientras se aseguraban su futuro, arriesgaban el del resto. Años donde la grieta entre las clases más altas, las clases medias y las clases trabajadoras se ha hecho aún más evidente. Hoy en algunos hospitales los pacientes tienen que esperar más de diez horas para ser atendidos en urgencias, ante la impotencia de los sanitarios, que no cuentan ni con los medios ni con los recursos para hacer frente a esta situación.

Enfrascados ustedes en sus disputas internas, no solo no están tomando medidas para afrontar la crisis, sino que, además, continúan despilfarrando el dinero de todos los catalanes que debería ir a la sanidad en aplicar políticas que se han demostrado fallidas.

Y no contentos con ello, y como si de una burla se tratase, ustedes, ante los más de 340.000 parados de Cataluña, la semana pasada anuncian que van a destinar 19 millones de euros a contratar a 630 inmigrantes ilegales que residen en Cataluña, un auténtico despropósito desde el punto de vista jurídico, económico y social. Unas medidas que legitiman el delito, disparan el efecto llamada y utilizan de forma irregular el dinero con el que han contribuido todos los catalanes...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Senyor diputat, està vinculant una altra vegada la immigració amb delinqüència, i ho hem dit moltíssimes vegades aquí: aquest discurs d'odi no té cabuda al Parlament de Catalunya. Li dono l'oportunitat de retirar aquestes paraules.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

¿Me oye? Es que no se ha enterado de lo que he dicho, porque no he vinculado absolutamente nada. Si me deja, continúo. (*Remor de veus.*) Si me deja, continúo.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Continuï, però sí que ho ha fet. I, per tant, li torno a donar l'oportunitat de retirar les paraules.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Ustedes destinan 19 millones de euros a contratar a 630 inmigrantes ilegales, un auténtico despropósito jurídico, económico y social. Una medida que legitima el delito –lo repito: legitima el delito–, dispara el efecto llamada y utiliza de forma...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Exacte, ho està tornant a dir, senyor diputat. Ho està tornant a dir, ho està tornant a repetir; per tant... (*Remor de veus.*) Continuï. Vostè no ho retira, ens ha quedat clar.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Un despropósito desde el punto de vista jurídico, económico y social, una medida que legitima el delito, señor Aragonès, dispara el efecto llamada y utiliza de forma irregular el dinero de todos los catalanes.

No le voy a pedir que rectifique, porque sé que a estas alturas es absolutamente imposible, pero tenga conciencia y deje de hablar de los servicios públicos y de lo de todos.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputades i diputats, hem vist com de nou l'extrema dreta el que fa és utilitzar els problemes socials existents per intentar buscar culpables: els culpables són les persones migrades, els culpables són els que no pensen com ells, els culpables són els independentistes, els culpables són els activistes en lluita contra el canvi climàtic.

Però a vegades l'extrema dreta també ofereix excel·lents oportunitats per explicar la bona feina que s'està fent des del Govern, i en aquest sentit explicaré de què tracta aquesta convocatòria. És una convocatòria que finançarà 630 contractes de treball a entitats sense ànim de lucre, ajuntaments i consells comarcals, per tal que persones que en aquests moments no estan en una situació regularitzada puguin regularitzar la seva situació a través d'un contracte de treball.

Per tant, evitar les situacions d'irregularitat administrativa i regularitzar els drets de les persones. I, per tant, això és tot el contrari de fomentar a les situacions d'il·legalitat administrativa. El que fomenta les situacions d'il·legalitat administrativa són unes lleis d'estrangeria que posen uns requisits tan alts que el que fan és condemnar centenars de milers de persones a no tenir els drets administratius, els drets civils, els drets i les llibertats més fonamentals.

Per tant, nosaltres seguirem treballant per tal que tota la ciutadania de Catalunya pugui tenir tots els drets i pugui regularitzar totes les situacions administratives. En aquest Parlament es va estar reclamant durant molt de temps la modificació del reglament d'estrangeria. L'anterior condemnava molts joves..., després d'estar protegits pel sistema de protecció a la infància de Catalunya, els condemnava pel fet de no tenir papers una altra vegada a una situació d'irregularitat per no poder treballar. Vam fer pressió per reformar el reglament, es va reformar el reglament i avui la valoració és molt positiva, perquè ha permès la plena inclusió social de molts joves que ja estan vivint entre nosaltres al nostre país.

I seguirem treballant en aquesta línia. I seguirem treballant reforçant també els serveis públics del país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la continuïtat del seu Govern davant el retrocés en els eixos nacional, socioeconòmic i institucional

317-00256/13

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics. Formula la pregunta el diputat Albert Batet i Canadell, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Presidenta, membres de la Mesa, president, membres del Govern, diputats i diputades, bon dia a tothom. Aquesta és la primera sessió de control del nou període de sessions. Volem fer unes reflexions necessàries sobre el seu Govern a partir de tres eixos: el retrocés en l'eix nacional, la mala gestió en l'eix socioeconòmic i la debilitat institucional del seu Govern.

En l'eix nacional, en comptes d'avançar el seu Govern s'allunya de la independència. Durant el seu mandat, el conjunt de l'independentisme no s'ha reunit mai per teixir una unitat estratègica. La seva proposta sobre un acord de claredat no té suport, i el seu pacte amb el Partit Socialista sobre la reforma del Codi penal és un despropòsit.

Segon: en l'eix socioeconòmic, la seva gestió és francament millorable. Prova d'això és la triple vaga d'aquesta setmana, dels sectors educatiu, sanitari i del taxi contra el seu Govern. Estem gairebé a finals de gener i el seu Govern no té majoria per aprovar pressupostos.

I tercer i últim: l'eix institucional. El seu Govern és el Govern més dèbil de la història: només té el suport de 33 diputats de 135. I el seu Govern ha perdut gairebé un centenar de votacions en seu parlamentària, i continuen fent com si tinguessin majoria i no fan respectar com pertoca la presidència de la Generalitat. El senyor Pedro Sánchez, amb qui ho pacta tot, convoca una cimera a Barcelona amb Macron, no l'avisen prèviament i, malgrat tot, vostè hi va a fer un *rendez-vous*, un paper que no és el que esperem d'un president de Catalunya.

Ni ambició nacional, ni gestió seriosa en els àmbits econòmic i social, ni lideratge institucional. La pregunta és ben senzilla, president: com pensa continuar governant?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, vostè ha plantejat tota una sèrie de qüestions en les que, en el camí de la fugida de les responsabilitats que vostès van prendre a principis d'octubre, ja directament vostès assumeixen que no tenen cap tipus de responsabilitat, que els seus trenta-dos diputats no serveixen per incidir en cap d'aquestes qüestions.

En primer lloc, la defensa de la institució de la presidència a la Generalitat la tinc molt clara, davant de tots els intents de tutela de la presidència de la Generalitat que des d'alguns sectors polítics s'han intentat imposar contínuament. Ho tinc claríssim. Per tant, aquí no m'hi trobarà amb cap dubte.

Dos: ara que vostès recuperen la tradició política de les seves sigles antecessores, els presidents de totes aquestes tradicions polítiques, quan hi han hagut esdeveniments similars, hi han participat i han donat la benvinguda als assistents, com vaig fer jo.

En tercer lloc, vostès demanen que s'aprovin pressupostos de la Generalitat. Doncs escolti'm, posin-se a negociar. Els hi hem estat demanant durant setmanes que hi haguessin reunions i vam obtenir el silenci per resposta. Nosaltres estàvem a punt; vostès, no.

En tot cas, tenim l'oportunitat de, tot això que vostè diu, poder-ho encarrilar i poder afrontar tots aquests reptes. Jo els hi estenc de nou la mà. Vostès poden fer les crítiques, poden expressar les discrepàncies. Però quines solucions proposen? Quines alternatives viables i concretes proposen?

Per tant, en l'àmbit de pressupostos, en l'àmbit social, posem-nos a treballar. I en l'àmbit nacional, si creuen que la proposta que he estat presentant no és l'adequada, presentin-ne una altra de concreta, realista i viable.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

President, Junts, per responsabilitat, el 30 de novembre vam entregar una proposta detallada i realista sobre pressupostos. No busqui excuses a fora. És vostè qui té la màxima responsabilitat per aprovar els pressupostos. I les seves habilitats negociadores ja veiem que no funcionen ni aquí ni a Madrid. I és molt sucursalista anar buscant el suport de Madrid del PSOE per aprovar uns pressupostos que s'han de negociar i aprovar al Parlament de Catalunya, com pertocaria a un president de la Generalitat de Catalunya. *(Alguns aplaudiments.)*

I una cosa que li hem d'agrair: amb la manera com vostès negocien, amb la manera com vostès estan gestionant, amb la manera com vostès deixen que ens humiliï el senyor Pedro Sánchez a Catalunya, vostès han acabat amb el debat intern de Junts per Catalunya sobre la sortida del Govern, perquè ens ha fet posar d'acord que vostès no són de fiar, que no compleixen els acords i que no governen per al conjunt del país.

Rectifiqui, senyor Aragonès. Rectifiqui.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Doncs segueixen instal·lats en la crítica fàcil, però ha tingut l'oportunitat de formular una mínima alternativa i no n'ha formulat cap. Per tant, segueixo estenent-li la mà perquè puguin formular una alternativa en l'àmbit de l'estratègia política, en l'àmbit independentista, una alternativa concreta, realista i viable. En l'àmbit de pressupostos, li segueixo estenent la mà per poder seguir treballant, atenent també a les majories possibles que hi ha en aquest Parlament.

I, per tant, vostès han de decidir. Han de decidir si volen mirar-s'ho tot des de la barrera o si volen participar per incidir legítimament a defensar els interessos també dels seus votants, que estan deseparats perquè no tenen una força política que defensi els interessos que els hi convindria que fossin defensats en aquest Parlament.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat per al 2023

317-00255/13

Formula la pregunta el diputat Ernest Maragall i Mira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Ernest Maragall i Mira

Gràcies, presidenta. Adreçar-me al president de la Generalitat en representació del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana constitueix, òbviament, una responsabilitat. Afortunadament, com ja saben, ho faig per única i per última vegada. Estem massa ben habituats a la qualitat política de Josep Maria Jové, de manera que fer-ho avui ocupant el seu lloc és, certament, una gosadia i una incongruència parlamentària. Estem massa habituats a la seva qualitat i encara més a la dignitat personal que sempre –sempre– caracteritza les seves reflexions i el seu capteniment. Gràcies, Josep Maria, per ser tu el que estableixes, en el temple de la sobirania popular, l'alt nivell i el caràcter cívic i polític de les sigles històriques d'Esquerra Republicana. *(Alguns aplaudiments.)*

President, la situació que vivim admet un diagnòstic que espero que compartim. D'una banda, una ciutadania viva i activa, que tracta de superar les dificultats derivades de les circumstàncies crítiques que hem viscut en els últims anys. També una societat conscient del moment que vivim i que reclama –més aviat clama– perquè aquest Parlament aprovi, millor avui que demà, el pressupost 2023. De fet, seguint la seva reflexió, les vagues i mobilitzacions que avui mateix constatem tenen sentit només sobre la hipòtesi de comptar amb aquest pressupost aprovat; si no, serien absolutament inviables.

En segon lloc, constatem que ara i aquí disposem d'un govern plenament conscient d'aquesta criticitat, un govern disposat a tot per tal d'atendre i respondre al clam general.

I constatem, en tercer lloc, que no hi ha correspondència entre aquesta actitud i la de determinats grups de l'oposició, que segueixen entestats a donar l'esquena a la urgència i al sentit comú. Diguem-ho en veu alta i clara: cap de les qüestions pendents de tancar resisteix la prova de nou de l'interès general si la posem en contrast amb les concrecions i prioritats que, per exemple, la consellera Mas ens acaba d'explicar fa pocs minuts. El que avui tenim sobre la taula de negociació inclou, efectivament, models i visions de país ben diferenciades.

Però, resumint, tenim tres certeses: el país vol mirar endavant amb confiança i esperança, el Govern escolta el missatge i respon amb determinació, l'oposició s'entesta en l'exhibició d'un partidisme fet de càlcul petit i cada cop més allunyat del que el país espera i exigeix. Per això li demano que segueixi sent coherent amb el que el país espera del seu Govern, que segueixi governant, com acaba d'explicar.

Li pregunto, doncs, quan creu que el país podrà disposar d'aquest pressupost 2023, essencial en tant que... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Benvolgut diputat, en primer lloc, deixi'm agrair-li tota la tasca, el treball, l'esforç i la suma d'intel·ligència, de qualitat, de coneixement, de visió estratègica que ha estat aportant al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i que m'ha aportat a mi com a president del país. Tenir el seu consell i el seu suport a través de la seva llarga experiència, però el seu major compromís amb la ciutadania, és un estímul per a mi per fer les coses sempre millor.

I hem de fer-les sempre millor. I, per tant, aquest país necessita, com vostè deia, aprovar uns pressupostos. Uns pressupostos que són una oportunitat extraordinària per donar resposta a necessitats molt evidents i molt palmàries de la ciutadania.

Les xifres de la inflació amb la que tancàvem l'any situaven Catalunya en un 5,2 per cent, lleugerament per sota de la mitjana estatal, però encara molt gran. I les xifres d'aquest vint-i-cinc per cent de ciutadania de Catalunya que se situa, doncs, per sota..., en la situació de risc de pobresa, és molt evident, i la situació de dificultat de moltes famílies, de moltes empreses i la necessària millora dels serveis públics. Aquests són els problemes més peremptoris, més immediats, que cal donar-hi resposta.

I tenim unes oportunitats. I l'oportunitat és un pressupost que preveu un increment de despesa del 10,7 per cent, l'increment de despesa més gran en un sol pressupost dels darrers disset anys, que ha de permetre incrementar, per exemple, avui que es manifesten metges i altre personal sanitari, a més de 1.200 milions el pressupost del Departament de Salut, o 650 milions el pressupost del Departament d'Educació, i que incorpora també la previsió d'una reducció del cinquanta per cent de les llistes d'espera en l'àmbit de la dependència acordada amb el treball amb altres partits, també.

Per tant, quan posem en una balança les necessitats i l'oportunitat que tenim de donar-hi resposta en aquesta situació..., amb el pressupost és clara. Per tant, seguirem treballant per superar totes les dificultats. És evident que una negociació implica cessió, implica adhesions, però ni a una part ni a l'altra. I, per tant, cal construir un acord que ens permeti servir millor la ciutadania, i servir-la també des de tot arreu, des de Barcelona també, que necessitem que exerceixi plenament de capital del país i ho faci amb tota la força. I aquí comptarà amb el meu suport.

Gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures per a fer avançar Catalunya

317-00257/13

Formula la pregunta el diputat Salvador Illa i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Moltes gràcies, senyora Vergés. Senyor Ernest Maragall, des de la discrepància política, els meus millors desitjos i el meu respecte per la seva trajectòria i per la feina que ha fet.

Senyor Aragonès, governar és difícil, és complex. A vegades, en certes circumstàncies –com les actuals–, encara ho és més. Avui veiem el malestar de metges, mestres i taxistes. Convé tenir, en primer lloc, un rumb, una orientació, un projecte. Cal, en segon lloc, en un context de política parlamentària com el nostre, suport parlamentari suficient, i, si pot ser –a mi em sembla molt recomanable–, estable. I va bé, molt bé, en tercer lloc, tenir el suport d'una formació política, d'un partit polític; un suport sòlid d'un partit conjuntat, ordenat, amb consciència de governar Catalunya.

Jo no sé..., i en la primera sessió de control d'un any què, en l'àmbit de la política catalana, arrenca amb massa incerteses, no voldria ser ni massa punyent ni, per descomptat, irrespectuós. No sé, deia, si vostè compta amb aquestes tres coses. Jo crec que no; per això estic intentant construir una alternativa, però veurem. En qualsevol cas, l'objectiu d'aquest any i d'aquest Govern ha de ser avançar, prosperar, anar endavant, posar Catalunya en marxa.

Jo volia saber, senyor Aragonès, si vostè pensa posar Catalunya en marxa i, sobretot, com pensa fer-ho.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, el país està en marxa. El país i totes les institucions, i també el Govern, estan en marxa, i estan avançant. I volem fer-ho amb totes les eines i també amb tots els recursos.

En la intervenció anterior he explicat algunes de les raons que ens porten a defensar el projecte de pressupost. Jo sé que l'hauré de construir a través de consensos i d'acords, i crec que s'han construït consensos en molts àmbits. Jo no he estat mai partidari del tot o res, de «o ho agafes o no hi ha cap mena d'opció», sinó que sé que la política, la negociació, implica parlar, implica negociar, implica també, evi-

dentment, cessions mútues. I crec que hem donat mostres, des del Govern, d'aquesta voluntat.

A partir d'aquí, tenim un projecte de pressupostos que és molt important per al país –molt important. I és molt important també tenir-lo a punt al més aviat possible, perquè incorpora una millora de la inversió pública que necessita temps per ser executada i una millora de la dotació de tots els serveis públics. I avui, precisament, que estan presents al carrer demanant respostes..., una part de les respostes es podran donar millor amb aquest pressupost. Per tant, aquest és el meu objectiu, poder posar tots els recursos al servei de la ciutadania.

I, per tant, el convido a aprofundir en aquestes negociacions i a tancar un acord al més aviat possible.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Salvador Illa i Roca.

Salvador Illa i Roca

Jo penso que el país, si no aturat, està al ralenti.

Respecte als pressupostos, vostè ja coneix la posició del grup parlamentari que jo presideixo. El 28 de desembre vam fer un oferiment, una proposta que nosaltres entenem que és de mínims per posar en marxa el país. I, en fi, estem a 25 de gener. Vostè ho deu saber, la responsabilitat és seva. I jo, amb tot el respecte, dic que si vostè no subscriu aquesta proposta, cosa que respecto, doncs..., és responsabilitat de vostè buscar altres suports.

Però deixi'm fer alguna consideració més. El pressupost de la Generalitat de Catalunya es tramita, es discuteix, s'aprova i es decideix al Parlament de Catalunya, tinguem-ho clar. I al Parlament de Catalunya es parla, però a vegades parlar per parlar no és bo. Parlar en nom d'altres és sempre arriscat, i sovint val més parlar de menys que no de més.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Vostè diu que té un projecte alternatiu de país al que jo defenso. Crec que ha de basar-se..., com a mínim jo intento basar el meu en la confiança en el propi país. Catalunya no va al ralenti, senyor Illa. Catalunya no va al ralenti, quan tenim una taxa de creixement, la darrera coneguda, del 4,3 per cent del PIB, per sobre del 3,8 per cent de la mitjana estatal; quan tenim tres punts d'atur per sota de la mitjana estatal; quan tenim una inflació per sota de la mitjana estatal. Per tant, no va al ralenti. Té moltes dificultats, però no va al ralenti.

I el pressupost es discuteix al Parlament. Si encara no l'hi hem portat és perquè, en ares d'una bona negociació... Vostès també ens van dir que el que volien era que arribés aquí, doncs, amb un acord previ, i en això és en el que estem treballant. Però el tenim a punt, tenim a punt el projecte de pressupost. Si ens hi posem, si posem per davant els interessos de país, per sobre dels legítims interessos de partit..., però si posem per davant els interessos de país, podem tenir un acord de pressupostos que serà bo per a la ciutadania, que serà bo per als serveis públics i per donar resposta a les mancances, però també per donar horitzó a les esperances dels ciutadans de Catalunya.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament)

El següent punt de l'ordre del dia és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions. De conformitat amb l'article 49.2 del Reglament, una vegada elegides les meses de les comissions, la seva composició ha de ser comunicada al Ple. La nova composició i l'elecció de la Mesa de la Comissió d'Estudi sobre la Protecció del Delta de l'Ebre està inclosa al dossier del Ple, que ha estat distribuït a tots els diputats i diputades. Els prego, doncs, que se n'eximeixi la seva lectura.

Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat d'Ignacio Garriga Vaz de Concicao

234-00105/13

Acomplert així el que estableix l'article 49.2 del Reglament, passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats. Atès que el dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats d'11 de novembre del 22 ha estat publicat en el dossier del Ple, els demano també que se n'eximeixi la seva lectura.

Si no hi ha cap objecció, es pot aprovar per assentiment aquest dictamen? (*Pausa.*) Queda aprovat, doncs, aquest dictamen de compatibilitat.

Proposició de llei d'adopció de mesures urgents enfront la inactivitat de la propietat en cas d'ocupació il·legal d'habitatges amb alteració de la convivència veïnal

202-00056/13

I passem, doncs, al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la proposta de tramitació, directament i en lectura única davant el Ple, de la proposició de llei d'adopció de mesures urgents enfront la inactivitat de la propietat en cas d'ocupació il·legal d'habitatges amb alteració de la convivència veïnal. (*Remor de veus.*) Prego als diputats i diputades que hagin de sortir que ho facin en silenci.

D'acord amb l'article 138.2 del Reglament, el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya va sol·licitar la tramitació en lectura única davant del Ple d'aquesta iniciativa legislativa. La Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, va acordar d'elevat al Ple la proposta de tramitació en lectura única sol·licitada.

Com bé saben, aquest primer debat segueix les normes establertes per als debats a la totalitat, i els grups parlamentaris, d'acord amb la Junta de Portaveus, tindran un torn de cinc minuts cadascun. En primer lloc, intervindrà el grup parlamentari proponent. Per tant, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada Marta Madrenas i Mir.

Marta Madrenas i Mir

Moltes gràcies, presidenta –benvolguda–, vicepresidenta. Membres de la Mesa, companys i companyes diputats, conseller... Junts per Catalunya volem donar una sortida, una eina, a una problemàtica que es produeix arreu del país i que per als veïns que la pateixen és molt gravosa. M'estic referint a algunes ocupacions d'immobles que... Havia començat llançada perquè havia vist dos minuts, i ara veig que m'han posat els cinc, i, per tant, ara puc frenar una miqueta.

M'estic referint a algunes –no totes, evidentment– ocupacions d'immobles que provoquen conflictes greus, molt greus, amb les seves pròpies comunitats o amb els seus barris contigus. A vegades ens trobem amb ocupacions que provoquen enfrontaments violents o baralles, brutícies que acaben produint situacions d'insalubritat pública, sorolls nocturns cada nit fins a altes hores de la matinada. Algunes d'aques-

tes ocupacions fins i tot sabem que són utilitzades per màfies moltes vegades relacionades amb el narcotràfic.

Aquestes conductes provoquen, evidentment, que la pau social en molts barris i en molts municipis del nostre país es degradi, es degradi enormement. Fan la vida realment impossible als seus veïns. Els alcaldes i alcaldesses en som absolutament conscients. Tenim clares les afectacions que suposen aquestes situacions. I també tenim clar que no hem sabut trobar eines, perquè no existeixen, per poder-les revertir. Doncs, de fet, el que proposem avui que es tramiti de forma urgent a través de la lectura única és que ens puguem dotar d'aquestes eines.

De fet, estem parlant de tres coses: de restablir la convivència... Aquesta llei va de restablir la convivència, però també va de protecció social, perquè alguns grups delinquencials han convertit l'ocupació en un negoci i minven el dret, per exemple, dels joves a poder-se emancipar, o de persones vulnerables a accedir a un habitatge, contravenint el que és la funció principal de qualsevol habitatge, que és la seva funció social. I, finalment, també va de canviar la percepció de la ciutadania, de que la llei protegeix més el que provoca el conflicte que no pas el qui el pateix, i això ho hem de transformar.

La proposta que fem des de Junts s'articula a partir d'uns treballs ja iniciats per les conselleres Ciuró i Cervera –i per això en volia fer esment– i consisteix en dos línies principals, molt resumidament, que..., per una banda, és dotar d'instruments útils els ajuntaments i també les comunitats de propietaris per tal de que quan es trobin amb una situació d'ocupació conflictiva puguin instar el desallotjament d'aquell habitatge, d'aquella propietat, evitant que la seva propietat o el seu titular, doncs, se'n desentengui, i, per altra banda, augmentar el parc públic d'habitatge, que els habitatges que hagin resultat desocupats es vehiculin a través de polítiques públiques d'habitatge desenvolupades pels propis ajuntaments on es troba l'immoble.

Avui, de fet, no portem a aprovació aquesta proposta, sinó que es pugui tramitar per lectura única. I en aquest moment voldria mencionar els qui en permetran la tramitació per lectura única: la diputada Candela, que ja havia treballat amb la meva companya Freixa mirant fórmules per abordar aquesta problemàtica; els diputats García i Grau, que, tot i que havien fet una proposta diferent amb anterioritat a la que fem nosaltres, hi donaran suport, i el diputat Fernández –ha estat molt fàcil també treballar amb ell.

Tots ells han coincidit amb nosaltres en que aquesta proposta de modificació del Codi civil i de la llei pel dret a l'habitatge és una modificació jurídicament molt i molt poc complexa. Es modifiquen de forma molt limitada molt pocs articles. Ho dic perquè això dona sentit a que es tramiti per lectura única. No hi han drets de ciutadans que es puguin veure afectats, que puguin ser tercers afectats; al revés, aquí es tracta d'actuar contra aquestes persones que estan actuant de forma molt irresponsable i trencant la convivència en el nostre país.

I, a més, hi ha molta alarma social, i d'aquí ve també la necessitat de que es tramiti amb molta urgència. Tots hem vist portades i portades de diaris i mitjans digitals parlant i tractant sobre aquest tema. Crec que és la nostra obligació, és la nostra responsabilitat donar-hi una resposta urgent, i aquesta és la proposta que fem des de Junts per Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per posicionar-se, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Eva Candela Lopez.

Eva Candela Lopez

Gràcies, vicepresidenta. Molt bon dia a tothom. Mireu, en la sessió del Ple del Parlament del dia 20 d'octubre de 2022 vam aprovar una moció en la que el Parlament instava el Govern de la Generalitat a abordar urgentment les modificacions legislatives necessàries per donar eines jurídiques especialment als ajuntaments,

perquè poguessin actuar contra les ocupacions delinqüencials. No us lleigeix tot l'acord, atès que segur que tots el teniu molt present, perquè fa pocs mesos que vam estar-lo discutint aquí.

I és una qüestió que, com es comenta, molts veïns i veïnes ens expliquen quan anem pels pobles i per les ciutats, i també molts alcaldes i alcaldesses: aquesta impotència que se sent quan es té un problema amb certes ocupacions a l'hora de poder actuar perquè els propietaris no estan fent la seva obligació, que és el manteniment, també, dels seus immobles. Bé, doncs nosaltres veiem avui una oportunitat d'avançar una miqueta més ràpidament en aquest sentit, de donar aquesta potestat sobretot als ajuntaments.

I segurament després, com que sabem que el grup que dona suport al Govern votarà en contra d'aquesta lectura única, jo voldria fer-li una reflexió, a Esquerra Republicana. Les lectures úniques, segurament... I saben que no són bones, però el que passa és que, estant a govern, s'han de posar les piles de complir aquells acords que s'aproven en els plens i no anar dilatant els temes. Si tothom treballés com li toca treballar, alhora, potser no hauríem d'estar amb lectures úniques. Per tant, el nostre grup parlamentari, amb un gest que creiem que els ajuntaments necessiten –els nostres alcaldes, alcaldesses, de tots els colors polítics, ho necessiten–, volem que això tingui rapidesa en la seva tramitació.

I animem també a tots els grups a que, si aquelles qüestions que no vegin que són prou correctes d'aquesta redacció..., tenim quaranta-vuit hores per presentar esmenes, poder-les discutir, poder-les consensuar i debatre-les. I esperem que en el pròxim Ple pugui sortir a la llum aquesta proposició de llei.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bé; gràcies, presidenta. Junts presenta a debate y votación del Pleno por el trámite de lectura única esta proposición de ley para intentar paliar de una forma limitada, como luego veremos, una de las nefastas consecuencias de la okupación ilegal, que es la afectación que produce a los vecinos de la finca okupada.

Mire, yo, lo primero que les tengo que decir es que resulta un poco incoherente y contradictorio por su parte regular ahora estas medidas para intentar echar a los ocupas cuando previamente ustedes los han amparado a través de la Ley 1/2022, que les reconoce justamente el derecho a quedarse en la vivienda usurpada a los ocupas. Entonces, ¿en qué quedamos, queremos echar a los ocupas o queremos reconocerles derechos?

Desde el Grupo Parlamentario de VOX, les queremos hacer algunas reflexiones importantes sobre el contenido de esta proposición de ley. Porque esta iniciativa pretende modificar dos leyes: el libro quinto del Código civil de Cataluña y la ley de vivienda catalana, para que las comunidades de propietarios y los ayuntamientos puedan ejercer las llamadas «acció de desallotjament», o de desalojo, frente al ocupa que pone en riesgo a la comunidad o causa molestias, solo cuando la persona jurídica, la propietaria, sea persona jurídica gran tenedora. Para ello crean dos nuevos supuestos de legitimación extraordinaria o legitimación por sustitución, que viene prevista en el artículo 10 de la ley de enjuiciamiento civil, y que supone que alguien pueda accionar sin ser el titular de la acción jurídica. Lo crean en el artículo 44 bis.3 de la ley de vivienda para los ayuntamientos, en el artículo 553.40 bis para las comunidades de propietarios.

Pero les queremos plantear cuatro cuestiones. En primer lugar, se refieren a acciones de *desallotjament*, y aquí falta rigor conceptual. Ustedes utilizan expresiones como «*acció de desallotjament*» y «*acció de desocupació*», que son desconocidas

en derecho procesal y confunden conceptos, porque el desalojo no es una acción. El desalojo es la consecuencia material de las acciones de recuperación de la posesión o acciones de desahucio, que en la ley de enjuiciamiento civil se prevé a través o se articula a través de cuatro modalidades: el desahucio por impago o expiración del plazo, el desahucio por precario, la acción de tutela sumaria y la acción para demandar la efectividad de los derechos reales inscritos.

No queda claro si pretenden regular una nueva acción, lo cual les está vedado a la ley autonómica por ser materia procesal, que es competencia exclusiva del Estado, o se están refiriendo impropriamente, con una terminología no adecuada, a las «*accions de desnonament*», o desahucio. Aquí habría que aclarar, porque *desallotjament* no es sinónimo de *desnonament*.

En segundo lugar, llegan a establecer como medida cautelar la desocupación inmediata de la vivienda –artículo 553.40 bis.4–, lo cual no cabe ni está regulada en nuestro ordenamiento jurídico. Ojalá cupiera la expulsión inmediata de los ocupas, que VOX demanda desde hace tiempo, pero desde luego no cabe hoy; con el ordenamiento jurídico, no es posible.

Por otra parte, se refieren a la legitimación extraordinaria de los ayuntamientos, no en el Codi civil de Catalunya, sino en la ley de vivienda, que es una ley administrativa. Preguntamos: ¿una norma administrativa, como la ley de vivienda, puede conceder a los ayuntamientos el ejercicio por sustitución de una acción civil para el desalojo? Miren, nosotros, desde luego, pensamos que es muy dudoso y que, desde luego, es de mala técnica legislativa.

Y, en cuarto lugar, ¿por qué se regula esta posibilidad de que las comunidades de propietarios puedan echar a los ocupas solo cuando los propietarios sean una persona jurídica gran tenedora? ¿Por qué no cuando los propietarios sean particulares, sean personas jurídicas que no sean grandes tenedores o, por ejemplo, una herencia adyacente? ¿Qué pasa con los vecinos de esas comunidades? ¿Por qué se les excluye de la posibilidad de defenderse frente a las actividades molestas de los ocupas?

Y, mire, además de estas importantes reticencias que les acabo de manifestar, queremos poner el foco y alertar sobre una última cuestión que nos parece muy grave y que nos ha sorprendido. Ustedes han introducido, con ocasión de esta limitada reforma para poder actuar contra los ocupas, algo que nada tiene que ver con este asunto y que nos sorprende por su gravedad y por su carácter intervencionista, y más viniendo desde Junts. Dicen que, en todos los casos en que la propiedad no atienda el requerimiento del ayuntamiento o la comunidad haya tenido que ejercer por sustitución las acciones del propietario –textualmente–, «el Ayuntamiento podrá adquirir temporalmente el uso de la vivienda por un periodo de siete años». Esto significa una verdadera expropiación encubierta. Esto –además sin compensación económica– es un atentado contra el derecho de propiedad que, con toda probabilidad, es inconstitucional.

Miren, en materia de vivienda en Cataluña se está produciendo una situación muy curiosa: se está sustituyendo peligrosamente el derecho civil por una suerte de tenencia tutelada por la Administración, una administrativización del derecho de propiedad que supone, entre otras cosas, una injerencia de la Generalitat que no está justificada en el derecho de la propiedad.

Creemos que es necesario mejorar la redacción de la iniciativa, corregir errores, aclarar conceptos, como el de *desnonament* y *desallotjament*, que ustedes confunden. Y, desde luego, creemos que el asunto era suficientemente complejo como para haberlo tramitado como una ley ordinaria, porque es una cosa importante que va a quedar de forma definitiva en el Codi civil de Catalunya y, desde luego, tramitarlo por la vía de la lectura única, sin comparencias de expertos, sin poder hablar con catedráticos de derecho civil, de derecho procesal, desde luego no nos parece lo más correcto y por ello les votaremos en contra.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies. Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, amb relació a la proposta que ens porta Junts, vostès reconeixen que els grans tenidors generen distorsió en el camp de l'habitatge. Nosaltres en això hi estem d'acord. Avui, la seva presència massiva, a resultes de l'acaparament d'immobles procedents de les entitats bancàries, comporta un problema de verdader ordre públic, perquè tracta les seves propietats com a actius financers dels seus balanços comptables i es dediquen a operacions especulatives des dels seus despatxos de la City de Londres. L'acaparament provoca escassetat; l'escassetat provoca pujada de preus; la pujada de preus fa que la gent es vegi abocada a trobar sortides, les que siguin, per assegurar-se un sostre.

Vostès, al seu text, també reconeixen que el dret de propietat no és absolut, sinó que el seu contingut ve delimitat per les lleis; lleis que dicten els parlaments. En això també hi estem absolutament d'acord. El que ja ens grinyola una mica més és que a la seva exposició de motius qualifiquen l'ocupació sense títol com un ús incorrecte. Nosaltres no compartim que la possessió per tolerància del propietari sigui cap ús incorrecte. El que deu ser incorrecte, en tot cas, deu ser si s'hi trafica amb drogues i si hi ha xarxes criminals organitzades, si hi ha depèn de quines coses. Però la possessió per tolerància no és incorrecta, perquè en molts articles es desprèn que està reconeguda per textos legals.

Dit això, per a nosaltres, que estem molt interessats en garantir la seguretat de les classes populars –és un interès prioritari per a nosaltres, perquè precisament són aquestes classes populars les que pateixen problemes d'inseguretat–, la solució no passa pel que vostès proposen. Per a nosaltres, solucionar aquest problema d'ordre públic que suposen els grans tenidors passa per una solució estructural, que és que prohibim que actuïn en el camp de l'habitatge, que es veti aquestes societats, que entenen l'habitatge com un bé d'inversió, que continuïn operant.

De fet, ja hi ha diversos països que han pres cartes a l'assumpte i que han pres mesures en aquesta línia i que han començat a prohibir que els fons voltors continuïn acaparant..., fons d'inversió estrangers continuïn acaparant immobles. Aquesta mesura sí que seria realment eficient i efectiva per combatre la negligència, la seva irresponsabilitat, que vostès reconeixen a l'exposició de motius.

Ara veurem el text concret que ens presenten, i veiem que tot pivota molt, malauradament, sobre l'ocupant i no sobre aquest propietari negligent. La seva proposta pretén modificar dues lleis: la llei d'habitatge, que és una llei administrativa, regula les relacions Administració-ciutadans, i el llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, una norma civil.

Pel que fa a la llei d'habitatge, volen introduir que l'ajuntament pugui substituir els propietaris. No se'ns acudeix massa com es fa això. En tot cas, més enllà de la recuperació d'ofici dels béns de l'Administració, no sabem com vostès pretenen articular això en atenció al que ja estableix la normativa de bases de règim local. Parlen d'accions de desallotjament. En tot cas, es pot parlar de desnonaments, però accions de desallotjament, què són? És un concepte nou, vostès no l'expliquen.

Vostès parlen d'actuacions en casos de perill i salubritat. Sí, però és que per això no cal fer res nou. L'article 33, precisament, d'aquesta llei d'habitatge ja diu que l'ajuntament pot adoptar mesures en casos d'inhabilitat. Per tant, el supòsit a què es referien vostès de brutícia i insalubritat ja és perfectament solucionable a través d'aquest article 33 de la llei d'habitatge.

Vostès parlen de casos d'ordre públic: accions delictives, denúncies al jutjat, mesures cautelars... Tot això ja està previst, ja es pot resoldre. Casos de convivència: sorolls, olors... Ja tenim la normativa d'immissions. En qualsevol cas, aquí sí que

potser hi hauria..., plantejarien vostès alguna cosa nova, però, quin és el problema? Doncs que se'ns fa molt estrany que en aquests casos, que són els més discutibles, en cap cas facin referència a la necessitat d'acreditar aquests problemes de convivència per actuar, sinó que únicament es refereixen que es demanarà si hi ha títol o no, però a tot lo altre ja no s'hi fa cap més referència en el text.

Pel que fa al segon bloc, relatiu a les comunitats de veïns, no aporten massa re de nou, perquè aquesta acció..., perquè la possibilitat d'actuar quan hi ha actes que alteren la convivència normal en l'immoble això ja fa molt temps que és previst al Codi civil de Catalunya. De fet, és des del 2006. Per tant, no veiem massa la novetat, excepte aquesta falta de necessitat de requeriment previ, que, bé, no va més enllà.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Doncs, efectivament, estem vivint la segona part d'un anunci que va fer la consellera Ciuró poc abans de sortir del Govern, quan es va quedar sense la possibilitat de fer-ho des del Govern.

Una proposició de llei que, a més a més, ara se'n justifica la urgència i la lectura única perquè és un problema al qual s'ha de posar un fre urgent, com si aquest problema que Junts està posant sobre la taula no portés anys sobre la taula. D'ocupacions amb fins delinqüencials que generen problemes de convivència a comunitats de veïns fa molt de temps que hi han titulars, efectivament. Per tant, no entenem per què hi ha aquesta urgència per part del Grup de Junts per Catalunya, a no ser que tingui a veure amb les eleccions municipals del mes de maig, perquè llavors potser sí que té una mica d'urgència, si la volen tenir llesta abans de la campanya municipal, que creiem que és la veritable raó de portar aquesta proposta.

Per variar, Junts per Catalunya, que porta més de deu anys..., ha tingut en els darrers deu anys la competència en habitatge a Catalunya i ha estat incapaç de donar resposta a la problemàtica de l'accés a l'habitatge, amb milers de famílies a les meses d'emergència..., moltes d'aquestes famílies, desnonades perquè no podien pagar el seu habitatge, amb mesos i anys d'espera per poder accedir a un habitatge digne, amb mesos vivint en pensions, amb mesos compartint habitatges on han de compartir lavabo i cuina, sense que Junts per Catalunya hagi fet absolutament res per posar-hi remei i donar-hi resposta, malgrat tenir les competències en habitatge a Catalunya. Doncs ara la resposta és criminalitzar les ocupacions i intentar que tothom pugui exercir el dret a iniciar un procés de desallotjament.

Ho fan per lectura única perquè no volen escoltar els experts. Junts per Catalunya i el Partit Socialista per Catalunya sempre estan molt preocupats per escoltar els experts que en saben, de la matèria. Ara no cal escoltar els experts. La pregunta és: s'ha escoltat la Comissió de Codificació del Codi civil a veure com veuen això? S'hi ha parlat? S'hi han posicionat? Han dit, els que en saben, del Codi civil català, què en pensen, de la proposta? No, i no els escoltarem abans de quinze dies. Per tant, no sabrem què en pensen, els que en saben, del tema.

S'han escoltat juristes a veure què pensen d'utilitzar el concepte «ocupació problemàtica»? Que no deu haver-hi un concepte més ambigu i més ampli que el de «problemàtica». Perquè, clar, entenc que problemàtic dependrà molt dels criteris i dels factors de cadascú. S'han escoltat jutges o escoltarem jutges que ens diguin si realment ells admetran a tràmit una demanda presentada per una comunitat de veïns, que en la majoria dels casos ni tan sols tenen personalitat jurídica i, per tant, no poden exercir una demanda? Escoltarem algun jutge que ens digui que quan algú, una comunitat de veïns els hi porti una demanda per iniciar un procés de desallotjament l'admetran a tràmit? No ho escoltarem tampoc. Estem dient a les comunitats

de veïns que podran fer una cosa que no és cert que podran fer. Per tant, estem fent populisme amb les ocupacions. És el que s'està fent amb aquesta proposició de lectura única.

Però és que no és només això. Problemàtiques –la diputada Madrenas ens n'ha fet una llista, no?–: que t'embrutin l'escala, que facin soroll, que estigui... Això només passa quan el pis és ocupat? Què passa quan aquests problemes en una comunitat de veïns es donen quan el pis té un títol habilitant? Què passa quan hi ha un pis turístic, que, nit sí, nit també, hi ha una festa per part de tots els turistes joves que venen a Barcelona a viure l'oci i que fan festes contínues, que beuen a les escales, que fumen a les escales? Farem una iniciativa? Junts farà una iniciativa per demanar que les comunitats de veïns puguin demanar la retirada de les llicències turístiques als habitatges? Perquè potser d'aquest problema també n'hi ha molt, eh? Potser haurien de tenir el dret, les comunitats de veïns, a decidir i a retirar una llicència turística de la qual s'està fent un mal ús al seu edifici. Però això no els hi preocupa, perquè això és un negoci. I com que és un negoci, ja els hi va bé, malgrat els problemes que pugui generar a la comunitat de veïns.

Però és que, a més a més, és una proposició de llei que clarament té un problema de competències, i té un problema de constitucionalitat. I aquí jo li vull preguntar, al Partit Socialistes de Catalunya, si no sap que les competències processals són exclusives de l'Estat, que no pots modificar la llei d'*enjuiciamiento civil* amb el Codi civil català, que és una llei que segurament el Consell de Garanties Estatutàries hi tindria molt a dir. I per això nosaltres anunciarem que buscarem els suports necessaris per presentar aquest dictamen. En aquest cas no els preocupa? Perquè han portat des del Gobierno del Estado moltes lleis per suposada inconstitucionalitat, lleis que defensen el dret a l'habitatge. En aquest cas no els preocupa la Constitució i les competències? Aquí sí, eh? Per criminalitzar les ocupacions, aquí no importa la Constitució, com tampoc els importa a Ciutadans ni al Partit Popular, segurament.

Em sembla que haurien de fer una reflexió. Buscarem el suport del Partit Socialistes de Catalunya, que segurament vol sentir què diu el Consell de Garanties Estatutàries al respecte, per presentar aquest recurs. I esperem que ho tinguin en compte a l'hora de decidir donar suport a una iniciativa que no porta enlloc, que genera unes expectatives a les comunitats de veïns que no podran aconseguir i que només farà que criminalitzar i atiar el conflicte.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Bé; senyors de Junts per Catalunya, benvinguts a l'oposició. Tinc l'honor d'anunciar que el Grup de Ciutadans votarà a favor de l'aprovació per lectura única d'aquesta proposició de llei d'adopció de mesures urgents enfront de la inactivitat de la propietat en cas d'ocupació il·legal d'habitatges amb alteració de la convivència veïnal, no perquè ens sembli una meravella ni una cosa insuperable, sinó perquè sent un petit pas per a Junts és un gran pas per a la humanitat.

Podem, per fi, començar a debatre seriosament sobre la gravetat del fenomen de l'ocupació? Podem començar a fer política en conseqüència i amb consciència? Fa molt de temps que alguns lluitem en solitari, mentre altres es fan trampes al solitari. Corria l'any 2017 quan el Grup de Ciutadans al Congrés va presentar una llei integral de protecció dels drets constitucionals a la «vivenda» i a la propietat, dos drets constitucionals com una casa de pagès que no només no són contradictoris, sinó que es complementen. El dret a la propietat i a una «vivenda» digna van de la mà quan les administracions funcionen i tenen una política d'habitatge autènticament progressista, no simplista ni –ja em perdonaran– barruda. Perquè s'ha de ser bar-

rut per prometre crear vuit mil «vivendes» socials, com va prometre l'alcalde de Barcelona, Ada Colau, no crear-ne ni un vint per cent i voler-se tapar les vergonyes glorificant un dret a l'ocupació, que, ja em perdonaran, és un dret tan fantasma com el suposat dret a l'autodeterminació en el cas de Catalunya, que no ha estat mai una colònia de ningú. Per cert, això també va per al patró de Can Vies, el senyor Xavi Trias.

Els deia que l'any 17 Ciudadanos va prometre una llei..., va promoure una llei integral al Congrés per tenir cura, alhora, del dret a la propietat i a una «vivenda» digna. No es va arribar a tramitar, que és el que sol passar amb les iniciatives sensibles –ja s'ha vist també amb la llei dels malalts d'ELA–, i va acabar decaient d'aquella legislatura per la moció de censura que tots sabem. En canvi, sí que es va tramitar una reforma parcial, proposada pel PDECAT, dels articles del Codi civil referits a allò que es coneix com a desnonament exprés. Va ser un nyap total i no ha ajudat gens a que cap habitatge ocupat torni de forma immediata a mans del seu propietari legítim.

Entre 2017 i 2018, Ciudadanos va tornar a la càrrega al Congrés presentant interpellacions per modificar el Codi penal i la llei de seguretat ciutadana. Tot plegat per incrementar les penes als ocupes i donar més marge de maniobra als cossos policials i a les comunitats de veïns. Ni cas. Em sembla que era un diputat del PP, don Íñigo de la Serna, qui va dir que, ui, primer s'havia de fer una anàlisi d'un estudi d'una consideració prèvia dels drets afectats. Allò que vulgarment se'n diu «posar-se de perfil».

Seguim. L'any 2020, Ciudadanos presenta proposició de llei de garanties per a la seguretat i la convivència ciutadanes davant l'ocupació il·legal de «vivendes». Proposició que encara dorm al calaix, sense tramitar també. Aquell mateix any, Junts vota en contra al Congrés de les mesures proposades per Ciudadanos per agilitzar els tràmits per retornar de forma immediata un habitatge ocupat al seu propietari. Junts, en realitat, ha votat sense parar contra totes les iniciatives antiocupació al Congrés. I no només Junts. La nova llei de «vivenda» proposada pel PSOE porta en el seu articulat la proposta de suspendre de forma definitiva els desnonaments, sigui quina sigui la seva causa, com de forma conjuntural i excepcional s'havia aprovat fer durant el període de confinament per la pandèmia.

En resum, que alguns portem anys i panys avisant que l'ocupació és part del problema del drama de la «vivenda», mai la solució. I alguns acaben de veure la llum fa quatre dies, quan han sortit del Govern, com els senyors de Junts, pel que fa a la Generalitat, o com quan fan veure que en surten, com el senyor Jaume Collboni a l'Ajuntament de Barcelona.

Una vegada més, Ciudadanos va presentar al setembre passat en aquest Parlament una proposició de llei de mesures urgents per a l'ocupació més devastadora, la que no només esclafa el dret a la propietat, sinó que atempta contra la convivència, la que en diuen la «delinqüencial», per no dir-ne «mafiosa». És força posterior la presentació d'aquesta proposició de llei de Junts que debatem ara i aquí, i que tot i algunes importants diferències de sensibilitat amb la nostra, que esperem esmenar, això, a base d'esmenes, volem ajudar a tramitar per sentit de la responsabilitat política. Nosaltres no enviarem això al calaix per interès partidista. I com que resulta que amb els nostres vots, tenint en compte l'actual aritmètica d'aquesta cambra combinada amb la ideologia extremista, sectària, irresponsable i barruda d'alguns grups, doncs, potser tampoc no es podria tramitar, hem decidit que no podem desaprovechar una oportunitat, ni que sigui mínima, d'obrir una escletxa de seny en la política catalana.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies. Per part del Grup Mixt, té la paraula el diputat Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, vicepresidenta. *Consellers*, diputadas, diputados, debatimos hoy esta iniciativa legislativa, propuesta por Junts per Catalunya, de medidas urgentes para actuar en casos de inactividad de la propiedad en supuestos de ocupación ilegal que alteren, entre otras cuestiones, la convivencia vecinal. Y sin perjuicio de que ya tendremos ocasión de debatir sobre el fondo de la medida –que ya anticipamos que nos parece insuficiente–, ahora toca posicionarnos sobre si procede su tramitación en lectura única, conforme al artículo 138 del Reglamento. Y a nuestro entender, creemos que sí que ocurren esos requisitos, porque se trata de una modificación breve que afecta a unos artículos de dos textos normativos concretos: *la llei del dret a l'habitatge* y el libro quinto del Código civil, y que, por su naturaleza, tampoco se trata de una reforma compleja. Por tanto, en ese sentido, creemos que concurren los requisitos para su tramitación en lectura única.

Cierto es –cierto es también– que nos sorprenden mucho las prisas del grupo proponente. Es que ustedes llevan gobernando Catalunya doce años y la ocupación ilegal hace muchos muchos años que existe y que es un problema de primer orden en Cataluña. De hecho, nosotros sí que veníamos, hace muchos años, denunciándolo en solitario. La vida no empieza en el 2017, como decía la señora Grau. Hace muchos años que desde el Partido Popular denunciábamos la problemática de la ocupación ilegal. Y bienvenidos, si ahora hay otros grupos parlamentarios que están por la labor de trabajar y de luchar contra esta lacra.

Pero si vamos a hacerlo, y sin perjuicio de que se apruebe su tramitación por lectura única, vamos a hacerlo bien, con buena técnica legislativa, porque sí que es cierto que de la propuesta de modificación que ustedes nos ofrecen, pues, existen dudas de lo que se está proponiendo realmente: si se está contemplando una nueva acción judicial, cosa en la que no somos competentes, porque el derecho procesal es competencia exclusiva del Estado, o bien se quiera recoger alguna de las acciones existentes y aprovecharlas para introducirlas para proceder en casos de quebrantamiento de la convivencia vecinal en casos de ocupación ilegal. Yo creo que sería importante clarificar la propuesta que ustedes ofrecen.

Como también creo interesante que no nos autolitemos desde aquí, porque los pequeños pasos que podemos dar desde Cataluña van a ser muy poquitos, porque sin la modificación de determinados textos normativos que son competencia exclusiva del Estado va ser muy difícil luchar contra la ocupación ilegal. Pero lo poco que podemos hacer desde aquí..., no nos autolitemos. Como, por ejemplo, ustedes pretenden ceñirlo a ocupaciones ilegales cuando se trate, el propietario, de una persona jurídica gran tenedor. ¿Para qué vamos a establecer esta limitación? Vamos a hacerlo de forma generosa y ambiciosa. Vamos a luchar de verdad contra la ocupación ilegal. Por tanto, creo que se puede mejorar el texto. Y en el caso de que se apruebe la tramitación por lectura única, pues, será lo que nosotros contribuiremos a hacer, a mejorar el texto y, sobre todo, la técnica legislativa, porque creemos que es un poco deficiente.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del diputat no adscrit, té trenta segons el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, vicepresidenta. Yo creo que toda iniciativa que se impulse desde el Parlament para frenar la ocupación debería incluir el desalojo inmediato, en veinticuatro horas, del ocupa; se porte bien, se porte mal, sea de quien sea la vivienda.

Hay que castigar con dureza a las mafias organizadas –es un asunto que no he escuchado–, hay que ilegalizar y, por supuesto, dejar de subvencionar a los sindicatos de ocupas. Y son –y lo recuerdo– las administraciones las que tienen que hacer política de vivienda, no los propietarios con sus viviendas.

La propuesta tiene una técnica legislativa muy mejorable. Y, desde luego, me parece una barbaridad pedir que el ayuntamiento se quede con el piso ocupado.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Pau Morales i Romero.

Pau Morales i Romero

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, conseller, diputats i diputades, el primer que volem dir-li al grup proponent és que s'està intentant abordar un problema complex –ho hem vist també en totes les intervencions d'aquest torn–, del qual ens fem càrrec i entomem el repte de situar solucions efectives i útils que no laminin drets, d'una manera simplista, com si escrivint una expressió de desitjos negre sobre blanc i ja està fos suficient. I, malauradament, no ho és. Cap problema complex es resol de forma simplista.

De fet, en aquest cas ja tenim intents de resoldre aquesta situació a base de demandes judicials, de multiplicar les demandes judicials: la reforma de la LEC del 2008, la Llei 5/2018 –perdó–, que ha col·lapsat els jutjats, que n'ha reduït l'agilitat i no ha resolt el problema; perquè, si no, no estariem fent ara mateix aquest debat. Per tant, demanem el vot en contra de la lectura única d'aquesta iniciativa, per les formes, per l'instrument i també perquè creiem que ara mateix no resol el problema i, en canvi, sí que pot generar costos per a la societat.

Com pot ser que comencem la legislatura conjurant-nos per evitar al màxim les lectures úniques en matèria d'habitatge –i podria citar multitud de converses amb grups que avui donaran suport a aquesta lectura única– i ara se'ns presenta a marxes forçades una lectura única per a un problema que tothom diu que ve de llarg i que tothom diu que amb aquests articles no es resoldrà de forma immediata i urgent?

Com pot ser que una llei d'emergència social com la 1/2022, on ens estàvem jugant un temps de rellotge de sorra de marxa enrere de que caigués la moratòria de desnonaments, la tramitéssim per urgència extraordinària, escoltant experts, fent compareixences, a risc –cert, perquè va passar– de dilació i d'eternitzar-nos setmanes, i ara pretenguem ventilar aquí, amb una lectura única, una llei que s'està veient..., es qüestiona la seva efectivitat i que, a més, pot suposar un perill cert per als drets de famílies per la seva inconcreció i arbitrarietat?

Com pot ser que estiguem fent una llei sencera que afecta els ajuntaments i no haguem passat pels passos preceptius del Consell de Govern Locals o no escoltem les entitats municipalistes?

Companys del Partit Socialistes, tot per als ajuntaments sense els ajuntaments? Realment saben el que suposa per a la majoria d'ajuntaments d'aquest país i per la capacitat que tenen de tramitar expedients? Diputada Candela, era una preocupació de la Llei 1/2022 com els ajuntaments ho podrien tramitar. I estem veient notificacions a trenta dies i després tornar-ho i després comprovar. Això molts ajuntaments no ho poden assumir, tal com està escrit ara mateix.

Com pot ser que toquem el Codi civil català, una estructura d'estat, una norma que fa país sòlid i que ens defineix com som, sense compareixences d'experts, amb llum i taquígrafs? Segurament em diran: «No, no, s'ho han mirat juristes.» No, no, això és el Parlament de Catalunya, és un debat parlamentari, hem de saber quins són els juristes que s'ho han mirat, que vinguin, que expliquin i que es passi, doncs, pels tràmits que s'han de passar. Perquè un anunci a premsa no és un tràmit administratiu d'una norma; que és el que van fer les conselleres Cervera i Ciuró: un anunci a premsa. Això no és una manera de governar el país. I insisteixo que no neguem el problema, el problema de les ocupacions per delinquir ni el dels grans propietaris que desatenen les seves funcions i socialitzen el resultat de la desatenció en veïns,

veïnes i ajuntaments, mentre milers de famílies es veuen privades del dret a l'habitatge.

Possiblement, avui perdrem aquesta votació parlamentària. De fet, s'ha fet patent l'acord inconfessable entre Junts per Catalunya, el PSC i la dreta espanyolista. De partits que diuen tenir vocació de govern, que han governat aquest país durant quaranta anys, no ens esperàvem aquest moviment a quatre mesos d'unes eleccions, amb una mirada tan curta. No ens esperàvem aquesta doble vara de mesurar del PSC, tan preocupat per les competències i tan preocupat pels procediments quan es tracta d'ampliar drets, i tan poc quan es tracta de posar-los en perill. Però s'ha de dir particularment que a Junts no li prova gaire l'oposició, amb encara no un any, passar d'aprovar lleis per ampliar drets a venir aquí, amb l'aplaudiment de la dreta espanyolista, confrontant amb els altres partits independentistes.

Nosaltres tenim clar que la majoria independentista d'aquesta cambra i del país entén que la independència va íntimament vinculada a la garantia de drets, que volem un país nou per fer-lo millor, i tindrem ocasió d'assumir aquesta responsabilitat en el tràmit de les esmenes, amb unes esmenes que les farem en clau de control de danys i pensant en la governabilitat i en que surtin d'aquest Parlament lleis útils, lleis que es puguin aplicar i lleis que realment serveixin per solucionar problemes.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, procedirem a la votació de la proposta de tramitació, directament i en lectura única davant del Ple, de la proposició de llei d'adopció de mesures urgents enfront de la inactivitat de la propietat en cas d'ocupació il·legal d'habitatges amb alteració de la convivència veïnal.

S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació en lectura única, i els vots negatius en contra. Recordem que el vot delegat del diputat Lluís Puig serà comptabilitzat en base al sentit de vot que indiqui la portaveu del grup parlamentari, en qui ha delegat el seu vot.

I, per tant, procedirem a la votació.

Comença la votació.

71 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Vist el resultat de la votació, aquesta proposició de llei es tramitarà en lectura única davant del Ple. Per a aquesta tramitació, la Mesa ha fixat un termini..., fixa un termini de dos dies per a la presentació, tant de les esmenes a la totalitat com de les esmenes a l'articulat, que finirà el divendres, 27 de gener, a les dotze del migdia.

Proposició de llei de mesures urgents per a garantir la convivència pacífica a les comunitats de propietaris davant l'ocupació il·legal (retirada)

202-00049/13

Continuem amb el cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la proposició de llei de mesures urgents per garantir la convivència pacífica a les comunitats de propietaris davant l'ocupació il·legal.

Aquesta iniciativa legislativa ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Així doncs, té la paraula en primer lloc la diputada Anna Grau Arias, per un temps màxim de deu minuts, tal com es va acordar en la darrera Junta de Portaveus.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Pues, miren, lo primero que quiero decir es que luchar contra la ocupación no es ser un desalmado, ni mucho menos un facha, ni siquiera es ser derecha españolista, como creo que he oído por aquí hoy. Yo, muy contenta de ser española, esta «españolista», especialmente de derechas, pues no, ni fu ni fa. Pero ya le

digo, yo creo que luchar contra la ocupación es la obligación de todo progresista, liberales incluidos.

A ver, la diferencia entre nosotros y algunos de ustedes es que nosotros no negamos que existe un problema, un problema grave de vivienda, un problema grave de vulnerabilidad social, y que hay que buscar soluciones habitacionales. No negamos la existencia de ocupaciones que se producen por situaciones de necesidad. Simplemente decimos que a muchas familias en situación vulnerable se las convence de que no tienen otra salida que la ocupación, y todo eso es para ocultar la grave incapacidad de la mitad de la clase política, por no decir tres cuartos, para hacer una política de vivienda decente.

Cataluña es la comunidad donde hay más ocupación en toda España, y no es de sorprender si vemos las cifras. La situación habitacional: solo en la ciudad de Barcelona tenemos más de 35.000 unidades familiares en lista de espera de vivienda social. Esto es un récord en la historia de nuestra ciudad. La creación de vivienda social está estancada desde 2009, gracias a las inefables políticas, tanto del PSC, como de CiU, como de Esquerra, qué decir *dels comuns*. Nuestro porcentaje de vivienda social en relación con el parque total de la ciudad es del 1,4 por ciento, cuando la media europea es el treinta por ciento.

Hoy leíamos que los arquitectos están que trinan contra Colau, leíamos en una noticia que piden mil doscientos euros para vivir de alquiler en un estudio de veinte metros cuadrados en el Raval. Barcelona es la ciudad más cara de toda España para vivir. Y de esto no se ocupa seriamente nadie. Porque, insisto, entre las incontables iniciativas del Grupo de Ciudadanos en esta cámara, en el Ayuntamiento de Barcelona, en otros ayuntamientos, en el Congreso, cuando hemos intentado buscar soluciones sensatas para la crisis habitacional, nos hemos encontrado demagogia, cara dura y dejadez. Se manda el mensaje político partidario e irresponsable de que la ocupación es la única solución, con lo cual se aboca a los vulnerables a una mayor vulnerabilidad, a una mayor desesperación, y se abre la veda de las mafias, de las ocupaciones mafiosas que estafan a esas mismas personas vulnerables y extorsionan a los propietarios, a la ocupación oculta –utilización de la ocupación para la comisión de delitos, narcotraficantes, narcopisos–, los grupos de ideología antisistema que campan por sus respetos ocupando viviendas, locales o edificios y, encima, el ayuntamiento los pone a media pensión, y no nos olvidemos de los grupos terroristas, señores. La célula del Daesh, que provocó los trágicos atentados, tenía ocupada la casa de Alcanar. Y esa ocupación no se pudo denunciar por culpa del diabólico buenismo que impera en las instituciones, que obliga a mirar para otro lado, que obliga a no sancionar, a no perseguir, a no proteger a los vecinos y no proteger a la sociedad en general.

No es extraño que esta iniciativa que acabamos de debatir la haya traído aquí una diputada que también es alcaldesa, la señora Marta Madrenas. Este es un tema que básicamente se combate en la primera línea de la política municipal, desde los ayuntamientos. Si los ayuntamientos no se ponen serios contra las ocupaciones, si no dan las instrucciones que hay que dar a los policías, si no se toman en serio las soluciones habitacionales y no protegen a los vecinos, no habrá nada que hacer. Claro, si en vez de eso se juega a la frivolidad, como hizo Xavier Trias cuando, después de seis días de juerga, petardeo y *kale borroka*, premió a los ocupantes de Can Vies, pues eso, con una media pensión a troche y moche, y allí siguen. O como lo que pasó con el tristemente famoso *banc expropiat* de Gràcia, que después de, también, unas buenas raciones de *kale borroka*, disturbios y de todo, al final, Xavi Trias optó por ahorrarse, digamos, el marrón, dejándoles estar ahí, no sancionando a nadie y encima pagando de su bolsillo, es decir, del del ayuntamiento, 65.000 euros al propietario. O sea, vamos, que hicimos aquí todos un pan como unas hostias...

Claro, con estas actitudes no hay nada que hacer, no se defiende a la gente y lo único que se consigue es agrandar la brecha entre una política irresponsable, «pro-

grecomplejines» de boquilla y la realidad de la gente. Mientras en Barcelona gobierne una alcaldesa como Ada Colau y el «metesaca» este de Jaume Collboni, y en la Generalitat gobierne una Esquerra Republicana que les ría las gracias y que por miedo a que les llamen «fachas», o incluso quien sabe si «derecha españolista», les deja pasar de todo, aquí no vamos a salir de este problema y no se va a solucionar nunca. Va a ser muy difícil solucionarlo.

¿Qué podemos hacer desde este Parlament? Empezar a intentar cambiar el marco mental, dejar de mentir a los ciudadanos, dejar de mentir a la gente que no tiene hogar y, sobre todo, dejar de mentir a los ocupas. No tienen razón. Y sí, son unos delincuentes. Si encima de cometer un delito de ocupación, cometen otros, como es traficar con drogas, traficar con personas y hacer la vida imposible a los vecinos, pues mejor me lo pones, pero la ocupación no es una leyenda romántica, la ocupación es un desastre para quien lo hace por necesidad y un abuso de quien lo hace por otras razones.

En fin, me gustaría darles unos datos para acabar, una comparativa internacional de cómo se soluciona esto en otros países. En Holanda es suficiente que el propietario de un inmueble denuncie a la policía una ocupación de su propiedad. La policía, con autorización judicial, se persona en el inmueble y procede al desalojo. Si además la ocupación se hace en grupo o por medios violentos, la pena de prisión puede elevarse a treinta y dos meses. En Francia no tiene la consideración de delito, pero la policía puede realizar el desalojo durante las primeras cuarenta y ocho horas desde que tiene conocimiento de la ocupación. Transcurrido ese plazo, los ocupantes deben probar que reúne las condiciones mínimas de habitabilidad y los propietarios manifestar si quieren recuperar la posesión. Tras sentencia, la policía desaloja sin discusión.

En Alemania las casas ocupadas se desalojan en veinticuatro horas. En Inglaterra puede llevar a seis meses de prisión. En Italia, al delito de usurpación se suman otros delitos, cuyas penas computan en concurso real con el resto, como la defraudación de fluido eléctrico. Una vez que el propietario denuncia y el juzgado evalúa, las condenas pueden llevar entre uno y tres años de prisión –juicio rápido. En Dinamarca basta con acudir a la policía, demostrar que es el legítimo propietario para que se lleva a cabo el desalojo inmediato. Eso sí, siempre nos quedará Portugal. En Portugal lo hacen tan mal como nosotros. Te puedes tirar años esperando a que desalojen.

En fin. Nosotros sabemos que va a costar que muchos de ustedes reconozcan: *a*, que se han equivocado; *b*, que llevan años mintiendo a la ciudadanía; *c*, frivolisando con la ocupación, pero hemos venido aquí, pues, no diré a reeducar, pero sí a intentar ayudar a cambiar el marco mental. Ya he anunciado antes, y hemos materializado ya nuestro voto a favor de la tramitación en lectura única de la iniciativa de Junts. Esta que les presento tiene algunos matices importantes. O sea, no compartimos al cien por cien, aunque hay puntos de contacto. Y bueno, poco a poco –poco a poco– lo conseguiremos. Poco a poco conseguiremos, espero, barrer la mala política de las instituciones, la ocupación de los inmuebles y la violencia de las comunidades de vecinos y de las calles.

Muchas gracias, de momento.

La vicepresidenta segona

A continuació intervindran els grups parlamentaris que han presentat esmenes a la totalitat segons l'ordre d'entrada al registre. Aquesta intervenció també és per un temps màxim de deu minuts cadascun. Té la paraula, en primer lloc, pel Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Montserrat Vinyets i Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies, vicepresidenta. Bé, aquesta proposició que porta Ciutadans té una exposició de motius..., uns antecedents i una exposició de motius que han de ser ob-

jecte de consideració, perquè, després, el que és pròpiament el text legal, doncs, és poca cosa el que vostès introdueixen, perquè una part ja estava contemplada i, de fet, vostès només venen a presentar un bis d'un article. Tot i això, vostès, tal com s'han esplaïat ara, amb el que s'esplaien és precisament amb l'exposició de motius, i aprofiten aquesta exposició de motius per fer tota una sèrie d'afirmacions que, al nostre entendre, són absolutament contràries al que passa realment a la societat. No sé si vivim en mons completament paral·lels, si tenim percepcions absolutament distorsionades de la realitat, però el que vostès –sí, sí– constaten, que no està acompanyat per cap gràfica, per cap informació concreta, el que vostès constaten és diametralment oposat al que constatem nosaltres.

En primer lloc, vostès comencen afirmant que l'ocupació il·legal..., la configuren com un delictes. Bé, l'ocupació, per ella mateixa, no és cap delictes. Com que vostès són tan legalistes... L'ocupació per ella mateixa no és cap delictes. I, de fet, vostès són molt legalistes, i hi ha moltes normes que reconeixen la possessió amb tolerància dels titulars, i això està reconegut.

En segon lloc, vostès constaten que l'ocupació genera habitualment activitats delictives. També és una cosa que és absolutament falsa. L'ocupació el que possibilita és desenvolupar projectes de vida. Potser sí que en algun cas, en algun espai que ha estat ocupat, s'hi porten a terme activitats delictives. Però la norma general és que als llocs que estan ocupats s'hi generen espais de comunitat i d'enxarxament entre les persones i d'assegurament de sostre, i per fer front a aquestes activitats delictives, ja hi ha tota una sèrie de previsions al Codi penal que precisament, doncs..., lluitar contra el tràfic de drogues, etcètera.

Una altra cosa que vostès diuen: que l'ocupació genera habitualment inseguretat ciutadana. Això també és una falsedat. Com deia, sí que hi ha a les cases xarxes de suport, de repartiment d'aliments, d'agitació cultural, musical, política. Per tant, d'inseguretat ciutadana, cap ni una. El que fan és, espais de la societat que havien quedat absolutament inutilitzats, omplir-los de vida, i la vida és contrària a la generació d'inseguretat. Els espais buits sí que generen inseguretat.

Llavors, vostès diuen que l'ocupació genera desplaçament forçós i expulsió dels barris. No, perdoni, l'expulsió dels barris no la genera l'ocupació; el que la genera són els preus abusius dels lloguers; el que la genera és que els contractes tinguin durades tan limitades en el temps, i una altra cosa que és un absolut calvari per als veïns i veïnes de molts municipis, que són els allotjaments turístics: viure constantment en una situació en què les persones estan de trànsit. Hi ha qui viu allà de forma constant i, en canvi, gent que està constantment en trànsit, entrades i sortides, problemes de donar les claus... Això sí que genera problemes de soroll, etcètera, per als veïns. Però d'això vostès mai en diuen absolutament res, quan és una cosa que preocupa la majoria de la població.

Vostès, aquí, doncs, en aquesta exposició de motius, fan tota aquesta retòrica, però llavors no dediquen ni una frase concreta a resoldre una de les coses que vostès inclouen en el text legal, que és una absoluta novetat, que és que els ajuntaments passin a exercitar aquestes accions de cessació. A això no hi fan cap tipus de referència, i, en canvi, això és un canvi brutal. No sé per què, perquè, segurament, el que passa aquí és que aquesta petició que després fan al text legal a vostès això no els hi quadra amb el seu plantejament neoliberal, que l'Estat no intervingui, etcètera, posicions que el mercat continuï. Ah, però ara sí, no?, ara sí que ha d'intervenir l'Administració per solucionar les coses dels particulars? Escolti'm, miri, o una cosa o l'altra, però no actuïn..., d'un paràmetre de que aquí mai l'Estat ha d'intervenir, però llavors, quan a vostès els interessa, sobretot que l'ajuntament posi aquesta acció de cessació, però no expliquen tampoc com s'ha de fer.

En concret, vostès preveuen tres coses noves, que les preveuen per a l'ocupació il·legal. Ho dic perquè, d'aquesta grandiloquència, semblaria que vostès apunten aquí coses com molt innovadores, i llavors mireu el text i llavors es limiten a fer tres co-

setes molt concretes, que si pensen lluitar contra el Daesh amb aquestes tres cosetes concretes tindrem problemes, eh?

Primer diuen que el requeriment el pugui fer, doncs, un dels propietaris. D'acord, per l'acció de cessació. Perquè, clar, vostès demanen uns canvis amb una acció de cessació que ja des del 2006 està al Codi civil de Catalunya. I d'això, que ja està des del 2006 al Codi civil de Catalunya, vostès només demanen que aquesta acció la pugui fer un dels propietaris i que no ho hagi de fer tota la comunitat, i que l'autorització sigui de la majoria dels presents i no d'una quarta part dels propietaris com és fins ara. Bé, ens sembla que tampoc no és massa el que vostès plantegen.

Però sí que és especialment interessant una cosa que vostès liquiden amb una frase que diu que la junta de propietaris podrà cedir l'exercici de l'acció judicial a l'ajuntament. Escolti'm, però és que això com es fa? De veritat que nosaltres hi hem donat voltes i no se'ns acudeix com l'acció de l'exercici de l'acció judicial es cedeix a l'ajuntament. Que després hi haurà un acord de ple acceptant aquesta cessió feta per la junta de propietaris? És una cosa que vostès no expliquen de cap de les maneres. Que, en principi, els ajuntaments, a lo que es poden dedicar és a recuperar d'ofici els seus béns propietat, però això que vostès plantegen no té massa empara legal enlloc. Ho dic perquè vostès, com que sempre són al peu de la lletra de la llei, doncs, aquesta previsió que ens fan és una mica incomprensible, sincerament.

Dit això, nosaltres el que veiem és que a vostès el que realment els hi molesta és una cosa, i és que la gent ocupi, no? Hi ha gent que ocupa més per necessitat, hi ha gent que ocupa com a posició política, i, realment, per això és la seva proposició de llei. De fet, ja han sortit aquí el banc expropiat de Gràcia, la *kale borroka*... A vostè lo que li molesta és que la gent ocupi políticament. Per què? Perquè a vostès el que realment els preocupa és que la gent s'autoorganitza, que creï espais d'agitació. Per què? Perquè això són espais de construcció d'alternatives, i les alternatives són el sistema neoliberal que vostès defensen, que s'ha vist totalment ineficient, precisament, per respondre al problema de l'habitatge.

Llavors, a vostès el que els hi molesta és que hi hagi espais de construcció de comunitat, perquè es posa en dubte el seu model, que no serveix de res perquè hi ha contrapoder, i, evidentment, aquests contrapoders no es poden fer des de les urbanitzacions de cases aparellades, on no hi ha cap tipus de contacte amb places, amb barris, i ben tancadets tots a casa. Perquè vostès plantegen un model de vida on la llibertat es mesura en quantes coses pots comprar. La llibertat no és la participació política, perquè a vostès això no els hi interessa.

Sí que què m'ha semblat de matrícula d'honor aquesta referència que ha fet vostè al Daesh, no? Fins ara, l'equipament de l'ocupació, doncs, vostès el feien amb l'anti-sistema, però ara ja fem un salt qualitatiu més i equiparem les ocupacions amb organitzacions terroristes. Vostè ha insinuat que no es van parar accions terroristes perquè estaven ocupant una casa i no se'ls podia fer fora? M'està plantejant això, vostè? Perquè em sembla realment molt greu el que vostè ha exposat.

I res, tornem a dir que el que realment trobem a faltar és que vostès no facin referència al que avui presenta més problemes de convivència, que és, ho repeteixo, la turistificació, aquest canvi constant de gent a les residències. Entenem que avui vostès volien fer el discurs perquè retiraran aquest projecte, i, bé, ja han aconseguit, no?, fer una falca més per a l'estigmatització.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Tinc deu minuts. Ja els aviso que no els esgotaré, perquè, en realitat, aquest és un debat irrellevant, perquè és una proposició que ja s'ha

anunciat des de fa temps pel grup proposant que la retirarà, perquè ha tingut la mala sort que Junts per Catalunya ha escollit justament ara avançar per la dreta a Ciutadans. I, clar, ara resulta que la proposició de Junts per Catalunya té més suports que la proposició de Ciutadans, i això ha fet que Ciutadans es quedi sense paper.

El motiu pel qual estem debatent aquesta proposició igualment és perquè la senyora Grau tingui els seus cinc minutets de faristol per xarxes per a la precampanya de les eleccions municipals a Barcelona. Que és legítim, eh?, que està molt bé que ho faci. Però, clar, comprendran que no hi entrem, al joc, i que tampoc passem aquí temps i fem perdre el temps; jo no diré als ciutadans que ens estan veient, perquè segurament ens n'estan veient molt pocs, i més si saben que la proposta es retira i que, per tant, això no porta enlloc. I, senzillament, constatar una vegada més que, efectivament, Junts per Catalunya ha avançat per la dreta Ciutadans, que la seva presència al Parlament és absolutament irrellevant, perquè són incapaços de tirar endavant cap proposició de llei.

Diria que la passada legislatura, quan tenien trenta-sis diputats, no van aconseguir aprovar cap de les seves iniciatives, i en aquesta legislatura, amb sis, van pel mateix camí. I a la propera crec que no les podran ni presentar, perquè, probablement, ja no podrem gaudir de la seva companyia.

El cas és que estem veient, doncs, aquesta nova majoria, no?, al Parlament de Catalunya per parlar de temes d'habitatge, que és la majoria de Junts per Catalunya, el Partit Popular i Ciutadans, i amb el suport del Partit Socialistes de Catalunya, que en els temes d'habitatge també sembla un partit de retrocés en lloc d'un partit de progrés.

Nosaltres, com dèiem, no hi entrarem al detall, al contingut. És una pèrdua de temps: no prosperarà; per tant, no hi haurà debat sobre aquesta iniciativa. Però sí que podem posar sobre la taula que, efectivament, el que no fa Ciutadans és donar respostes al problema de l'habitatge, perquè alguna de les coses que s'han dit a la presentació, com l'exagerat preu dels lloguers a Barcelona, hi havia una iniciativa a aquest Parlament per regular aquests preus i que no poguessin pujar que vostès van votar en contra; s'abstenen als decrets del Govern de l'Estat que limita al dos per cent la pujada intercontracte, la pujada injustificada per la inflació; estan sempre a favor dels pisos turístics, que també ja s'ha dit que és una de les principals causes de l'augment dels lloguers o dels lloguers de temporada, com estem veient a la casa Òrsola, que estan fent fora veïns que porten tota la vida en un edifici de l'Eixample, i que no són els ocupes que vostès estan veient de la criminalització.

Els veïns que estan resistint a la casa Òrsola són famílies que han pagat el seu lloguer sempre, que porten més de vint anys vivint a l'Eixample. No estem parlant d'un pis ocupat per una família en situació administrativa irregular en un barri de la Marina, Zona Franca. No, no, estem parlant del mig de l'Eixample, una finca de l'Eixample, famílies que porten vint anys pagant el seu lloguer i que han vist com, de cop i volta, el fons d'inversió que ha comprat el seu edifici els vol fer fora a tots per fer lloguers de temporada, en els quals cobra 2.500 euros mensuals per lloguers de nou mesos.

Aquest és el problema, també, del lloguer de Barcelona. Però aquest problema tampoc els importa perquè vostès diuen que el negoci és el negoci i que llibertat per al negoci, malgrat que això posi en risc el dret a l'habitatge.

Nosaltres ho hem dit moltes vegades i ho seguirem dient. Hi ha un problema d'ocupació d'edificis, d'habitatges i de locals amb fins delinqüencials, en la majoria dels casos vinculats al narcotràfic, i en això cal una intervenció ràpida i immediata. Però això, senyora Grau, no ho fa la Guàrdia Urbana, això ho fan els Mossos d'Esquadra. Per tant, també que tinguem una miqueta clar qui fa què si vol ser candidata a l'alcaldia de Barcelona. Això són els Mossos d'Esquadra. Per tant, més recursos per als Mossos d'Esquadra, més agilitat en les investigacions i més agilitat en l'actuació judicial quan s'està cometent un delictes contra la salut pública en un local,

tota. Ara, barrejar les coses i intentar criminalitzar totes les ocupacions com si totes fossin ocupacions que generen conflicte, que generen delinqüència, que generen problemes de convivència, doncs, ens sap molt greu, no.

I l'Ajuntament de Barcelona ha estat al costat dels veïns en aquests desallotjaments, com es va veure el Nadal passat amb el desallotjament del pis del carrer Piqué. Per tant, en aquests casos, cap mena de dubte. Però vostè està barrejant les coses, perquè com que saben que no prosperarà i l'únic que està fent és un míting de precampaña a la xarxa, suposo que els hi funcionarà.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Pau Morales i Romero.

Pau Morales i Romero

Bé, tampoc esgotaré el temps aquesta vegada, perquè sembla que estem en un debat que no ens portarà enlloc o, en tot cas, que haurem de debatre sobre el text de la proposició que en l'anterior punt de l'ordre del dia ja ha passat a la tramitació, ja s'ha donat llum verda a la seva tramitació i, per tant, serà allà on haurem de presentar esmenes, on haurem de veure, no?, quin text s'acaba presentant en aquest plenari i, per tant, realment, quines són les mesures de les que estem parlant i quins efectes, conseqüències, beneficis o retrocessos poden portar.

Nosaltres vam presentar esmena de retorn a aquesta proposició de llei, bàsicament, pels motius que ja hem anat situant repetides vegades. És a dir, creiem que s'està parlant sobre un problema..., i, de fet, la pròpia redacció d'aquesta proposició de llei de Ciutadans és molt definitiva: vuitanta per cent o setanta-cinc per cent exposició de motius, article únic, molt ràpid despatxem les mesures com si, expressant per escrit els desitjos que tenim, aquestes ja tinguessin un efecte immediat. I, malauradament, ni les lleis ni la governança va d'això.

A mi el que m'agradaria situar és que, en el problema que tenim de les ocupacions delinqüencials, les eines hi són. I no és un problema policial i no és un problema social, és un problema judicial. I, per tant, aquí el que hauríem de fer, abans de fer noves normes, és aconseguir augmentar l'agilitat amb la que es tramiten, és aconseguir reduir la complexitat en el que ara mateix s'està dirimint en les administracions, augmentar la coordinació interadministrativa, mirar en què podem treure pressió als jutjats perquè es puguin centrar precisament a atendre aquests problemes que estem situant, i no intentar reformes efectistes que no tenen recorregut o anar situant la culpa en uns o en altres.

Vigilar, també, quan situem responsabilitats que haurien de ser dels grans tenidors i que, per tant, hauríem de situar la pressió sobre els grans tenidors que estan desatenent les seves funcions i que estan socialitzant, en veïns i en ajuntaments, el patiment de les conseqüències de la seva desatenció. Si diem «no patiu, ja se n'encarregarà l'Administració, d'això», pot ser que estiguem incentivant la deixadesa de funcions d'aquests grans tenidors. I això no és un camí, no és una solució, perquè ens podem trobar amb el problema multiplicat.

Hem d'exigir a la propietat que vetlli per la funció social del seu immoble. I, si no hi vetlla, el que té sentit és que, quan hi hagi la solució, aquest immoble passi a mans de l'Administració pública. Perquè, si no, estarem desallotjant per una porta i ves a saber qui podria tornar a entrar per la del costat al cap d'un moment. Perquè no estarem resolent el problema. Que el problema són els pisos buits de grans tenidors, que els tenen allà per especular i que no els toquen, no en tenen cura i a vegades no saben ni el que tenen.

Per tant, nosaltres esperem que d'aquest Parlament puguin tirar endavant iniciatives com la comissió d'investigació que s'ha presentat conjuntament amb la Candidatura d'Unitat Popular i En Comú Podem per situar l'arrel del problema, que seguim

avançant en clau de garantia de drets, regulant els preus del lloguer, fent aflorar habitatge per a finalitats socials, mobilitzant el parc d'habitatge públic, reduint la càrrega que pateixen els jutjats, perquè permetin que allò que ja poden fer ara mateix realment tingui el seu efecte i es mogui amb diligència, però no amb propostes efectistes, no amb retrocessos de drets.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé, bon dia a tots. Gràcies, vicepresidenta. En primer lloc, volem agrair que hagin retirat aquesta proposició de llei per facilitar que al final aquest Parlament conjuntament pugui prendre mesures per acabar amb una situació que preocupa, i que preocupa molt els nostres ciutadans. Des de Junts per Catalunya, ja hem posat de manifest en múltiples ocasions l'alarma social que generen les ocupacions i, de fet, hem passat a l'acció amb diferents actuacions conjuntes, tant a Madrid com en aquest mateix Parlament, amb iniciatives legislatives i també amb mocions als diferents ajuntaments de Catalunya. Per això avui agraïm aquesta iniciativa i també que s'intenti trobar aquest consens per trobar-hi solucions.

És un tema que ens preocupa. El problema de les ocupacions hi és i existeix. Per tant, no podem mirar a una altra banda. I, de fet, els alcaldes de tota l'àrea metropolitana de Barcelona, conjuntament, aquest mes de desembre, van anar junts al Congrés dels Diputats a demanar que es prenguin mesures amb urgència perquè els ciutadans deixin de patir.

I els hi donaré unes dades, unes dades que crec que podran veure com afecten també grans ciutats, també pobles petits. Els darrers deu anys, augment d'ocupacions en un cinc-cents cinquanta per cent. El 2011 Catalunya tenia 1.336 ocupacions i el 2021 –dades actualitzades el 2021; el 2022 es preveu que sigui un vint per cent més–, 7.345. Són moltíssimes. I no parlem només de Catalunya. Cal destacar també..., i potser és aquest un dels motius pels quals el Govern espanyol no ha acabat de posar fil a l'agulla en aquest tema, i és que les ocupacions es donen, aquest 2021..., al País Basc, 250 ocupacions; a Madrid, 1.660; a Catalunya, recordem-ho, 7.345 ocupacions, per tant, més del doble. I el que està clar és que les lleis actuals no hi donen resposta.

I quan parlem d'ocupacions no parlem d'ocupacions del barri de Pedralbes a Barcelona, no, parlem d'ocupacions que pateixen els barris de gent treballadora –Badalona és la tercera ciutat amb més ocupació de tot Espanya–; per tant, no intentem desviar el discurs. Sí que és un tema de convivència, sí que és un tema de la gent que està patint per viure amb tota la tranquil·litat del món, amb la que mereix tothom, em sembla.

I des de Junts no estem demanant res que no sigui ja normal; com s'ha fet a França, com s'ha fet a Holanda, com s'ha fet al Regne Unit, que ja tenen la seva legislació amb mesures concretes, que demanen poder posar fi a aquestes ocupacions en vint-i-quatre hores. Per tant, només demanem una cosa: homologar-nos a la legislació europea.

Fa temps que des de Junts ja vam denunciar això. L'any 2018 ja ho va fer la consellera Ciuró, amb una proposta al Congrés dels Diputats que va tirar endavant, i si bé això va alleujar una mica la situació que pateixen molts veïns i també petits propietaris, segueix sent un greu problema.

Nosaltres ja hem registrat una proposta al Congrés dels Diputats per acabar amb aquestes ocupacions en una franja de quaranta-vuit hores, que és la franja que s'estableix a la majoria de països europeus, com ja s'ha dit abans, i, de fet, països més avançats i desacomplexats en aquest tema. Perquè al final el que ens passa aquí és

que aquest discurs bonista d'alguns, doncs, està fent que les màfies s'acabin apropiant d'aquest discurs bonista per seguir perpetrant aquests actes delinqüencials.

Parlava avui de les presses, també, de que si els judicis..., si fossin més ràpids... Miri, l'altre dia va haver-hi una jornada al Col·legi d'Advocats de Barcelona, plena de gom a gom: magistrats, advocats, fiscals... Hi havia també tot tipus d'associacions representades, policies, Guàrdia Urbana i Mossos d'Esquadra. I tots van coincidir en el mateix: no tenen les eines –no tenen les eines–, no els hi posem fàcil.

Per posar un exemple, i perquè quedi clar de què parlem avui, perquè ens estan intentant distreure sempre en aquest discurs, eh? La Guàrdia Urbana ho va explicar: a Barcelona, que és una de les ciutats que més ocupacions pateix, hi ha un seixanta-cinc per cent d'ocupacions socials, que són a les que vostès es referien, però hi ha un vint per cent d'ocupacions delinqüencials. I encara més: hi ha un quinze per cent d'ocupacions ideològiques, que, a més a més, aquestes són molt agressives i que comporten un gran risc per a la pròpia policia quan intenten aquests desallotjaments.

Doncs bé, avui i aquí estem parlant d'això: d'ocupacions delictives i d'ocupacions ideològiques. I no estem parlant d'ocupacions socials. I això existeix i és un problema. Intenten barrejar-ho tot en el mateix pot i així confondre la ciutadania. Però no estem parlant d'això. I contra això nosaltres hi lluitarem. I la queixa, com els hi he dit, era que no hi havien eines per fer-hi front.

A Màlaga es va celebrar el primer congrés d'ocupacions, no fa molt, i allà es van reunir alcaldes, però també veïns i també gent experta en els temes d'habitatge i d'ocupacions, i van demanar, amb un crit unànim –els veïns també–, que s'acabi amb una regulació que doni sortida a aquestes ocupacions. Hi ha molta gent afectada per aquesta situació. Agraïm, per tant, que avui hi hagi hagut també aquest consens amb el que acabem de votar. I el que sí que ens agradaria és recordar-ho: o sigui, l'única cosa que volem és que se'ns homologui a la resta de legislacions europees. De fet, a jornades sobre habitatge a països europeus es posen les mans al cap de veure com s'està legislant en aquest país, perquè al final no s'està legislant per avançar i per resoldre una situació, sinó que s'està legislant a cop de martell.

I, bé, una cosa, per acabar, només un petit detall. Vostè ha mencionat la casa Òrso-la avui aquí, perquè cadascú parla del que vol, però jo li voldria dir que la Generalitat, almenys quan nosaltres hi hem estat, hem utilitzat el dret de tanteig i retracte per donar resposta a la falta d'habitatge d'aquest país. Perquè no tenim el pressupost per fer moltes coses i, per tant, ens hem hagut d'inventar mil eines. Amb el dret de tanteig i retracte vam aconseguir 3.500 habitatges per dedicar a fins socials.

L'Ajuntament de Barcelona va tenir la possibilitat de quedar-se la casa Òrso-la pel dret de tanteig i retracte i no el va fer efectiu. I, per tant, a mi el que m'agradaria també és que, en aquests casos, quan poden ajudar la gent, més enllà de venir a parlar aquí, doncs, també ajudin.

I, de nou, gràcies per haver retirat aquesta proposició de llei.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per un torn en contra, té la paraula la diputada Anna Grau Arias, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans; en aquest cas, per cinc minuts.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Bé, hem retirat aquesta iniciativa que acabo de defensar perquè volem treballar seriosament per canviar el marc mental; marc mental que realment s'ha de treballar molt. Davant d'aquesta muntanya d'esmenes a la totalitat, costarà –costarà– fer..., diguem-ne, reconèixer que s'ha mentit i s'ha enganyat molta gent sobre l'ocupació.

Anem a pams. A veure, a la senyora de la CUP: sí, efectivament vivim en mons paral·lels, en mons totalment diferents. Ocupació és delictes, *ocupación es delito*; ocupar és delictes, *ocupar es delito*. L'hi diré totes les vegades que faci falta, perquè nosaltres som lliberals, no som antisistema, eh? Nosaltres sí que volem que l'Admi-

nistració intervingui, però que intervingui a favor de la gent, a favor dels ciutadans. I, perdoni, si vostès pensen que un *narcopiso es la casa de la pradera*, doncs sí, facin-s'ho mirar, però no és així. És aquest *buenismo diabólico* el que ens ha portat fins aquí.

El fet de que els lloguers més alts de tot Espanya els tinguem a Barcelona no és culpa nostra; és culpa de les Colaus, dels Collboni, del Trias. Vull dir, demanin responsabilitats a qui les ha generat. Nosaltres hem vingut a canviar això.

Als senyors dels comuns: té raó, Junts sempre m'avancen per la dreta; però vostès també, eh? Perquè la política de «vivenda» dels comuns és d'una esquerra tan hipòcrita, tan extremadament hipòcrita, que es toca amb la ultradreta. La ultradreta no ho faria pitjor. Els lloguers no s'abaixen per decret, s'abaixen amb bones polítiques socials. Igual que no es crea «vivenda» social obligant els promotors privats a fer una reserva del trenta per cent, mesura que ha estat un fracàs, ni posant la gent a viure en contenidors.

A Esquerra Republicana: «*progrecomplejines*». Ja els hi he dit abans. Vostès es deixarien ocupar el Pati dels Tarongers abans de que els diguin «botiflers». I, si us plau, deixin d'assenyalar els jutges, que no són els jutges els principals culpables de que no es vagi més de pressa a desallotjar l'ocupació.

Precisament, tant la nostra proposta, que hem retirat, com la proposta de Junts, posen l'accent a la necessitat que les comunitats de veïns i de propietaris puguin actuar, que d'això no se n'havia preocupat ningú fins ara.

Pel que deia Junts, doncs, acabo com vaig començar: benvinguts a l'oposició. Jo sí que he vingut a parlar de l'ocupació social, no només la delinqüencial. Penso que una cosa porta a l'altra. Penso que no s'ha d'enviar el missatge a la gent desesperada i vulnerable que l'única solució és l'ocupació. S'han de buscar solucions habitacionals, no fer veure que es busquen. Una cosa porta a l'altra. Ah! I saludi el Xavi Trias, i digui-li: «No més Can Vies.»

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies. Entenem, doncs, que aquesta proposició de llei està retirada, però que, un cop havíem iniciat el debat d'aquesta llei, també els grups que no tenien esmena a la totalitat hi poden intervenir.

Per tant, a continuació, passem al torn d'intervencions de la resta de grups parlamentaris per expressar el seu posicionament. Per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada Eva Candela Lopez.

Eva Candela Lopez

Gràcies, vicepresidenta. Mireu, no els esgotaré, eh? Em sembla que en són cinc, els que tenia... Però, bé, és igual. No els esgotaré. I més en el context que estem de que ja es retira la proposició de llei. Avui hem tingut l'ocasió de debatre les dues coses. Però sí que aprofitaré aquests minuts per contestar algunes coses de les que s'han dit.

Jo estic..., a vegades penso «no sé com has arribat aquí» i si és que estic desorientada, a vegades, perquè segons què fem se'ns critica per una banda, segons què fem, no ho sé, també se'ns critica per l'altra. Aviam, senyora Segòvia, quan ens preocupem de si és constitucional una cosa, perquè ens preocupem, i quan no ens preocupem, ara resulta que ens havíem d'haver preocupat. Jo, la veritat, aclareixin-se, no entenc res, eh? Ara estan la mar de preocupats per si una cosa deu ser competència del Parlament de Catalunya o no. Van mirar-ho, si era competència, quan vam votar a favor de la regulació de les rendes? Llavors sí que era competència, tirem pel dret i llavors ens posem les mans al cap perquè resulta que el Constitucional ens ho tomba. D'acord? Bé, doncs no, miri-s'ho vostè, mirin-s'ho vostès, lo que fan, i deixin els altres que facin lo que hagin de fer. I si tan preocupats estan, doncs portin-ho al Consell de Garanties (*alguns aplaudiments*) i complim la llei com s'ha complir.

Ocupacions. A veure. Vostè dirà que jo no he sigut prou pesada quan hem estat en els debats de la Llei 1/2022, que vaig estar portant esmenes i insistint... (*Veus de fons.*) Calla una miqueta, ara, mentre estem enraonant els altres! (*Rialles.*) Vaig parlar multitud de vegades per parlar de les ocupacions i no va haver-hi manera, que tots els grups van votar en contra del pla integral d'abordatge de les ocupacions. I aquí poso a Junts, també, eh?, i a Esquerra; a tots. No va haver-hi manera de parlar-ne, d'això. I ara resulta que el Partit dels Socialistes i Units per Avançar tindrem la culpa de si tiren endavant coses sense discutir o sense no discutir. Això no va d'aquesta manera.

Pisos turístics –pisos turístics. Resulta que els pisos turístics és lo que està fent que pugin els lloguers. D'acord, per què no presenten iniciatives? Però presentin-les! I les discutirem i en parlarem. Home, és que jo lo que veig aquí és que estem en un mantra, moltes vegades, que no ens volem moure d'allà. La culpa, tota, és dels altres i ens hem de posar, una miqueta, cadascú al seu lloc.

Esquerra Republicana, doncs, el senyor Morales, a veure, clar que el problema és que hi hagi pisos buits i en mans de grans tenidors. Quantes multes s'han posat? Què hem fet amb tots els pisos buits? Vinga! (*Veus de fons*) Però és que esteu vosaltres al Govern! Vosaltres i Junts porteu un munt d'anys de govern, i un munt d'anys legislant, però no acabem de posar el fil a l'agulla a res. Quantes multes hem posat? (*Veus de fons.*) Seixanta. Bé, seixanta –seixanta. Quants pisos buits hi han?

Vull dir, que està molt bé que critiquem els altres, que els increpem; però lo que hem de fer és posar-nos una mica les piles quan estem al Govern, que portem molts anys sense construir habitatge protegit, sense construir habitatge social, amb les mesures d'emergència a petar, i això ha fet que estiguem a la situació on estem.

Organitzem-nos bé, anem per lo que haguem de fer i deixem-nos estar de criticar tant els altres. Però, bé, en el fons, si ens critiquen és perquè alguna importància devem tenir i que el nostre vot compta per a alguna cosa, perquè, si no, no ens criticarien.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien; gracias, vicepresidenta. Señores diputados, miren, en primer lugar, yo quería manifestar hoy mi apoyo a los letrados de la Administración de justicia, que han iniciado una huelga indefinida para reivindicar sus justas históricas reivindicaciones. Yo, desde luego –soy letrado de la Administración de justicia– las comparto todas, les manifiesto mi solidaridad ante un gobierno que ha incumplido sus promesas.

Bien, en primer lugar, he de decir que me alegro de que podamos debatir una proposición de ley de Ciudadanos en este Pleno; otra más. Hace poco fue una del trilingüismo, hoy esta, acerca de la convivencia pacífica en los casos de ocupación ilegal. A VOX, en cambio, que es la cuarta fuerza política de esta cámara, en votos y en escaños, la Junta de Portavoces y la Mesa del Parlament no nos han permitido todavía presentar a debate y votación de este Pleno ninguna iniciativa legislativa en dos años de legislatura. Han decidido imponer una mordaza antidemocrática a VOX para silenciarnos, y la Mesa, que debería velar porque se respete el derecho de participación política de más de 217.000 catalanes, desde luego, no lo hace. Ya está bien de sectarismo y de actitudes totalitarias. (*Aplaudiments.*)

En cuanto a la proposición de ley de Ciudadanos, también seré breve, porque ya ha manifestado que la van a retirar antes de la votación. Pero, mire, yo les diría una cosa a todos los grupos parlamentarios de esta cámara: nadie, ningún grupo parlamentario es más combativa que VOX en el ámbito de la ocupación ilegal. Nadie ha presentado más iniciativas parlamentarias que VOX en esta cámara durante esta legislatura. Dos interpelaciones al Gobierno y cinco propuestas de resolución en la Comisión de Interior. Por cierto, Ciudadanos, ninguna.

Medidas que hemos pedido, que no solo son legislativas, son también medidas no legislativas que el Govern de la Generalitat podría emprender. En primer lugar, ayudas, por ejemplo, a los propietarios que han de seguir costeando los suministros de la vivienda mientras tienen la vivienda ocupada, o, por ejemplo, fijar –que lo podría hacer el señor Elena mañana– un protocolo de actuación, un protocolo que fije un plazo claro para las fuerzas y cuerpos de seguridad que han de llevar a cabo el desalojo en el plazo veinticuatro horas, porque es el plazo que ha establecido el Supremo como plazo de flagrancia. En cualquier caso de ocupación, dentro de las primeras veinticuatro horas pueden ser expulsados sin necesidad de autorización judicial. Y sin embargo no lo ha hecho, le gustan más otros protocolos, como el de interpretar la ley de seguridad ciudadana. Este es un protocolo que se podría hacer y que nosotros hemos propuesto.

Pero en cuanto a la medida o la proposición de ley que hoy nos trae Ciudadanos, nosotros pensamos –y por eso voy a hacer un discurso muy técnico, como he hecho en el caso de la proposición de ley de Junts– que las cosas hay que hacerlas bien, y, desde luego..., porque cuando uno ve esta reforma, tanto la de Ciudadanos como la de Junts, que se hace por el trámite de lectura única, corriendo y de prisa, desde luego echa de menos la coherencia en la redacción, en el cuerpo normativo, por ejemplo, de textos como el Código civil, la ley hipotecaria o el código de comercio, que son auténticas obras de arte frente a estas reformas exprés.

Y mire, y también les digo que hay que saber, porque aquí hemos oído a la representante de la CUP decir que la ocupación no es un delito, cuando es un delito sea cual sea su forma, el allanamiento en el artículo 202 del Código penal, o la usurpación de bienes inmuebles en el artículo 245, en todos los casos es un delito. Y claro que genera inseguridad; si no, que se lo pregunten a Miguel Ángel. Es un chico que vino aquí, que estuvo en este Parlament, con la cara partida porque el ocupa que tiene de vecino de rellano le ha partido la cara y le impide, a él y a su mujer y a sus dos hijos, vivir en su propia casa y se ha tenido que marchar.

Por otra parte, también, señora Segovia, usted acaba de decir –por eso digo que hay que saber– que las comunidades de propietarios no podrían, en su caso, ejercer esa acción porque no pueden demandar porque no tienen personalidad jurídica. Claro que no tienen personalidad jurídica, pero pueden demandar, por supuesto. Usted no se ha leído el artículo 7 de la ley de enjuiciamiento civil que les otorga capacidad para comparecer en juicio y legitimación activa. Ponen miles de demandas, las comunidades autónomas, monitorios reclamando cuotas de comunidad; miles de demandas ponen en los juzgados.

Miren, a nosotros nos gustaba más la proposición de ley de Ciudadanos, mucho más, en este sentido, que la de Junts, porque, primero, como primera medida, no imponía explotaciones encubiertas sin compensación durante siete años, en los casos en que Junts prevé que se puedan llevar a cabo esas adquisiciones temporales del uso por siete años, que nos parece una barbaridad. Y, por otra parte, porque tampoco limitaba el hecho de proteger a las comunidades de propietarios solo a los casos en que el propietario sea una persona física gran tenedora, que nos parece absolutamente absurdo. No obstante, les diré que su proposición sí que denota cierta falta de rigor jurídico en otros aspectos, y ahora se los voy a comentar.

Mire, yo, tanto la de ustedes como la de Junts, la he comentado, he tenido oportunidad de comentarla este fin de semana con un catedrático de derecho civil, con un juez y con un letrado de la Administración de justicia que es doctor en derecho, especialista en ejecución civil. Y mire, con relación a esa proposición de ley de ustedes..., mire, ustedes, si quieren atribuir legitimación extraordinaria por sustitución, ya sea a las comunidades de propietarias o a los ayuntamientos, para ejercer las acciones contra los ocupas en defecto del propietario, primero –primero– hay que hacer un requerimiento previo al propietario. Eso Junts sí lo preveía, ustedes se lo han saltado. ¿Y por qué hay que hacer primero un requerimiento previo al propietario?

Porque las acciones de defensa del derecho de la propiedad corresponden al propietario, que es el titular de la relación jurídica, y solo si él no lo hace –solo si él no lo hace– lo podrá hacer el legitimado extraordinario, es decir, la comunidad de propietarios o el ayuntamiento.

En segundo lugar, hablan ustedes de que en los casos en que, en fin, provoca molestias el ocupa, la comunidad podrá ejercer la acción judicial para hacer cesar este tipo de actuaciones. Y aquí ustedes no han modificado el redactado. Miren, si quieren..., la pretensión jurídica no es que el ocupa deje de hacer actividades molestas, insalubres, nocivas o peligrosas. La pretensión jurídica es echar, es expulsar al ocupa. Y ustedes eso no lo contemplan en su reforma. Nosotros les habíamos propuesto, por ejemplo, otro redactado. Les habíamos dicho, por ejemplo: «La comunidad podrá ejercer la acción de cese, acción prevista en este artículo, a la que se podrá acumular la acción de desahucio correspondiente por estar en el concierto civil.» Entonces sí. Pero tal y como ustedes dejan la redacción en su propuesta, desde luego el desalojo no tiene posibilidad.

Y yo habría sido mucho más correcto. Tanto en el caso de Junts como en el caso de Ciudadanos, les tengo que decir a ambos que esta cuestión que estamos hoy tratando aquí se hubiera resuelto modificando la ley de enjuiciamiento civil, el artículo 250, y otorgando legitimación a las..., sí, claro, ustedes tienen representación en el Congreso de los Diputados –tienen. Pónganse de acuerdo con el Partido Socialista. Si están..., han formado Govern y tienen un acuerdo de coalición. Sí, nosotros ya hemos presentado, el 24 de junio –se lo digo a la señora Freixa–, una propuesta de ley orgánica para modificar la ley de enjuiciamiento civil, la ley de enjuiciamiento criminal, el Código civil y la ley de la propiedad horizontal. Muy amplia. A ver si ustedes le dan soporte. Espero que sí. Bueno, como digo, eso se habría solucionado modificando la ley de enjuiciamiento civil y otorgando en ella legitimación a las comunidades de propietarios para poder actuar en estos casos de ocupación, y no aquí, liando la «troca» como estamos haciendo.

Y bueno, finalmente a Ciudadanos le diría un tercer apunte técnico. Es decir, «la comunidad» –dicen ustedes– «podrá ceder la acción al Ayuntamiento». Y esto, señora diputada de Ciudadanos, no cabe. La atribución de legitimación extraordinaria, es decir, la posibilidad de actuar judicialmente en nombre de otro, solamente la puede otorgar una ley sustantiva. Por ejemplo, el Código civil contempla tres casos de legitimación por sustitución o legitimación extraordinaria. No los voy a enumerar. El Codi civil de Catalunya puede incorporar esos supuestos de legitimación extraordinaria, pero desde luego no cabe una cesión de la comunidad al ayuntamiento para el ejercicio de acciones civiles. Desde luego, eso, jurídicamente, es absolutamente inviable.

Miren, nosotros, finalmente –y con esto acabaré–, nos alegramos de que se sume Ciudadanos a la lucha contra la ocupación, que, desde luego, desde VOX venimos liderando desde hace tiempo. Pero lamentamos varias cosas. En primer lugar, que hayan decidido apoyar una propuesta de resolución de Junts que contempla cuestiones tan absolutamente disparatadas como una adquisición temporal del uso de viviendas por un plazo de siete años. Yo imagino que..., espero que tengan una oportunidad en estas cuarenta y ocho horas de hacer alguna enmienda en esta cuestión. Y desde luego que no apoyen esa cuestión, porque si hay algo poco liberal y, desde luego, intervencionista es la posibilidad de que un ayuntamiento se quede una casa durante siete años sin compensación económica. Es que eso no se ha visto nunca, ni en los regímenes más totalitarios.

Y, por otra parte, también lamentamos que hoy ustedes hayan retirado su propuesta de ley. Porque su propuesta de ley iba por el trámite ordinario y nos habría permitido contar con el asesoramiento en comparecencias de expertos, de catedráticos que hubieran hecho que esta ley, que esta reforma, que puede ser interesante para desalojar a los ocupas cuando estos generan molestias o causan actividades que

puedan poner en riesgo la seguridad del inmueble, pues, se podía haber hecho de una manera técnicamente correcta. Desde luego, no con esas acciones de *desallotjament* de las que habla Junts, que no tienen encaje en la ley de enjuiciamiento civil. Y, desde luego, tampoco con esas propuestas, desde un punto de vista técnico un poco vacías, que nos ha presentado hoy el Grupo de Ciudadanos.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula per un minut el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, vicepresidenta. Como he dicho antes, efectivamente, la ocupación de viviendas es una lacra que atenta contra la propiedad privada, la seguridad jurídica, la convivencia y la seguridad ciudadana.

En Cataluña, demasiados políticos durante demasiado tiempo han estado apoyando a los ocupas, a las mafias y a sindicatos que amparan esta aberración desde el punto de vista del respeto a la propiedad privada. Somos, con diferencia, la región de España con más ocupas, exactamente la mitad de las ocupaciones de España están en Cataluña y eso no ocurre por casualidad.

Se tiene que trabajar en el Congreso y aquí se tiene que presionar en lo posible para que un ocupa no puede estar más de veinticuatro horas en una vivienda que no es de su propiedad. Y deben pagar por esa usurpación de la propiedad.

Yo estoy completamente de acuerdo con la filosofía que inspiraba la iniciativa, que finalmente será retirada por parte de Ciudadanos, en el sentido de que hay que cambiar, efectivamente, la normativa para otorgar a las comunidades de propietarios herramientas para abordar los problemas de convivencia que generan los ocupas.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Acabat el debat i donat que aquesta iniciativa ha estat retirada, no es procedeix a la votació de les esmenes a la totalitat.

I abans de suspendre la sessió d'aquest migdia, els recordo que s'ha convocat Junta de Portaveus amb tres declaracions a l'ordre del dia; que a aquesta Junta de Portaveus es farà seguidament el minut de silenci que ahir ja vam explicar que convocàvem per les dues últimes dones assassinades. Aquest minut de silenci es farà ara, doncs, a les escales.

Suspenem la sessió fins a les tres.

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i tres minuts i es reprèn a les tres de la tarda i quatre minuts. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general, la lletrada Mercè Arderiu i Usart i el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Economia i Hisenda, la consellera d'Igualtat i Feminismes, el conseller d'Educació, el conseller de Territori i la consellera de Cultura.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Bona tarda, diputats, diputades. *(Pausa.)* Bona tarda a totes i a tots.

Proposició de llei de modificació de la disposició addicional de la Llei 8/2022, del 9 de juny, sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no universitari (debat de totalitat)

202-00052/13

Reprenem la sessió amb el sisè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la proposició de llei de modificació de la disposició addicional de la Llei 8/2022, del 9 de juny, sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no universitari. Aquesta iniciativa legislativa va ser presentada per la síndica d'Aran, a qui, aprofitant l'avinentsa, volem saludar.

Sigue plan benvenguda, magnífica síndica d'Aran, senhora Maria Vergés. Si guen plan benvengudi, magnífic senyor Francisco Bruna, vicesíndic dusau; magnífica senhora Àngela Cases, vicesíndica tresau, e magnífic senyor Andreu Cortés, conselhèr. Tostemp ei un plaser d'arreceber-la en Parlament de Catalonha e poder-la saludar.

(Aplaudiments.)

D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, per a la presentació d'aquesta iniciativa intervindrà la síndica d'Aran, per un temps màxim de quinze minuts.

A vostè era paraula.

La síndica d'Aran (Maria Vergés Pérez)

Gràcies, vicepresidenta. President, conseller... Compareishi aué, coma síndica d'Aran, en Plen deth Parlament de Catalonha en vertut de çò que mandate er article 79 dera Lei de regim especiau d'Aran e de çò qu'establís tanben er Estatut d'autonomia de Catalonha, entà presentar e defèner era iniciativa legislativa qu'era maxima institucion d'Aran presentèc eth passat mes de noveme en aguesta cramba entà modificar era disposicion addicionau dera Lei 8/2022, sus er emplec e aprenedissatge des lengües oficiaus en ensenhament non universitari.

Pendent era mia darrèra compareishença en aguesta cramba, en sen dera Comission d'Ahèrs Institucionaus eth passat mes de noveme, les relatè era dramatica e delicada situacion que viu era lengua pròpria d'Aran: infrafinançament, incompliment e deficient desplegament dera legislacion vigenta e besonh de reformes en çò que tanh ath dret lingüistic, er emplec jos minims o manca de consciència sociala sus era critica situacion son quauqui des elements que configuren era espada de damòcles que menace ara nòsta lengua.

Per çò que hè ara manca de finançament enes darrèri dies i a auut quauqui auanci que, demoram, daurisquen ua naua e esperançadora etapa entar aranés, que les rembrembi, ei tanben lengua oficiau en Catalunya.

Eth passat diuendres 13 de gèr, era comission bilaterau Generalitat de Catalonha -Conselh Generau, aprovaue ua melhora dera dotacion economica en matèria d'aranés de 200.000 euros qu'ei eth primèr pas entà, atau e coma s'a comprometet era Generalitat de Catalunya ena declaracion institucionau aprovada per ambdús govèrns, qu'aguest 2023 culmine eth procès d'actualizacion deth traspàs competenciau atau coma er establiment des mecanismes de besonh entà qu'era maxima institucion aranesa pogue desvolopar, damb garanties, era sua competència plea en aguesta matèria, atau e coma establís er article 51 dera lei de regim especiau d'Aran. Un primèr pas que, coma digui, demoram que mos place, ja definitivaments, ena bona direccion.

Non ei eth prètzhèt dera mia intervencion emplegar aquest empont entà daurir nauament eth capitol de grèuges qu'acumule era lengua pròpria d'Aran, mès cèrtament ei era manca de solucions entad aquesti grèuges es qu'an provocat qu'aué se debate aguesta iniciativa legislativa deth Conselh Generau d'Aran.

Ua des problematiques de hons se visualize en un reconeishement, proteccion e promocion clarament insufisents der aranès en dessenh e implementacion des politiques lingüistiques prebotjades, istoricaments, pera Generalitat de Catalonha, a

despièt d'èster ua lingua oficiau especiauments vulnerabla. Se revisam era politica lingüística prebotjada pera Generalitat de Catalonha pendent es darrèri ans vedem que s'a articulat damb plantejaments qu'an plaçat ath catalan coma pèira angulara dera politica institucionau, en tot condemnar ar aranés a ua posicion residuau e accessòria.

E non me mauinterpretèn, aguesta reflexion non vò èster ua critica ath Govèrn de Catalonha, present o passat, se non que preten argumentar e explicar perquè mos trobam aué aci.

Aguest tracte residuau deth que parli se projècte tanben en dret lingüistic autònic, que tot soent nègue tar aranés inclús eth reconeishement explicit deth sòn estatus juridic d'oficialitat. E açò, deputats e deputades, ei çò qu'a passat damb era aprobacion dera lei sus er emplec e aprendissatge des lengües oficials en ensenhament non universitari, ena que, coma ja saben, non i a cap reconeishement explicit ara oficialitat dera lingua, ne se remassen es compromisi juridics contempladi ena Carta europèa des lengües regionaus e minoritàries, ne, tanpòc, reconeish er aranés coma lingua veiculara e d'aprendissatge abituau, coma ven d'èster es darrèri quaranta ans dera man dera escòla aranesa; ua escòla qu'ath long de tot aguest temps a estat un des èishi vertebradors dera societat aranesa, en tot èster clau tara normalizacion dera nòsta lingua pròpria, er aranés, e tà consolidar un modèl educatiu pròpri e plurilingüe que damb eth temps s'a demostrat coma un modèl d'èxit.

Eth trabalh des escòles dera Val d'Aran a trauès des sòns projèctes lingüistics an possibilitat un procès d'immersion lingüística qu'a viabilizat qu'er escolanat aranés acabe era sua escolarizacion obligatòria damb eth mestreg de cinc lengües: es tres lengües oficials en Aran –aranés, catalan e castelhan– e dues lengües estrangèras –francés e anglés–, en tot esdevier tanben un element clau de coesion e integracion sociau, e, sense dubte, un sistèma unic en tot er Estat qu'ei un exemple de bones practiques en tractament e conviuença des lengües ena escòla e que, per contra, ei fòrça desconeishut.

Ei per aquerò qu'era aprobacion d'aguesta lei siguec viscuda en Aran coma un atac ara nòsta lingua e, pr'amor d'aquerò tanben, eth plen deth Conselh Generau d'Aran, damb eth supòrt deth sector educatiu aranés, aprovaue en junh d'estan passat ua declaracion institucionau entà exigir ara Generalitat de Catalonha e ath Parlament de Catalonha era modificacion dera lei tath reconeishement der aranés coma lingua pròpria d'Aran e oficiau en Catalonha e deth sòn caractèr coma lingua veiculara e d'aprenedissatge ena escòla aranesa.

«Qui ten era lingua, que ten era clau», atau ac didie er escrivan occitan Frederic Mistral, prèmi Nobèl de literatura en 1904. E atau ei, era lingua, non ei sonque un element identitari de prumèr orde, se non tanben, un element essenciau de coesion e integracion sociau, e tanben, de progression sociau, mès massa soent, malerosament, s'emplegue coma un recors entà ahiscar eth conflicte politic e sociau, quauquarren que ja les digui non ei cap er objectiu deth Govèrn d'Aran. Ath contrari.

Atau donc, conscients des dificultats qu'a provocat era negociacion, tramitacion e aprobacion d'aguesta lei, qu'auem resolut presentar era iniciativa tà modificar unicament era disposicion addicionau d'aguest tèxte, entà, per un costat, non interferir ena rèsta der articulat e, per aute, entà garantir era seguretat juridica e esvitar interpretacions erronèes que en un futur meten en risc er aranés coma lingua veiculara e d'aprenedissatge abituau enes centres educatius d'Aran.

Sabem, deputats e deputades, que non i a auut intencionalitat ena aprobacion d'aguesta lei per çò que hè ar aranés, probablament, e atau quauqui de vostés atau mos ac an hèt a saber, i a auut era voluntat de proteccion dera nòsta lingua, mès, aguesta voluntat, qu'arregraïm e arreconeishem, ei de besonh que sigue tostemps restacada ath concèpte clar de comprèner qu'era Val d'Aran, a trauès dera sua maxima institucion, ei un subjècte politic major d'edat que non a besonh ne de tuteles ne de paternalismes, se non de complicitats, empatia e respècte e leiautat institucionaus.

Er aranés, er occitan dera Val d'Aran, ei lengua oficiau en Catalonha, ei lengua *de* Catalonha, e ei per aquerò que volem que sigue equiparat ath catalan, de manèra justa e equitativa, non sonque en recorsi, se non tanben en aqueth reconeishement que mos permete senter-mos acompanhadi, suenhadi e sustot, comprenudi.

E era comprension non ei possibla sense reconeishement e sense coneishement. Era UNESCO fixe en limit deth trenta per cent d'emplec sociau era linha peth dejós dera quau ua lengua se trape en perill d'extincion. Er aranés, segons es darrères donades des enquèstes d'usi lingüistics, a ath torn d'un vint per cent d'us sociau. Ei a díder, era lengua se morís. E damb era, tanben ac hè, sense dubte, er autogovèrn e era autonomia política. Totun, non mos resignam. Per aquerò èm tanben aué aciú, entà demanar-les qu'apròven aguesta Iniciativa, coma un gèst de responsabilitat, comprension e respècte que mos hèsque recuperar era confiança en aguesta cramba e ena voluntat compartida de conservar ua lengua qu'ei tanben sua e de tot Catalonha, e que volem viua, fòrta e utila. Un gèst qu'ajude a refortilhar es laci d'Aran damb Catalonha a traùs d'aguesta cramba ara que mos seguïram apropant entà assolidar era nòsta maduresa política e institucionau en tot deféner es drets d'Aran e dera sua ciutadania.

Gràcies, deputades e deputats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, intervindran els grups parlamentaris que han presentat esmenes a la totalitat segons l'ordre d'entrada al Registre. Aquesta intervenció és per un temps màxim de deu minuts cadascun.

Té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Sí; moltes gràcies, vicepresidenta. Senyors diputats, molt bona tarda. I sigueu benvinguts, magnífica senyora síndica d'Aran i magnífics senyors consellers d'Aran, també. Primer de tot, he de dir, sincerament, que em crida moltíssim l'atenció la bona pronúncia de la senyora vicepresidenta en aranès en fer aquesta benvinguda al Conselh Generau d'Aran. Puc constatar que són molt bones la seva dicció i la seva pronúncia. No sé si deu passar el mateix en el cas del castellà, perquè en els dos anys de legislatura no l'he sentit parlar mai en castellà, cosa que m'estranya, perquè és un idioma oficial també a Catalunya.

Bé, deixant a part comentaris ridículs i d'altra índole, com han dit aquí alguns dels diputats presents, començo amb una sentència clàssica. Sí, una sentència clàssica que tiene más de dos mil años de antigüedad y que reza así: «¿Acaso se recogen uvas de los espinos o higos de los cardos? Así, todo árbol bueno da frutos buenos, y todo árbol malo da frutos malos.»

La proposición de ley que ahora debatimos, y sobre la cual el Grupo Parlamentario de VOX en Cataluña ha presentado una enmienda a la totalidad, nace viciada de origen, porque brota del podrido tronco común que es la Ley 8/2022, del 9 de junio del año 2022, sobre el uso y el aprendizaje de las lenguas.

Una ley, esta, la 8/2022, insultantemente tramposa, con la que Esquerra Republicana, Junts, el PSC –el Partido Socialista– y En Comú Podem escenificaron el pasado mes de junio un pacto fullero para eludir la obligación de cumplir la sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña del 16 de diciembre del año 2020, ni más ni menos, que obliga a la Generalitat a adoptar las medidas necesarias para garantizar que todos los alumnos en Cataluña, todos los alumnos catalanes, reciban de manera efectiva e inmediata la enseñanza mediante la utilización vehicular normal, normal e inmediata, de las lenguas oficiales, de todas las lenguas oficiales, en los porcentajes que se determine, que en ningún caso serán inferiores al veinticinco por cien.

El Govern quiso dar la apariencia de cumplimiento de esta sentencia, de la sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, al objeto de evitar posibles responsabilidades penales del *senyor conseller d'Educació*, Gonzàlez-Cambray, tan aclamado últimamente, y de los directores de los centros educativos por delito de desobediencia y para evitar que el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña adoptase medidas coercitivas para dar cumplimiento forzoso a la sentencia.

Bien, esta tramposa Ley 8/2022 impone que solo el catalán tiene que ser lengua vehicular en la educación en Cataluña, mientras que el español es una más de las asignaturas del currículum, es decir, que el castellano no es lengua vehicular y solamente lo es *curricular*, que no es lo mismo.

Por este motivo, los grupos que quieren erradicar el español de Cataluña –que son Esquerra Republicana, Junts, el Partido Socialista y En Comú Podem– acordaron, mejor dicho, urdieron, ¿verdad?, la tramitación de la ley deprisa y corriendo el día 24 de mayo mediante el procedimiento de urgencia y en lectura única, porque la ejecución de la sentencia vencía el día 31 de mayo.

Esta treta demuestra que la hipocresía de estos grupos es mayúscula, ya que no tienen ningún interés ni ninguna prisa en tramitar una ley de urgencia con lectura única para ayudar a los catalanes a paliar los efectos tan nocivos del incremento, de la subida, por ejemplo, de los suministros, con medidas urgentes, con bajada de impuestos, con ayudas efectivas. No, para eso no hay urgencia; para eso no, pero para incumplir las sentencias judiciales, todas las que haga falta. Y tampoco hay urgencia para aprobar unos presupuestos –que están mareando la perdiz, los grupos aquí presentes que tienen posibilidades de hacerlo– que puedan mejorar la vida de los catalanes.

Y, claro, como las prisas son malas consejeras, su urgencia en eliminar, en erradicar el castellano de la educación, prohibiendo que sea vehicular a pesar de que es una lengua oficial en Cataluña y a pesar de que es la lengua materna mayoritaria de los catalanes, y su rapidez por eludir la sentencia les atolondró, a estos grupos, de tal manera –los grupos firmantes de esta Ley 8/2022– que son, lo vuelvo a repetir, Esquerra, Junts, el Partido Socialista y En Comú Podem, que se olvidaron de que, «¡oh, cosas!», el aranés también es una lengua oficial, y que tendrían que haber incluido en la Ley 8/2022 que el aranés también es lengua vehicular. Porque, claro, el aranés no es el castellano; el castellano está proscrito, y, por lo tanto, no le correspondía, según su lógica maniquea y perversa.

Por ese motivo, su torpeza les lleva ahora a tener que tramitar una proposición de ley de modificación de la disposición adicional de la Ley 8/2022. Una vez más, por culpa de su ineptitud y de su incompetencia, tenemos que perder tiempo y recursos para deshacer sus entuertos, en lugar de dedicar todas nuestras energías a solucionar el problema gravísimo que tenemos en la *escola catalana*, en la escuela catalana, con unos niveles educativos bajísimos, como lamentablemente corroboran los penosos resultados de las últimas pruebas de competencias básicas de las pruebas PISA y que hacen que lamentablemente nos encontremos en la cabeza del *ranking* del abandono escolar en toda Europa. Eso sí que es lamentable, y en eso no se preocupan ni tienen ninguna prisa en corregir las disfunciones.

Aunque..., una cosa, pensándolo bien: ¿y si resulta que la omisión del aranés como lengua vehicular en la Ley 8/2022 no fue un olvido fruto del atolondramiento y de las prisas por eludir las sentencias del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña? ¿Y si resulta que a Esquerra, a Junts, al PSC, a En Comú Podem, les ha traicionado su subconsciente? ¿A qué me refiero? Pues lo digo porque la Generalitat está acostumbrada habitualmente a imponer un rodillo, una política centralista barcelonesa al resto del territorio de Cataluña.

Es evidente... Sí, es evidente que desde Aran les ha llegado la queja clamorosa y tradicional de que «la Generalitat ens roba». Claro que sí, y rápidamente se han puesto manos a la obra para enmendar el terrible error, no sea que sus hasta aho-

ra –o hasta ayer mismo– votantes o electores les pasen factura en estas inminentes elecciones municipales de mayo. En fin, ya se sabe: se pillá antes a un mentiroso que a un cojo.

En definitiva –y voy acabando–, VOX no va a avalar esta chapuza de típlex barato por las razones que acabo de esgrimir. Esta proposición de ley de modificación de la disposición adicional de la Ley 8/2022 no corrige la falta de consideración del castellano como lengua vehicular, tal y como exigió el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña en la sentencia que se denomina «del veinticinco por cien» del año 2020. Y lo ha vuelto a exigir hace muy pocos días, concretamente el 22 de diciembre del año 2022, estableciendo un mínimo de asignaturas *principales*, dice expresamente, en castellano para garantizar el modelo de conjunción lingüística.

En VOX siempre –siempre– hemos defendido que todas las lenguas oficiales de Cataluña pueden ser vehiculares en nuestro territorio: el español, el catalán, el aranés. Y por eso no vamos a participar en esta farsa, en este pegote, en esta chapuza, que confirma la falta de libertad lingüística en Cataluña y el uso partidista de la lengua catalana, que se emplea como lengua exclusiva y palanca ideológica mientras se arrincona el castellano en los medios de comunicación, en Cataluña, en el mundo de la cultura y también en el mundo de la educación.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, presidenta. Em sumo també a les salutacions. Donar la benvinguda, doncs, evidentment, a la magnífica síndica d'Aran i també als magnífics consellers que ens acompanyen.

Bé, avui, doncs, debatem aquesta proposta que ens arriba precisament des de la síndica d'Aran per tal de modificar la Llei 8/2022, sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no universitari, que és aquella famosa llei trampa que el Partit Socialista es va treure de la màniga per tal de no complir amb la sentència del vint-i-cinc per cent del castellà a les aules.

Una llei que pretenia, precisament, esquivar aquesta sentència i que blindava la Generalitat per continuar vulnerant els drets dels alumnes i perpetuant un sistema d'immersió monolingüe, caduc i obsolet. És per aquest motiu que des del nostre grup presentem una esmena a la totalitat però amb text alternatiu; és a dir, entenem i compartim aquesta reivindicació de que l'aranès, doncs, sigui llengua vehicular als centres educatius de l'Aran, però el que no compartim és la resta de la llei que ara es pretén modificar.

Bé, sobre els desavantatges i les falses creences entorn de la mal anomenada «immersió» n'hem parlat molt i a bastament, especialment en els darrers mesos, però bé, tantes vegades com alguns vulguin fer passar ase per bèstia grossa, doncs, tantes vegades sortirem a aquest faristol a explicar la veritat.

Primer, no es tracta d'un sistema d'immersió, perquè per als alumnes que tenen com a llengua materna el català es tracta d'un sistema monolingüe sense més. I per als alumnes que tenen com a llengua materna el castellà, doncs, la immersió no és més que una imposició que vulnera els seus drets i que, a més a més, els hi genera molts perjudicis, especialment sagnants en els casos dels alumnes amb necessitats educatives especials. I no és un caprici o una mera opinió que puguem tenir des del nostre grup o aquesta diputada, sinó que és una evidència pedagògica recollida en nombrosos articles recomanats per la pròpia UNESCO.

En segon lloc, la immersió lingüística no s'aplica en cap altre lloc del món –enlloc. És més, la immersió, tal com està concebuda aquí a Catalunya, seria il·legal a la resta de territoris on conflueixen, doncs, dues o més llengües oficials. En aquells territoris, o bé s'opta per un sistema de lliure elecció entre dues línies educatives o bé

s'opta pel sistema de conjunció lingüística, que és la via triada també pel Tribunal Constitucional i també per aquesta recent sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que fixa aquests percentatges mínims tant de català com de castellà. Una sentència que el senyor Cambray –que fa una estona estava aquí, però veig que ha marxat, no li deu interessar gaire el debat–..., el senyor Cambray deia que aquella sentència era aberrant. Doncs potser el senyor Cambray el que hauria de fer seria fer una ullada al panorama internacional, abans de dir segons quines coses.

Tres: és un sistema que, a més a més, no parteix de criteris pedagògics, perquè l'únic objectiu que té és el d'arraconar l'espanyol, sense més, i això és inconcebible en qualsevol democràcia europea –és a dir, que algú vulgui expulsar una de les llengües oficials del sistema educatiu. Doncs bé, aquí a Catalunya aquest algú és el Govern de la Generalitat, evidentment amb la complicitat del Govern d'Espanya. I això..., això sí que seria aberrant, com diu el senyor Cambray, i insisteixo que no passa a cap altre lloc del món.

A més a més, és un sistema anacrònic i caduc. Aquest mateix matí jo ho deia a la meva pregunta a la sessió de control. Fa uns dies, el senyor Cambray donava una entrevista i deia que no podem seguir amb un model d'escola de fa deu anys. Home, doncs si no podem tenir un model d'escola de fa deu anys, difícilment poden defensar un model educatiu de fa trenta, o més de trenta ja, quaranta, perquè és que el món avança i nosaltres sembla que seguim a la Santa Coloma dels anys vuitanta.

A més a més, també és un sistema de fracàs, perquè els resultats no són bons. I vostès porten anys dient que el sistema d'immersió lingüística és un sistema i un model d'èxit, però ara no els ha quedat més remei que reconèixer la realitat, i és que les proves de competències bàsiques, doncs, han donat uns resultats molt molt negatius.

I segurament sortirà algú a parlar de les proves PISA i del nivell que tenen els alumnes catalans, però és que no és veritat. Primer, perquè les proves PISA es fan totalment en català, i, a més a més, és que no tenim proves homologables amb la resta de l'Estat. Jo m'he arribat a trobar en debats on, per exemple, se m'han argumentat els fabulosos resultats d'èxit de la immersió lingüística fent servir les proves Cangur, que són proves de càlcul i que, a més a més, es fan també en català. Vull dir, no hi ha evidències. I si les volen tenir, fem unes proves que siguin homologables i vegem..., a veure quin és el nivell dels alumnes catalans i dels alumnes de la resta d'Espanya.

És també un sistema segregador, que, a més a més, aprofundeix en les desigualtats. Per què? Doncs perquè qui té mitjans econòmics es pot permetre una escola privada amb un sistema plurilingüe, com per exemple fan destacats líders de l'independentisme amb els seus fills, i, si no, t'has de conformar amb el model de la pública monolingüe i que els teus fills surtin en pitjors condicions que els altres.

I, per últim, ja per acabar-ho d'arrodonir, a més a més de perjudicial, d'antic i de caduc, resulta que és illegal i que és contrari a les resolucions judicials.

Per tant, com deia a l'inici, nosaltres no podem donar cobertura a una llei creada específicament per continuar vulnerant drets i per desobeir sentències, ni tampoc podem recolzar un sistema que és profundament perjudicial per als alumnes. Tenim dues llengües oficials, tres a l'Aran, i totes han de ser llengua vehicular, tal com recull la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i, especialment, com recomanen els criteris pedagògics, per no perjudicar els alumnes, perquè no perdin drets ni oportunitats i perquè l'educació que alguns de vostès paguen per als seus fills sigui la mateixa a la que puguin accedir els fills de la resta.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació passem al torn d'intervencions de la resta de grups parlamentaris per expressar el seu posicionament. Per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada Sílvia Romero Galera.

Sílvia Romero Galera

Gràcies, vicepresidenta. Síndica, consellers del Conselh Generau d'Aran, diputades, diputats, consellera... Ens trobem davant d'una proposició de llei promoguda pel Conselh Generau d'Aran que planteja un tema fonamental per al nostre grup parlamentari, com és l'aranès, i, més concretament, l'aranès a l'escola. Segons s'hi explicita, aquesta proposta normativa pretén garantir la seguretat jurídica de l'aranès a l'escola i evitar interpretacions errònies que poguessin afectar-ne la posició com a llengua vehicular i d'aprenentatge habitual en els centres educatius de l'Aran.

Amb aquests objectius, la proposició de llei considera necessari modificar la referència específica que es fa a l'ús i a l'aprenentatge de la llengua aranesa en l'ensenyament no universitari en la disposició addicional de la Llei 8/2022, aprovada per aquesta cambra.

Eth nòste Grop, Socialistes i Units per Avançar, coïncidim pleament en besonh de dotar de major seguretat jurídica ar aranés coma llengua vehiculara d'aprendissatge abituau enes centres educatius dera Val d'Aran coma ei tanben eth nòste compromís de contunhar trabalhant entà desvolopar era totalitat dera Lei 35/2010 der occitan, aranés en Aran, entà dotar eth Conselh Generau d'Aran de recorsi economics de besonh entà amiar a tèrme accions a favor dera preservacion der aranés e era melhora deth sòn usatge social entà includir er aranés, ath delà deth catalan, coma merit enes convocatòries des places de foncionariate aumentar eth temps d'emission der aranés enes mejans publics de comunicacion dera Generalitat entre d'autes mesures que ne garantisquen eth coneishement en foment der usatge social. Atau donques, des dera nòta perspectiva, creiguem qu'aguesta propòsta normativa contribuirà a mantèr era posicion der aranés ena escola aranesa.

L'Aran compta, com saben, amb tres llengües oficials, a més de força presència social del francès per raons de veïnatge o del gallec per raons d'immigració. El sistema escolar és un model educatiu trilingüe. L'escola aranesa és exemple de gestió d'educació plurilingüe, en tractar-se d'un sistema escolar amb tres llengües com a vehiculadores de continguts acadèmics, i, a partir del cicle mitjà de primària, amb una altra llengua moderna, una quarta llengua, el francès, i, més endavant, amb la incorporació de l'anglès, com ha explicat la síndica, una realitat singular de gran interès sociolingüístic i pedagògic.

El sistema educatiu de l'Aran necessita eines legals sense fissures per poder continuar treballant pel coneixement equilibrat de les diferents llengües del territori i per potenciar les actituds positives cap al plurilingüisme i cap a les llengües minoritàries. Per això ha de poder continuar prioritzant l'aranès en el sistema educatiu.

Aquest model escolar ha de continuar repercutint en l'estatus general de l'aranès. Ha de continuar creant interdependència entre les habilitats lingüístiques, escolars o acadèmiques i les habilitats lingüístiques generals, i les ha de poder traspassar a l'ús social.

Els resultats dels estudis que s'han desenvolupat des dels anys vuitanta han mostrat una evolució clarament positiva de les actituds cap al tractament de l'aranès a l'escola. Les avaluacions del sistema educatiu de l'Aran indiquen que totes les llengües resulten afavorides. És més, es posa de manifest que prioritzar adequadament una llengua minoritària aconsegueix competència lingüística equilibrada en totes les llengües del sistema, és a dir que s'obtenen millors resultats en la competència lingüística de les tres llengües.

A més del marc legal que discutim, aquest sistema escolar es basa en la tasca fonamental dels docents, que han fet..., que heu fet –veig l'Angelina Cases–..., que heu fet possible –i feu– el funcionament del sistema amb compromís i amb coneixement. La llengua és l'aspecte més destacat sobre el qual s'ha construït la societat aranesa.

Avui l'aranès es troba en una situació de gran fragilitat, perquè l'ús social ha anat disminuint en les darreres dècades. Mentre que l'any 2001 l'aranès era la llengua d'ús habitual del vint-i-vuit per cent de la població, el 2018 aquest percentatge havia

patit una davallada significativa i se situava en el 19,7 per cent d'ús habitual de la població, com ha comentat també la síndica. Més recentment, l'any 2021, les dades de l'enquesta lingüística de l'Institut d'Aran a joves de quart d'ESO i de primer de batxillerat indiquen que l'aranès és la llengua familiar del 17,9 per cent dels joves, la llengua d'identificació del 18,8 i la llengua d'ús a les xarxes del 2,4. Cal posar tots els elements legals per mantenir i potenciar la llengua per a la seva supervivència.

Volia fer un esment breu del text alternatiu de proposició de llei que ha presentat el PP i també, doncs, de l'exposició..., de l'esmena a la totalitat de VOX, que, al nostre entendre, ha posat sobre la taula uns deliris conspiranoics i una mica de ciència-ficció. Creiem que l'esmena a la totalitat i el text alternatiu el que fan és aprofitar la situació per proposar un nou text sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no universitari, un plantejament radicalment oposat al nostre, amb fonaments inestables i contradictoris, i que, a més a més, no respecta la modificació legal que estem discutint –treu la seguretat jurídica que busquem per a l'aranès a l'escola.

En definitiva, i per concloure, compartim amb el Conselh Generau d'Aran que és convenient consolidar una normativa que ratifiqui, que refermi, que garanteixi la posició de l'aranès a l'escola; l'aranès, llengua pròpia de l'Aran, llengua oficial de Catalunya, llengua vehicular, llengua de coneixement i d'estudi, llengua d'ensenyament i d'ús a l'escola aranesa. En els darrers quaranta anys l'aranès ha avançat en el seu reconeixement legal, però la situació actual a la Val d'Aran ens mostra que l'oficialització d'una llengua minoritària no és per si mateixa una garantia per a la seva normalització.

Entenem, doncs, que és imprescindible consolidar la posició de l'aranès en el sistema educatiu de l'Aran, per bé que calguin moltes altres mesures eficaces per guanyar-ne l'ús social. En definitiva, cal continuar sembrant paraules per poder tenir una bona collita de llengües.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Francesc Ten i Costa.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, vicepresidenta. Síndica d'Aran, membres del Govern del Conselh Generau d'Aran, eth Grop de Junts per Catalunya se compromet damb era lengua aranesa, lengua pròpia d'Aran, un des pilars e un des trèts fundamentaus que configuren era identitat aranesa entà garantir era seguretat juridica e evitar interpretacions erronèes en aquerò que tanh ara pervivència der aranés coma lengua veiculara en aprendissatge abituau enes centres educatius d'Aran. Tanben consideram necessari proposar era modificacion dera lei ene referència especifica ar us e aprendissatge dera lengua aranesa en ensenhament non universitari.

Diputades i diputats, venim aquesta tarda, com ja s'ha repetit, a validar el tràmit de modificació de la Llei 8/2022, del juny passat, sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no universitari, una modificació proposada pel Conselh de l'Aran, i agraïm a la síndica i als membres del Govern el seu lideratge i la pressió per esmenar-ho ràpidament.

Per fer aquesta modificació, saben vostès que el primer que cal formalment és, per tal que prosperi la tramitació, votar «no» a les esmenes a la totalitat, per tombar-les, que VOX i el Grup Mixt –el PP– han presentat, que són partits ultraseparatistes del consens lingüístic sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no universitari. El PP, a més, fa una esmena a la totalitat presentant un text alternatiu que, sota les aparents bondats de pell de xai constitucional, amaga l'objectiu de llop d'impedir i cruspír-se el desenvolupament i l'aprenentatge del català i de l'aranès.

Junts per Cat donarem validesa a la proposició de llei que la síndica d'Aran ens ha presentat.

Aran ei ua realitat occitana dotada d'ua identitat pròpia damb diferents manifestacions, entre eres era identitat lingüística reconeishuda per Estatut d'autonomia de Catalonha ena reconeishença der aranés coma lengua deth sòn territòri. Aguesta singularitat ei objècte d'ua particulara proteccion mejançant un regim juridic especial. Aquest mandat estatutari s'a acomplit damb era aprobacion dera Lei 35/2010 der occitan, aranés en Aran, e era Lei 1/2015, de 5 de hereuèr, de regim especial d'Aran.

No ho podré explicar més bé que com ho ha expressat la síndica o com ho expressa l'exposició de motius de la proposició de modificació de llei, que fa un recorregut per la vehicularitat de l'aranès en la Llei 35/2010 i la Llei 1/2015, de 5 de febrer, del règim especial d'Aran.

Er article 13.1 afirma qu'er aranés, coma lengua pròpia d'Aran, ei era lengua vehicular e d'aprendissatge abituau enes centres educatius d'Aran d'acòrd damb aquerò qu'establie era normativa generau d'educacion.

Altres articles s'hi refereixen, a l'article 14.1, i aquest recorregut en els antecedents legals que fa l'exposició de motius és extens. Té el recolzament claríssim de la Llei 12/2009, la llei d'educació de Catalunya, d'altres textos legals, fins a arribar al Decret 6/2022, de 30 de maig, pel qual es fixen els criteris aplicables a l'elaboració, l'aprovació, la validació i la revisió dels projectes lingüístics de centres educatius, que en el seu article 3.3 diu: «El projecte lingüístic ha de tenir en compte les necessitats educatives i la diversitat cultural i lingüística de l'alumnat per tal d'assolir els objectius de normalització lingüística del català, i de l'aranès a l'Aran» –i de l'aranès a l'Aran– «atenent els recursos del centre, inclosos els de caràcter digital». O la disposició addicional tercera del mateix decret llei, que diu que al territori de l'Aran els projectes lingüístics han de tenir en compte l'aranès com a llengua pròpia de l'Aran i com a llengua vehicular i d'aprenentatge habitual als seus centres educatius, d'acord amb la normativa reguladora.

Què els vull dir, diputades i diputats? Que no podem legislar en desacord o en contra o en una direcció diferent o lleugerament diferent de les normatives a què m'he referit, ni de les araneses, ni de les catalanes, ni de l'Estatut, ni de les lleis, ni dels decrets d'educació. No podem ser dubitatius en aquest tema. No podem eliminar de cap de les maneres el caràcter vehicular de l'aranès, i amb aquesta modificació de llei recuperarem aquesta vehicularitat.

Ens ho ha explicat la síndica: en el model educatiu, en el sistema educatiu de la Vall d'Aran, s'acaba l'escolarització amb el coneixement d'anglès i de francès i de les tres llengües oficials. No s'entendria de cap de les maneres que una d'aquestes tres llengües, que és la pròpia de la vall, no tingués el caràcter de llengua vehicular.

Obro un parèntesi de perplexitat i de silenci en el sentit que no he entès mai que ja no fos així des del mes de juny passat –i qui tingui orelles que escolti. Però avui, síndica, membres del Conselh Generau d'Aran, tot va bé si acaba bé. Sàpiga que a Junts per Catalunya en aquestes qüestions ens trobaran sempre per treballar i per avançar.

Eth Grop de Junts per Catalunya i èm e se compromet damb tot eth supòrt e damb tot eth desir de trabalhar amassa entà que sigatz ua lengua viua.

Síndica, en aquest Parlament, el Grup de Junts hem entrat també, com vostès, una proposició de llei de modificació de la Llei 22/2005, de 29 de desembre, de la comunicació audiovisual de Catalunya. I treballarem des de Junts perquè l'aranès hi estigui ben representat, en aquest text, en aquesta modificació, perquè som plenament conscients, com ens passa amb la llengua catalana, del valor, del paper dels mitjans, de les tecnologies, de l'audiovisual..., en la promoció, difusió i coneixement de l'aranès.

I aprofito aquests minuts que em resten per fer arribar al Govern la nostra preocupació pels mateixos motius que ja ens van portar també a regular la llei que avui modifiquem.

Ens preocupa enormement el degoteig de mesures cautelars, cautelariíssimes, resolucions que el TSJ està generant per aplicar el vint-i-cinc per cent i que està provocant un xoc de legalitats, que podria generar –el que diuen els juristes– un dret inexistent. En la darrera, en la darrera d'aquestes resolucions, en fa esment, amb una terminologia fora de lloc, parlant d'assignatures troncal i principals, obviant allò que hem aprovat en aquest Parlament. Un TSJ extremadament sensible a sectors espanyolistes i en contra de la immersió; un TSJ sobrepassat.

Aleshores, davant la nostra preocupació, demanem al Govern que no estigui pendent a l'espera d'allò que el tribunal, l'alt tribunal, ha de resoldre, que tiri endavant accions educatives, pedagògiques i d'organització per defensar el dret de tots els nois i noies, de tots els nens i nenes, a rebre els ensenyaments en català; que doni instruccions clares als centres sobre com treballar, com articular, com redactar els projectes lingüístics de centre segons la realitat sociolingüística que viuen; que ens expliqui, el Govern, quin és l'escut protector del català sortint de la taula de diàleg, i que ens reuneixi, als grups parlamentaris, i que ens ho expliquin. Fòrça gràcies, e desencusatz eth mèn aranés.

Res més, però també res menys.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, consellera, síndica d'Aran e totes es persones que seguissen aquest debat, ja sigue en emicicle o per mejan deth canau deth Parlament. Membres també del Conselh Generau d'Aran, moltes gràcies per la seva assistència. Er accès as lengües pròpies des territòris a on se viu ei un dret a protegir, e quan aquestes lengües son lengües minoritzades, aquest ei un dret que cau protegir doblament. Era veicularitat der occitan d'Aran enes escoles araneses ei un dret dejà reconeishut e que jamès s'aurie agut de méter en dubte, ne quan sigue per un desbrembe instrumentau en ua lei que regule er us deth catalan.

Aué, per tant, se justície en tot esmendar aquest desbrembe mès entà nosati, non auem cregut jamès en aquera lei ne l'auem votada a favor, era lei qu'aué s'esmende non aurie d'existir. Non aurie d'existir. Ei per aquerò que dempús d'ua defensa dera veicularitat der aranés anóncii que nosati aquesta lei non la votaram.

I nosaltres aquesta llei no la votarem, per bé que defensem acèrrimament la vehicularitat de l'occità d'Aran a les escoles araneses. I no la votarem perquè el que es debat avui és la correcció a una llei, la Llei 8/2022, de 9 de juny, que regula l'aprenentatge de les llengües oficials a les escoles catalanes i que mai hauria hagut d'existir.

Perquè per nosaltres –i ho hem dit i ho hem defensat així a totes les intervencions que hem fet al voltant d'aquesta llei– és un pas clar i nefast, un pas enrere respecte a l'estatus del català legislatiu fins abans de l'aprovació d'aquesta llei. I perquè, per molt que es defensi el contrari, aquesta llei no atura l'ofensiva estatal contra la normalització i l'enfortiment d'aquesta nostra llengua pròpia dels Països Catalans, una llengua maltractada durant segles i salvada amb esforç per un poble que s'ha resistit a deixar-la perdre, però que veu com contínuament continuen aquests embats de l'Estat per evitar que es normalitzi, que s'enforteixi, que es consolidi.

De fet, el que fem avui aquí és salvar l'aranès de la degradació a la que està relegada la llengua catalana en aquesta Llei 8/2022. Des de l'Aran van posar el crit d'alerta immediatament, se'n van adonar de seguida. Es van adonar de seguida que, de cop i volta, veien com perdien l'estatus de llengua vehicular. I, evidentment

–i molt ben fet–, doncs, han reclamat tornar-lo a tenir, tal com regulen les lleis i decrets que fins ara ho han consolidat, que queden perfectament recollits en el preàmbul de la llei, des de l'Estatut d'autonomia fins a la llei d'educació, passant per tota la legislació d'autogovern, per decrets diversos que ho afirmen i ho reafirmen.

I, evidentment, l'Aran alça la veu i demana la paraula i diu: «Ja podeu córrer a retornar l'aranès al lloc que li pertoca i que mai se li hauria hagut de prendre.» I llavors jo, diputades i diputats, els hi dic... Sabeu aquella dita que diu: «El que no vulguis per a tu no ho vulguis per a ningú»? Doncs si ho girem, no?..., jo els hi dic als que van impulsar i votar aquesta llei: per què el mal que no volem per a l'aranès sí que el volem per al català? O girem-ho encara més, girem-ho en positiu: per què el bé que volem i defensem tan bé avui aquí per a l'aranès no l'apliquem al català? Per què han acceptat amb tanta lleugeresa que el català perdi la seva condició de llengua vehicular? Per què no es posicionen a favor que el català sigui llengua vehicular única, com proposem en aquella proposició de llei de modificació de l'article 14 de la Llei 12/2009, de 10 de juliol, d'educació, amb el codi 202-00037/13?

Voldria aprofitar per parlar una mica de què significa «llengua vehicular», perquè aquí, cada vegada que parlem de llengua, escoltem, no?, per part de la bancada d'extrema dreta i de la dreta, unes barbaritats, i cal posar una mica d'acadèmia, una mica de ciència, no? «Llengua vehicular» significa que és la llengua usada habitualment per la comunitat de parlants en les seves relacions quan existeix més d'una llengua possible. És el que tota la vida se n'havia dit la «llengua franca».

I és que..., per què l'Aran reivindica amb tanta fermesa no perdre aquesta condició? I per què els diputats i diputades també ho heu dit, amb tants d'arguments? Doncs perquè està acadèmicament i internacionalment demostrat i avalat per organismes que vetllen per la defensa de la supervivència de la diversitat lingüística al món i està demostrat i avalat de forma irrefutable que per defensar llengües minoritzades que perviuen en territoris limitats i que conviuen amb llengües dominants i hegemòniques només hi ha una fórmula: la fórmula més democràtica per assegurar l'accés a totes les llengües és fer vehicular la més minoritzada. I així es fa arreu.

I és per això que defensem que a l'Aran sigui l'aranès i és per això que a Catalunya ha de ser el català. Perquè la llengua minoritzada, que és molt menys present o gens present als entorns d'ús més efectius en la consolidació d'usos lingüístics, com són els d'oci, l'esport, la cultura, els continguts audiovisuals, les xarxes, les sèries, els videojocs –no diré ara tot el que tots ja sabem–, és molt difícil que es pugui aprendre en un context de neoliberalisme lingüístic on sempre, sempre, sempre les llengües dominants s'imposen.

I, per tant, aquest principi fonamental en la defensa dels drets lingüístics que tan bé ha defensat avui la síndica d'Aran i tot el Conselh Generau d'Aran l'ha estat reivindicant i defensant..., un principi que nosaltres recolzem totalment i que el defensem totalment per a l'aranès i el defensem també per al català. I és incompatible amb fer també vehicular el castellà, que és el que s'ha fet amb aquesta Llei 8/2022.

Per què s'ha fet? Per donar satisfacció a l'embat de l'Estat cap a aquesta ingerència judicial que no s'acaba i que, lluny de protegir el català, el situa legalment, legislativament, en una condició inferior. Que quan a l'Aran han vist que l'aranès quedava en aquesta condició han corregut a esmenar-ho, tots vostès han defensat esmenar-ho amb arguments sòlids, però, en canvi, per al català no ho han defensat.

Nosaltres sabem molt bé que no n'hi ha prou amb fer vehicular la llengua minoritzada per assegurar el seu correcte aprenentatge i el seu ús normalitzat. Ens tindran..., també ens tenen aquí en aquesta defensa i a disposició, com a espai polític, com a grup parlamentari, a favor de promoure mesures per a aquest ús social de l'occità a l'Aran, aquesta normalització. Ens tindran al costat, a disposició.

Però avui, en coherència amb que neguem la major, perquè, diguem-ne, aquesta esmena que estem fent avui parteix d'una llei que no hauria d'existir, perquè és un

perjudici molt greu contra la llengua catalana, doncs, nosaltres no votarem aquesta llei reiterant una altra vegada aquest suport a l'aranès i aquesta disposició.

Fòrça gràcies, i endavant.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Jessica González Herrera.

Jessica González Herrera

Bona tarde, magnífica sindica. Diputats, deputades deth Conselh Generau. Ben-venguda e fòrça gràcies. Pera nòsta part, ei un plaser auer-vos en aguesta cramba. En política no només és cabdal, sinó un imperatiu, rectificar quan es cometen errors o es passen qüestions per alt. De bones intencions n'està ple l'infern, i hem d'acceptar que l'aprovació al Parlament de la Llei 8/2022, del 9 de juny, sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no universitari, sense cap intenció, no ha fet un reconeixement explícit a l'aranès com a llengua oficial com s'esperava des de l'Aran.

Des d'En Comú Podem, evidentment, estem d'acord i donem tot el suport a la vehicularitat de l'occità. En un territori com l'Aran, és molt i molt necessari estendre el coneixement i, sobretot, l'ús social de la llengua minoritzada i minoritària. El català no és la llengua pròpia de la Vall d'Aran, i, si bé està bé que se'n garanteixi l'ensenyament, evidentment, som favorables a que no tingui pes com a llengua curricular o vehicular.

De fet, som conscients que a la Vall d'Aran la llengua forta és el castellà, i és la més estesa socialment. Que el castellà o el català hagin de tenir pes curricular en detriment de l'occità no ajuda a una fluïdesa completa i a crear la base perquè l'occità sigui la llengua comuna de relació a la Vall d'Aran, que és la clau de la seva preservació en una comunitat d'aquestes dimensions.

No està de més, hi insistim, expressar que no hi havia cap interès en perjudicar la llengua; però, en tot cas, no pot seguir passant que l'Aran quedi al marge de les decisions que es prenen sobre coses que són del seu àmbit. Perquè, malauradament, avui estem parlant d'aquesta modificació de llei, però ha estat una constant històrica que parla no només de lleis, sinó sobretot de recursos.

I aquí fem un petit històric: el 2010 es va aprovar la llei de l'aranès, l'occità a l'Aran, que en aquell moment va semblar que era una gran oportunitat per revertir la situació de caiguda lliure que patia la llengua. Però no ha estat així: deu anys després, tretze anys després, la llei no s'ha desenvolupat i no existeix cap memòria econòmica ni hi ha hagut una millora del finançament del Conselh en matèria de política lingüística. El Conselh rep cent mil euros l'any i fins fa un any en rebia només seixanta mil, i amb això no es pot fer cap tipus de política lingüística per a una llengua amb només un divuit per cent d'ús social.

Llavors, aprofitem aquest debat per parlar de quina és la situació actual. L'aranès està en retrocés total i absolut. La llengua és oficial i, per tant, el coneixement reglat ha augmentat, perquè és necessari, per exemple, òbviament, parlar l'aranès per treballar a la funció pública, però l'ús social ha disminuït molt. I a les escoles les coses funcionen perquè així ho han volgut aquests trenta-vuit anys i han estat un dels motors d'impuls de la llengua; però hi ha un retrocés que té a veure amb la manca de producció audiovisual, que ja s'ha esmentat; amb la nul·la presència als mitjans de comunicació, malgrat que la llei de l'aranès ho mana, i un llarg etcètera que també s'ha comentat durant el debat.

Avui estem al Parlament, lloc de debat i aprovació de lleis, però hem de ser conscients que necessitem mecanismes de seguiment i de control de tot això que s'aprova. Si bé és cert que aquestes lleis demostren la voluntat que tenim des del Parlament i des dels diferents governs de la Generalitat de reconèixer la singularitat de l'Aran, manca aquesta segona part –i aquí hem de ser autocrítics–, que és el seguiment

i el control del compliment d'aquestes normatives. Això és essencial, perquè, d'algun manera, s'entra en petits conflictes en el dia a dia en què es troba l'Aran, en conflictes per desenvolupar l'autogovern.

És necessari recordar també que, des del Govern de l'Aran, han estat innombrables les ocasions en les quals s'ha reclamat a la Generalitat de Catalunya una millora del finançament en matèria de llengua, en matèria de cultura, i un reajustament en la relació entre Conselh i Generalitat per impulsar el lideratge del Conselh en aquesta matèria. Aquesta llei, ho repetim, la llei del 2010, que es va modificar també el 2015, no només no s'ha desplegat, sinó que només s'ha desplegat en un trenta per cent. Queda molt camí per endavant per poder consolidar l'autonomia i el Govern. Amb el pas del temps es comprova que no només s'ha fet un reconeixement només simbòlic, sinó que s'ha quedat en el paper i fins i tot s'ha retrocedit.

Llavors, insistim en que rectifiquem com a grup parlamentari en poder acceptar aquesta modificació legislativa proposada per la síndica, però també insistim en que, si la Generalitat de Catalunya no dona a l'Aran els recursos necessaris per desplegar-los i que el reconeixement sigui no només simbòlic, sinó efectiu, no hi farem res.

Des d'En Comú Podem votarem favorablement aquesta proposta de modificació i seguirem treballant per tal de que l'Aran i, en general, l'autonomia i l'autogovern de l'Aran es facin efectius.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Bona tarda, senyores i senyors diputats. Bé, en primer lloc, vull donar la benvinguda també a la síndica d'Aran i als consellers generals del Consell General d'Aran, perquè cada vegada que venen al Parlament per mi donen una mostra, una demostració, de fins a quin punt la democràcia és gestió de la diversitat, és gestió dels interessos, moltes vegades contraposats, però en tot cas ha de ser possible arribar a acords raonables en l'àmbit, especialment, de les llengües. Per això jo sempre celebrego tenir la síndica, que les seves explicacions sempre són d'una gran clarividència, i, des d'aquest punt de vista, crec que permeten tenir un debat segurament molt més raonable i molt més assenyat quant a la qüestió de les llengües.

Sí que és veritat que jo crec que, per desgràcia, el tema de les llengües al nostre país, al conjunt d'Espanya –i ho dic sincerament–..., crec que el conjunt d'Espanya està massa influenciat per un enfocament romàntic, per un enfocament excessivament herderià –diríem–, per un enfocament massa culturalista. Crec sincerament que hem de desdramatitzar el debat sobre les llengües i hem de posar sobre la taula la importància, precisament, de la convivència lingüística entre els diferents parlants de la nostra comunitat, al conjunt de Catalunya, i també, lògicament, a la Vall d'Aran.

Per això jo crec que la Vall d'Aran és un exemple de convivència a les escoles, també als carrers. Els que tenim algun contacte amb la Vall d'Aran i hem tingut alguna possibilitat de conèixer com és la convivència, la convivència lingüística, als carrers de Vielha i altres poblacions de la vall..., efectivament, es demostra que segurament la falta d'una pressió nacionalista, la inexistència d'una pretensió identitària en termes de reivindicació lingüística a la Vall d'Aran, fa que tot sigui més fàcil.

I ho dic jo, des del meu punt de vista i com a portaveu de Ciutadans, perquè jo els hi he de fer una reflexió. Moltes vegades jo penso quin és el motiu que a mi em porta en aquest Parlament a fer moltes de les meves intervencions en la llengua catalana i no fer-les en la que és la meua llengua materna, que és la llengua castellana o espanyola, que cadascú li digui com prefereixi. Doncs bé, els dic que el primer motiu, el fonamental, és el respecte, la consideració i l'estima que tinc per molts de vostès, re-

presentants del conjunt de la ciutadania de Catalunya; per molts de vostès, que tenen la llengua catalana com a llengua materna.

I, des d'aquest posicionament, crec que és el que hauria de prevaler en el debat públic sobre les llengües: precisament el respecte, l'estima i la consideració que tenim la immensa majoria dels ciutadans de Catalunya pels nostres conciutadans. Perquè, d'una altra manera, aquí l'única cosa que fem és tirar-nos els plats per sobre i reivindicar una mena d'aproximació a les llengües estrictament culturalista, estrictament identitària i excessivament carregada de sentimentalisme romàntic.

Per això jo els dic molt sincerament que crec que el debat sobre la llengua a Catalunya és un debat viciat per aquest identitarisme i no basat fonamentalment en el que seria desitjable, que és, precisament, en qüestió lingüística escolar, l'aprenentatge de les diferents llengües que compartim els ciutadans de Catalunya a les escoles. Jo sempre he dit que per mi és molt important que els meus fills parlin perfectament, dominin, cultivin i tinguin un coneixement ampli i extens de les dues llengües que els hi són pròpies, que són el català i el castellà, per bé que a casa la seva llengua familiar sigui el castellà. Òbviament, com que és una de les llengües de la seva societat, el català també és i ha de ser llengua pròpia dels nens que tinguin el castellà com a llengua materna.

Però exactament igual, a la recíproca, crec que el castellà –o l'espanyol, que cadascú en digui com vulgui– ha de ser també llengua pròpia dels ciutadans de Catalunya que tinguin el català com a pròpia, ha de ser llengua pròpia i estimada, apreciada i posada en valor precisament per l'escola i pels nens catalanoparlants. Per mi és fonamental per a la convivència en general a Catalunya i també per a la convivència a la Vall d'Aran. Per això insisteixo que per mi el discurs de la síndica és sempre un exemple de respecte i de consideració per la diversitat lingüística de la nostra comunitat. Crec que l'identitarisme fa molt de mal al debat de les llengües.

Dit això, quant a les esmenes a la totalitat tant del Partit Popular com de VOX, nosaltres, aquesta proposta que prové de la Sindicatura d'Aran, de la síndica d'Aran, creiem que és absolutament atendreble. Perquè, òbviament, amb aquella llei que es van treure de la màniga el Partit dels Socialistes i el conjunt de les forces nacionalistes del Parlament, llevat de la CUP, és evident que bandejaven l'aranès com a llengua vehicular, com a llengua d'ús habitual a les aules, com habitualment fan amb el castellà, i jo crec que això és un pas enrere que s'ha de corregir, efectivament. Però és que aquella llei, a parer nostre, en el seu conjunt, era una llei..., era un autèntic nyap que atemptava contra els drets lingüístics d'una part important dels ciutadans de Catalunya.

Per tant, jo crec que l'esmena ha de ser, efectivament, a la totalitat. I per això nosaltres ens sumarem a l'esmena a la totalitat que presenta el Partit Popular, perquè, bàsicament, recull moltes de les coses que nosaltres hem defensat en la nostra proposta de conjunció lingüística, amb les tres llengües que haurien de ser vehiculars al sistema del conjunt de Catalunya –el català, el castellà i l'anglès–, i, lògicament, amb la vehicularitat de l'aranès a l'Aran. Jo crec que això és el més essencial, el que hauria de prevaler, hi insisteixo, en aquest debat sobre les llengües, i, per desgràcia, sovint ens perdem en debats identitaris, en debats que tenen poc a veure amb l'aprenentatge de les llengües de Catalunya, inclosa, per descomptat, la llengua aranesa.

A les escoles catalanes actualment s'intenta, de forma sistemàtica, des de les més altes instàncies del poder autonòmic, que el castellà quedi absolutament foragitat, que quedi fora de l'ensenyament. I això no es fa per una qüestió cultural, no es fa per una qüestió estrictament lingüística, no; es fa per una qüestió identitària, d'assentar les bases d'un «ells» i un «nosaltres». «Nosaltres» seríem, diguem-ne, o serien... Ja no sé a qui s'hi inclou i a qui no, perquè aquí cada dia hi ha més botiflers; Catalunya és una comunitat autònoma en la qual acabarà havent-hi més botiflers que no pas catalans –ho dic perquè botiflers hem estat fins ara els membres de Ciutadans, del Partit Popular, de VOX i sovint els del Partit dels Socialistes, i ara també ho són

Oriol Junqueras i una part important d'Esquerra Republicana. Realment, això hauria de fer reflexionar, perquè, hi insisteixo, Catalunya s'acabarà convertint en un país de botiflers, amb aquesta pretensió de puresa ideològica que alguns sostenen.

Però, hi insisteixo, aquesta pretensió de foragitar de forma decisiva o de forma terminant el castellà de les aules catalanes és una pretensió que al que aspira és a ensenyar o a explicar als nostres fills que el castellà és una llengua aliena de Catalunya. I això, òbviament, és un atac directe a la línia de flotació de la convivència a la nostra comunitat, exactament igual com ho seria excloure de l'ensenyament a l'Aran la llengua aranesa.

Jo crec que segurament el debat donaria per a molt, és un debat interessant. Moltes vegades aquí tenim el conseller González-Cambray, i jo en alguna ocasió li he dit que seria molt interessant tenir un debat públic que vagi molt més enllà de les parets d'aquest hemicicle, un debat públic a les televisions públiques de la nostra comunitat o a les televisions privades, que podria ser perfectament entre representants del conjunt de les forces polítiques, perquè crec que és un debat, per ara, vedat al debat racional. És un discurs, el de la llengua catalana com a llengua vehicular, absolutament excloent del debat racional. I per això jo crec que seria interessant, fins i tot per la qualitat, per la salut de la mateixa llengua catalana, que aquest debat es traslladés al nostre espai públic, al nostre espai mediàtic, i que això tingués una transcendència pública. No crec, sincerament, que les mesures que s'han estat aplicant durant aquests quaranta anys de democràcia a Catalunya hagin afavorit en absolut l'ús i l'afecte –amb a– del conjunt de la ciutadania de Catalunya per una de les nostres llengües, en aquest cas, la llengua catalana.

No crec que se'ns pugui dir, ni a mi ni al meu partit –i en aquest cas parlo com a portaveu de Ciutadans–, que nosaltres hem fet cap mena de moviment que vagi en contra de la vehicularitat del català; al contrari, anem a favor de la vehicularitat del català i de la vehicularitat de l'espanyol o castellà, cosa que em sembla el més equilibrat en aquest moment i en aquestes coordenades d'espai i temps. Això..., perfectament aplicable al cas de l'Aran.

I, en tot cas, jo espero que, si no d'aquesta manera, en el tràmit de la llei o amb els recursos parlamentaris que tenim al nostre abast els diputats d'aquesta cambra, aconseguim corregir, efectivament, el que és una anomalia, que és l'exclusió de l'aranès com a llengua vehicular de les escoles a la Vall d'Aran i que la convivència lingüística s'edifiqui precisament sobre el que deia abans: el respecte, l'afecte i la consideració que els ciutadans de Catalunya –castellanoparlants, catalanoparlants o parlants de l'occità aranès– ens tenim entre nosaltres, que crec que és la base d'una bona convivència i un respecte mutu entre ciutadans.

I això és bàsicament el que volíem dir sobre aquesta qüestió.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del diputat no adscrit... Per un temps d'un minut, té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, vicepresidenta. Lo que estoy escuchando a lo largo de toda la tarde sobre la cuestión es que el nacionalismo y el identitarismo excluyente..., pues, de momento, no ha pensado nadie en las necesidades y en el interés general de los alumnos. Se habla de si la lengua está más viva que muerta o si necesita..., nadie habla de las necesidades de los alumnos de la Vall d'Aran. Siguen utilizando la lengua como arma arrojadiza para imponer su división y su visión política, en fin, de carácter separatista y excluyente.

Creo que el separatismo debe dejar de pisotear el español y el aranés; debe aceptar con normalidad que el español y el aranés son lenguas que merecen reconocimiento, respaldo y apoyo. En Barcelona y en Vielha se tiene que cumplir con la

Constitución, con el Estatut y con las sentencias judiciales. En Vielha y también en Barcelona se tiene que poder estudiar en español y en catalán, en proporciones equilibradas y razonables. Y, por supuesto, en la Vall d'Aran se tiene que poder estudiar en aranés y se tiene que proteger la lengua, pero esa lengua tampoco tiene que estar por encima del español o del catalán, porque, si no, violaríamos la Constitución, el Estatut y las sentencias judiciales.

En coherencia con esto, votaré a favor de las dos enmiendas a la totalidad presentadas por VOX y el Partido Popular.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Bona tarde deputats e deputades, ua salutacion ara sindica d'Aran, Maria Vergés, e ara rèsta de representants deth Conselh Generau d'Aran. Benvengudi un viatge mèts tath Parlament de Catalonha. Des d'Esquerra Republicana volem mostrar eth nòste supòrt ara proposicion de lei de modificacion dera disposicion addicionau dera Lei 8/2022, sus er aprendissatge des lengües oficiaus en ensenhament non universitari, e, per tant, eth nòste supòrt a reafirmar eth caractèr veïcular der aranés enes centres educatius d'Aran.

I per això avui som aquí, per explicitar aquest caràcter vehicular de l'aranès al sistema educatiu d'Aran; una vehicularitat que, per cert, mai ha desaparegut.

Però és bo saber d'on venim, com hem arribat fins aquí i com seguir a partir d'ara. Venim d'una croada judicial contra el model de l'escola catalana, instigada per alguns partits polítics obsessionats en perseguir tot allò que no sigui el castellà. Però també venim de la voluntat i la construcció de consensos en aquest Parlament per defensar justament allò que són consensos de país: poder reforçar un marc normatiu per reforçar el model d'aprenentatge de les llengües, un model que s'allunya de les imposicions, de les togues dels jutges i de percentatges.

Aquesta voluntat la vam traduir en realitat fa uns mesos en aquest Parlament, el passat mes de juny. Vam poder construir consensos i vam poder aprovar, convalidar, un decret llei per protegir les direccions dels centres en l'elaboració dels projectes educatius i els projectes lingüístics basats en l'aprenentatge i també explicitar l'oposició explícita a aquests percentatges. Vam també aprovar una llei específica, la que avui estem modificant en la seva disposició addicional.

Justament amb aquests dos instruments legislatius vam introduir també referències a l'aranès, amb la voluntat justament de no oblidar-lo, amb la voluntat justament de protegir-lo, de defensar-lo i de reafirmar allò que diu la legislació vigent, és a dir, tant la llei de l'occità –l'aranès a l'Aran– com la llei del règim especial d'Aran i la llei d'educació de Catalunya, que atorguen a l'aranès la condició de llengua pròpia i de llengua vehicular en el sistema educatiu a la Vall d'Aran. I és com ha de ser.

Aquesta sempre havia sigut la voluntat en qualsevol modificació legislativa, tant en la llei com en el decret llei: poder protegir i reafirmar allò que ja deia la normativa vigent, no canviar pas el seu estatus; al contrari, preservar-lo.

És cert que hi ha hagut unes interpretacions i que les peticions de la pròpia ciutadania de la Vall d'Aran, canalitzades a través de la síndica, canalitzades a través del Consell General d'Aran, han portat aquesta proposició de llei a debat al Parlament per desfer qualsevol dels malentesos o qualsevol de les interpretacions errònies que se'n puguin fer. I, per tant, ens la fem nostra, aquesta llei, i hi donem tot el suport. Perquè si podem contribuir a dispersar qualsevol situació d'inseguretat jurídica o qualsevol dificultat en la interpretació o, com deia, interpretació errònia en l'aplicació d'aquesta norma, fem-ho; de fet, és la nostra obligació fer-ho, i per això, doncs, som aquí.

Més enllà d'això, i en el debat sobre l'aprenentatge sobre les llengües, defensem un model d'aprenentatge educatiu basat en la immersió lingüística. Defensem aquest consens de país que és entendre que una llengua com el català o una llengua com l'occità –l'aranès a l'Aran– és font d'oportunitats, de cohesió social, d'equitat, de construcció de comunitat; mai és un problema. I mai es pot atiar la confrontació en base a una llengua.

Defensem els criteris pedagògics en l'ensenyament. Per això volem, justament, impedir aquesta imposició de percentatges a les escoles que s'allunyen d'aquests criteris pedagògics. Sabem que el plurilingüisme equival a riquesa de país, i, davant la globalització, cal la protecció de les llengües pròpies a partir del principi de subsidiarietat lingüística, sobretot, i especialment, d'una llengua, doncs, amb totes les dificultats que afronta –abans ens ho explicava la síndica–, com és l'aranès.

I per protegir tot això vam fer aquelles lleis, aquell decret llei i aquella llei, que de moment ens han servit, sí, ens han servit per evitar que es pugui aplicar de forma transversal el vint-i-cinc per cent de castellà que es volia intentar provocar, que es volia intentar des del sistema judicial, i, per tant, fer que primin els criteris pedagògics.

I és evident que estem dins d'una croada també jurídica i que caldrà seguir amb la batalla, també jurídica i política, evidentment, de recursos i més recursos. Però no ens cansarem de defensar, amb totes les eines i amb tots els instruments, el que és una evidència: el model d'èxit que funciona en l'aprenentatge de les llengües, la defensa del català, la defensa de l'aranès.

Les llengües, com deia abans, com ha dit moltes vegades la síndica també quan ve a comparèixer a la CAI, a la Comissió d'Afers Institucionals..., les llengües no són un problema, són una oportunitat. I volem allunyar el màxim possible les togues de les aules, les imposicions judicials del sistema educatiu, tant de Catalunya com de la Vall d'Aran.

Malauradament, avui veiem com aquí –i abans, doncs, m'han precedit en la intervenció–..., veiem com hi ha qui, en lloc de protegir les llengües, de garantir drets, el que fan és presentar esmenes a la totalitat per anar-hi justament en contra. Són aquells a qui no els agrada «que es parle, que es pense o que s'escriga»; ja m'entenen.

La síndica abans ho deia, ho recorda cada vegada que ve a comparèixer a la Comissió d'Afers Institucionals: no hi ha un problema, amb la llengua. I s'equivoquen aquells que entenen les llengües com un problema o que les utilitzen per a la confrontació política i social al nostre país. Les llengües són riquesa. Defensar-les i protegir-les hauria de ser la nostra obligació i l'obligació dels responsables públics, dels servidors públics.

Dit això, i abans de finalitzar, aquesta llei és important. Avui tombarem les esmenes a la totalitat. Està en tràmit d'urgència; per tant, en breu la podrem aprovar definitivament. I, per tant, es consolidarà aquesta definició de vehicularitat en l'aranès, en el sistema educatiu de l'Aran.

Però és veritat que amb les lleis no n'hi ha prou, que després s'han de desplegar, que després hi ha d'haver la voluntat política, que després hi ha d'haver altres mesures, perquè no només amb la llei o amb les lleis ho farem tot. Per això també volem posar en valor la comissió bilateral entre la Generalitat i l'Aran que es va celebrar la setmana passada –abans la senyora Vergés també s'hi ha referit. En aquella trobada, i en nom de la Generalitat de Catalunya, la consellera Vilagrà ja va anunciar, doncs, un augment de 200.000 euros en la dotació per protegir i fomentar l'aranès, un increment que suposa un setanta per cent dels recursos destinats a protegir la llengua i a fomentar-ne l'ús social.

És evident que això..., si hi ha pressupostos, i, per tant, serà molt més fàcil garantir-ho si hi ha pressupostos. I fem una crida a tots aquells..., que votem a favor d'aquesta llei i que es pugui consolidar aquesta defensa de l'aranès, doncs, perquè puguem tenir també els recursos necessaris per destinar-los a aquesta qüestió.

No només això. Hi ha més recursos per a l'aranès. Si hi sumem tot el que hi dedica també la conselleria de Cultura des de Política Lingüística, el total arriba pràcticament al mig milió d'euros. I, evidentment, cal seguir amb el desplegament competencial i amb tot allò més enllà del suport a la llengua, a la llengua aranesa. També hi ha tot el sistema de finançament, el desenvolupament de l'autogovern, aquests més de 4 milions d'euros del fons de finançament incondicional per a aquest 2023, i també la materialització de traspassos pendents en aquest sentit, doncs, amb allò vinculat a la prevenció i extinció d'incendis o rescats de muntanya, entre altres qüestions.

Cal anar treballant en aquesta direcció. Creiem i estem compromesos que aquest és el camí, síndica i representants del Consell General d'Aran.

Volem posar en valor també el funcionament de la Comissió d'Afers Institucionals d'aquest Parlament com a mínim perquè últimament estem complint allò que diu la llei..., hauria de ser el normal, però no sempre és així; complir la llei per tal de que una vegada a l'any puguin venir a comparèixer i a poder fer un debat monogràfic sobre la situació de l'Aran, els seus reptes i aquelles qüestions que podem fer també des del Parlament i des de la Generalitat. Això va tenir lloc el novembre passat. Sabem que aquí al Parlament també tenim una oficina de l'Aran que ens ajuda, de fet, també a poder fer intervencions, encara que siguin curtes, en aranès; donem les gràcies a la Pilar, també, que ens ho posa el més fàcil possible.

I cal seguir. Com dèiem, cal seguir. En tot cas, la voluntat hi és... *(per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'oradora)* ...la llengua, de preservar l'aranès, de preservar la singularitat de l'Aran, de preservar l'autogovern i de poder treballar de forma compartida per fer passos endavant.

Comptin..., perquè Esquerra Republicana sempre serà una aliada dels aranesos, les araneses, per defensar, com dèiem, la seva singularitat i especificitat, per seguir protegint la llengua, per incrementar la relació de bilateralitat institucional i per generar oportunitats de present i de futur. I avui fem una passa més.

Fòrça gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, i d'acord amb l'article 116.5 del Reglament, procedirem, en primer lloc, a la votació de l'esmena a la totalitat de retorn presentada pel Grup Parlamentari de VOX.

Comença la votació.

Amb 11 vots a favor, 110 en contra i 8 abstencions, vist el resultat, l'esmena a la totalitat de retorn ha estat rebutjada.

A continuació, votarem l'esmena a la totalitat amb text alternatiu presentada pel Grup Mixt.

Comença la votació.

Amb 9 vots a favor, 110 en contra i 10 abstencions, atès que l'esmena a la totalitat amb text alternatiu ha estat rebutjada, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Moltíssimes gràcies. Fòrça gràcies.

(Aplaudiments.)

Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya sobre la situació dels càrrecs electes a l'Afganistan

401-00031/13

Diputats i diputades, abans de passar al següent punt de l'ordre del dia, d'acord amb la Junta de Portaveus que s'ha fet aquest migdia, procedirem a la lectura de la declaració del Parlament de Catalunya sobre la situació de les persones electes a l'Afganistan. Puntualitzo que és una declaració de Junta de Portaveus. Llegirà la de-

claració... *(Veus de fons.)* Sí? *(Pausa.)* Doncs s'ho repartiran entre la secretària segona i el secretari quart.

El secretari quart

«La victòria dels talibans sobre les forces del Govern afganès l'agost de 2021 va comportar la fi del parlamentarisme existent durant el període de la República Islàmica de l'Afganistan –2004-2021– i l'establiment d'un règim polític, el de l'Emirat Islàmic de l'Afganistan, que es caracteritza per ésser un totalitarisme teocràtic islamista.

»Sota aquest règim, amb una absència total de respecte pels drets humans i les llibertats individuals i col·lectives més bàsiques, s'han deteriorat ràpidament les condicions de seguretat per a qualsevol persona que hagués participat de la vida pública de la república afganesa, inclosos els càrrecs electes. Igual que en gairebé qualsevol altre aspecte de la vida actual a l'Afganistan, a la negació de drets que pateix la població en general s'hi afegeix un tracte especialment greu i discriminatori contra les dones afganeses, equiparable a un feminicidi. Entre aquestes dones hi ha les que van exercir responsabilitats com a càrrecs electes abans de la caiguda de Kabul davant les forces dels talibans.

»Molts càrrecs electes afganesos es van exiliar del país arran de la victòria del règim talibà, però d'altres s'hi van quedar, sota l'amenaça permanent contra llur vida i integritat física.»

La secretària segona

«En aquest context, ha estat recentment assassinada, juntament amb el seu guardaespalles, Mursal Nabizada, de vint-i-nou anys, que havia estat diputada afganesa per la circumscripció de Kabul.

»El Parlament de Catalunya condemna fermament l'atemptat contra l'exdiputada afganesa Mursal Nabizada; expressa la seva solidaritat amb totes les víctimes del règim totalitari i de terror imposat pels talibans a l'Afganistan; reclama la fi de les amenaces, les persecucions, la repressió i els assassinats contra les persones vinculades d'una manera o altra a l'antiga república afganesa o contra qualsevol forma de dissidència política o social respecte a la dictadura teocràtica afganesa actual, i que es garanteixi la seguretat per a la vida i la integritat física d'aquestes persones.

»El Parlament de Catalunya fa seva la declaració conjunta emesa pel Comitè per a Promoure el Respecte del Dret Internacional Humanitari i el Comitè dels Drets Humans dels Parlamentaris de la Unió Interparlamentària, del 30 d'agost de 2021, i també la nova crida d'aquesta organització internacional, arran de l'assassinat de Mursal Nabizada, a mobilitzar la solidaritat dels parlaments per a donar suport efectiu a les parlamentàries i els parlamentaris afganesos que es troben en perill o en estat de necessitat.

»El Parlament de Catalunya rebutja i condemna, així mateix, totes les mesures imposades pels talibans a l'Afganistan destinades a conculcar i reprimir els drets de les dones, com ara impedir que accedeixin a l'educació a partir dels dotze anys, i mostra la seva solidaritat amb tots els ciutadans afganesos perseguits per defensar els drets de les dones.

»Palau del Parlament, 25 de gener de 2023.»

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Continuem amb el setè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 15/2022, del 20 de desembre, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària.

Decret llei 15/2022, del 20 de desembre, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària

203-00033/13

(Remor de veus.) Prego als diputats i diputades que marxïn de l'hemicicle en el màxim silenci. *(Pausa.)*

En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà la consellera d'Economia i Hisenda per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula la consellera, senyora Natàlia Mas i Guix.

La consellera d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputats i diputades, molt bona tarda a tothom. Em dirigeixo avui a aquesta cambra per tal de defensar la validació del Decret llei 15/2022, de 20 de desembre, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària. I, abans de res, volia agrair-los també els contactes previs que es van realitzar, doncs, amb els càrrecs del Departament d'Economia i Hisenda per tal de poder explicar i d'entendre bé la rellevància d'aquesta qüestió, uns contactes que em consta que van ser molt positius.

Com tots vostès saben i es va explicar en aquests contactes, la validació d'aquest decret llei és imprescindible per poder cobrir les necessitats financeres del sector públic que, per la seva urgència i necessitat, no es poden ajornar fins a l'entrada en vigor d'uns nous pressupostos. Per descomptat, la nostra voluntat com a govern hauria estat disposar d'uns pressupostos aprovats en data 1 de gener, i amb aquest objectiu hem treballat intensament aquests darrers tres mesos que portem a càrrec de la conselleria d'Economia i Hisenda. De fet, ja fa setmanes que aquest Govern està en condicions de portar els comptes al Parlament, i esperem que això sigui possible en breu si tothom hi posa de la seva part i pensa en el bé comú.

Mentrestant, cal validar aquest decret llei de necessitats financeres fins a l'entrada, com deia, en vigor dels nous comptes i en aquesta situació de pròrroga tècnica, que comporta, doncs, la necessitat d'autoritzar una norma de rang de llei per a les situacions financeres que requereixen endeutament públic per al seu equilibri. Així ho fixa la llei de finances públiques de Catalunya, que indica que un decret que reguli la situació de pròrroga és insuficient per fixar aquestes autoritzacions i límits a l'endeutament. Un endeutament que –si m'ho permeten, en faré un breu apunt– s'està contenint de forma notable en els comptes públics; de fet, el dèficit previst per a enguany és del 0,3 per cent del PIB, cosa que implica una reducció a la meitat respecte al 0,6 per cent de l'any passat.

I, partint d'aquesta referència, la mesura, doncs, més coneguda de sostenibilitat de l'endeutament, que és el deute PIB, es redueix fins al 32,7 per cent; per tant, 1,3 punts menys que l'any passat. Per tant, una bona gestió dels recursos públics els darrers anys, sobretot amb un canvi estructural des del 2016, que està sabent combinar uns pressupostos expansius amb una reducció del deute i del dèficit.

Mirant enrere, el punt més crític en la situació de dèficit del Govern de Catalunya va ser el 2010, amb un dèficit anual de 9.100 milions d'euros. I des d'aquell moment, doncs, visualitzem una reducció del noranta-u per cent d'aquest dèficit, fins a la xifra de 791 milions prevista per a enguany, pels pressupostos 23, no a base de reduir despesa, sinó una reducció del noranta-u per cent del dèficit amb una despesa superior en 10.300 milions. En altres paraules, l'endeutament de la Generalitat en el període 2009-2016, aquests set anys, va incrementar-se en gairebé un dos-cents per cent, mentre que l'endeutament des del 2016 fins ara, en aquests set anys restants, s'ha incrementat només un tretze per cent. Unes xifres impulsades per un creixement econòmic sostingut, superior a la mitjana de la zona euro, cada any des del 2014 ininterrompudament –només l'any de la pandèmia...–, junt, com dèiem, a una gestió continguda de les finances. I tot això, malgrat les deficiències del model de finançament.

En qualsevol cas –i tornant, doncs, a l'objecte del debat d'avui–, ens trobem davant d'un decret llei d'esperit estrictament tècnic i que ha de permetre garantir el correcte funcionament de diverses entitats del sector públic en aquest «impàs» de temps, com dèiem, fins a l'entrada en vigor d'uns pressupostos.

En aquest sentit, confio que el conjunt d'aquesta cambra validarà l'aprovació d'aquest decret llei pel pur sentit més estricte de responsabilitat política i, diria també, responsabilitat col·lectiva. Estem parlant d'evitar l'alteració del funcionament del sector públic en múltiples activitats que afecten de ple el dia a dia de tantes i tantes persones arreu del territori i també d'empreses.

Puc mencionar alguns exemples que així ho il·lustren. Amb aquest decret llei s'autoritzen les operacions d'endeutament d'entitats com l'Institut Català de Finances; que aquest ens, doncs, pugui formalitzar operacions d'endeutament a llarg termini en totes les seves diverses línies d'actuació, des de la transició verda, el suport a les empreses afectades per l'escalada de preus de l'energia o el suport a les pimes catalanes en creixement.

En l'àmbit de la salut, permet autoritzar el Consorci Hospitalari de Vic, per exemple, a incrementar, doncs, el seu deute per garantir l'activitat assistencial provinent de la Fundació Hospital Sant Jaume de Manlleu.

O també és molt rellevant aquest decret llei per a l'àmbit d'aval i garanties. En aquest sentit, recordar com garanteix, doncs, l'atorgament d'aval per a operacions financeres que subscriuguin les cooperatives amb secció de crèdit en l'àmbit agrícola, o també les garanties per a préstecs d'entitats financeres a empreses del sector industrial, garanties que s'ofereixen des del Govern i que sense aquest decret llei no es podrien formalitzar.

O també, per acabar amb els exemples..., n'hi ha d'altres, però..., per il·lustrar com amb l'aprovació d'aquest decret llei es pot autoritzar l'AGAUR –l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris– a donar l'aval a favor, doncs, d'entitats financeres que atorguen préstecs a estudiants universitaris que han de finançar l'import de la matrícula.

Per tant, com veuen, diferents exemples –n'hi ha d'altres– per contextualitzar, doncs, aquest decret llei imprescindible per al funcionament del sector públic, per garantir la seva activitat en favor dels interessos del conjunt de la ciutadania. Confio que estarem d'acord en tot això tan essencial, més enllà d'altres debats o consideracions polítiques.

Els convido, doncs, a votar afirmativament i a donar validesa a aquest Decret llei 15/2022.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, consellera. A continuació, intervindran els grups parlamentaris per fixar la seva posició. Aquest torn serà d'un temps màxim de deu minuts per a cada grup parlamentari. I, en primer lloc, pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada Alícia Romero Llano.

Alícia Romero Llano

Bona tarda, presidenta. Consellers i conselleres, diputats i diputades i tots aquells que avui ens acompanyen... Avui, com deia la consellera, debatem un decret llei sobre necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària, és a dir, degut a que l'1 de gener, doncs, no tenim uns pressupostos en vigor i, per tant, uns pressupostos aprovats de cara a aquest any 2023.

Aquesta situació, per això, els hi haig de dir que no és nova –no és nova. Des del 2010 –és a dir, des de fa tretze anys–, només hem tingut dos pressupostos aprovats en temps i forma –dos. Un va ser l'any 2010, de la mà del president Montilla, i l'altre, l'any 2022, de la mà del conseller Giró. Des d'aleshores, cap altre pressupost en temps i forma. I des de que Esquerra Republicana té responsabilitats de govern –ara ja fa set anys que estan dins del Govern, anirem cap a vuit–, hem tingut cinc pròr-

rogues pressupostàries, cinc de set anys: 2016, 18, 19, 21 i 23, perquè, evidentment, avui és el que estem fent, degut a que hi ha pròrroga. I només han pogut aprovar tres pressupostos: el 2017 amb la CUP, i el 2020 i el 22 amb la inestimable ajuda i suport dels comuns.

Amb aquestes dades objectives absolutament, perquè aquí no hi ha cap element subjectiu, jo crec que podem treure una conclusió, que és que a Esquerra li costa negociar, a Esquerra li costa cercar aliances, a Esquerra li costa cercar complicitats, li costa cercar suport. Perquè, a més a més, en cadascuna d'aquestes pròrroques pressupostàries que jo els hi deia, el conseller d'Economia era d'Esquerra Republicana: primer, Junqueras; després, Aragonès, que ara, doncs, és el nostre president, no? Per tant, en fi, no han demostrat vostès massa capacitat de seduir aliats per cercar suports.

I avui ens trobem davant d'un nou escenari de pròrroga pressupostària. De fet, és automàtica, la tenim ja aquí. Avui ens presenten un decret llei, és veritat, per unes necessitats financeres que segurament hem d'avaluar per no generar un problema més greu a la Generalitat de Catalunya, però la veritat és que la pregunta que caldria fer-se avui és per què no tenim uns pressupostos, no?; per què no tenim pressupostos l'1 de gener i si els podíem haver tingut. I la resposta és molt clara: és que sí, que sí que podíem haver tingut pressupostos l'1 de gener. Però no els té, el president no els té, almenys de moment. I tal vegada val la pena recordar que l'estratègia negociadora segurament no ha sigut la més hàbil ni la més encertada des de l'inici per poder comptar amb aquests pressupostos l'1 de gener.

Jo els hi vull fer una mica de recordatori d'on som i d'on venim. El 22 d'agost, aleshores amb el Govern de Junts per Catalunya i Esquerra Republicana, Salvador Illa ja es va oferir a negociar uns pressupostos; ja es va oferir en un moment difícil, no?, en el que es plantejava un hivern complicat a nivell social i econòmic, a poder negociar uns pressupostos de país. En aquell moment –imagini's, 22 d'agost–..., podíem haver estat capaços de presentar uns pressupostos a l'octubre i haver-los tingut en vigor l'1 de gener, però..., bé, va passar, evidentment, doncs, que Esquerra ja en aquell moment va dir que amb el PSC no pensava negociar uns pressupostos, i, per tant, ens va descartar.

Val a dir que el conseller Giró no estava massa d'acord amb aquesta posició, i, malgrat les òbvies discrepàncies amb Junts per Catalunya, volia uns bons pressupostos, i ens vam reunir amb el conseller Giró. Ara bé, va arribar el 7 d'octubre, va haver-hi el trencament del Govern, i amb una situació delicada de Catalunya, amb un govern en minoria, Salvador Illa va seguir estenent la mà a aquest Govern. Per què? Home, doncs perquè a nosaltres ens sembla que el més important és això, tenir pressupostos, donar una certa estabilitat. Ara bé, vam tornar a trobar-nos no algú d'Esquerra Republicana, sinó el president d'Esquerra Republicana, dient que no, que amb qualsevol menys amb el PSC, i va una altra vegada rebutjar el nostre suport.

Tot i així, nosaltres, que som en això molt insistents, vam seguir estenent la mà, perquè ens semblava que això era important. En fi, a vegades..., la importància de ser coherent i tenir un partit endreçat crec que es veu en moments cabdals com aquest, la importància i la rellevància que té.

En tot cas, van anar passant els dies, i això –i aquests dies que han anat passant, en els que no ens reuníem– ha fet, ha provocat que no poguéssim tenir pressupostos l'1 de gener, perquè la primera reunió entre els grups negociadors d'Esquerra i del PSC es va dur a terme el 7 de novembre. Per tant, impossible ja tenir uns pressupostos l'1 de gener. I això és culpa i responsabilitat absolutament d'Esquerra Republicana i, en aquest cas, del president Aragonès, que és qui té la responsabilitat de negociar i de portar els pressupostos.

Avui, on som? Avui és 25 de gener. Seguim sense pressupostos a Catalunya, sense uns pressupostos aprovats per aquesta cambra, i, per tant, en aquesta pròrroga pressupostària. Nosaltres, sincerament, hem estat molt clars amb les negociacions

sempre, molt clars amb el Govern i molt clars amb Esquerra Republicana. Hem presentat un paquet de mesures, unes condicions de mínims per negociar. Les vam presentar obertament, públicament, el 28 de desembre. Les coneixia molt abans, evidentment, el Govern. I en aquest sentit hem intentat, en totes les negociacions, ser discrets per mantenir una lleialtat i protegir les converses, les negociacions, amb Esquerra Republicana.

Miri, les nostres propostes, les que hem posat sobre la taula i coneix tothom, són encaixables, perfectament encaixables, en uns pressupostos. Són propostes realistes i viables, que aquest matí comentava el president de la Generalitat: «Volem propostes realistes i viables.» Les nostres ho són, absolutament. I és cert, tenim algunes trobades, però tenim discrepàncies i desencontres. Sí, és obvi. No som el mateix partit i discrepem en moltíssimes coses: el pla de xoc de llistes d'espera, l'augment del set per cent de les tarifes en els serveis socials, la llei de barris, la ronda Nord entre Sabadell i Terrassa, evidentment. Però res, sincerament, res, creiem nosaltres, que no es pugui superar si aquell qui té la responsabilitat de presentar un projecte de llei de pressupostos té una voluntat clara de fer-ho, és a dir, el president de la Generalitat. I, per tant, en aquest sentit, nosaltres mantenim aquesta mà estesa a aquest Govern, que coneix molt bé quines són les nostres propostes, que volem que s'encaixin en un pressupost que no coneixem en la seva globalitat.

Jo, sincerament..., i el nostre grup, sincerament, espera que aquestes setmanes, aquestes darreres setmanes, en les que hem estat una mica aturats en les negociacions, no hagin vostès perdut el temps esperant que algú ens digués el que havia de fer el PSC, perquè, miri, a mi em fa molta gràcia que aquells que sempre ens han acusat de sucursalistes ara desitgin aferrissadament que ho siguem. Doncs miri, no. El PSC és un partit que decideix les seves decisions en el si de la seva organització, que pensem sempre en el bé de Catalunya, que tenim un partit endreçat, un partit amb un lideratge clar, que tenim un rumb, que sabem on anem. I, per tant, no perdin el temps i parlin amb nosaltres, si volen parlar amb el PSC.

I, a més a més, els hi diré una altra cosa: la llei de pressupostos és una llei que es debat i es vota al Parlament de Catalunya. De fet, és la llei més important que votem en el Parlament de Catalunya. És a dir, la decideix el Parlament de Catalunya, i la decideix cada un dels 135 diputats que som aquí. I, per tant, ja no li dic que no menystinguin el PSC –facin el que vulguin–; no menystinguin els 135 diputats que estem aquí i que som els que haurem de donar suport, o no, a aquesta llei de pressupostos.

Miri, avui es donarà llum verda a aquest decret llei, esperem, perquè és veritat, és una necessitat. Deia la consellera: «És un decret tècnic.» Sí, tècnic, però que ve d'una decisió política, que és encara no tenir pressupostos. Això sí que és polític, no tenir pressupostos, i, per tant, també ho hem de dir. No sabem si en tindrem. Jo crec que hem expressat moltíssimes vegades la nostra voluntat clara de que hi siguin i hem treballat moltíssim perquè això sigui així. Però, en tot cas, com que no sabem què passarà, voldrem demanar que aquest decret llei es tramiti com a projecte de llei i puguem estudiar les possibilitats que aquest tràmit ofereix per tal de cercar solucions, si cal, a necessitats pressupostàries que sabem que té Catalunya, que tenim a Catalunya, que tenen entitats i que tenen col·lectius diversos amb els que, evidentment, també nosaltres ens reunim i amb qui compartim les seves angoixes i les seves preocupacions.

Miri, nosaltres estem construint una alternativa –en fi, ho saben bé, ho expliquem molt sovint–, però això no és incompatible mai amb estendre la mà, mai amb ser útils, mai amb intentar construir. Ara bé, Catalunya s'ha de posar en marxa. Catalunya ha de deixar les inèrcies dels darrers anys. Catalunya ha de ser la Catalunya que decideix, que pren decisions, que decideix fer les coses ben fetes, la Catalunya que avança. I si és per anar per aquest camí, saben que aquí estem; si no, hauran de buscar vostès altres suports.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació té la paraula, pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, presidenta en funcions. Bona tarda, conselleres, conseller, diputades, diputats, públic que ens acompanya. Bé, avancem ja, perquè la consellera Mas estigui tranquil·la, que votarem favorablement aquest decret llei. Ho fem, doncs, per responsabilitat, corresponsabilitat i, a més, perquè estem, de fet, modificant el pressupost del conseller Giró. Per tant, en aquest sentit pot estar tranquil·la de la votació final.

En tot cas, ja s'ha dit, estem en un moment en què ha estat impossible fins ara arribar a acords en la negociació del pressupost 2023. I, per tant, ens veiem abocats a això, que no és estrany ni extraordinari, que és fer, doncs, decrets llei per poder incorporar crèdits en els diferents departaments i per atendre les necessitats de la ciutadania i del país. Ho hem fet..., des del Parlament s'ha fet diferents anys –ho ha explicat la diputada Alícia Romero–, i, per tant, no és una situació excepcional. El que és excepcional és que no arribem a acords, que no siguem capaços d'arribar a acords pressupostaris.

De fet, ja hem dit en les diferents reunions que hem mantingut amb l'equip negociador que estem disposats a votar favorablement, des del Grup de Junts per Catalunya, tots aquells decrets llei que es presentin per atendre les necessitats bàsiques de la ciutadania, per atendre aquells departaments que tinguin necessitats d'incorporar, doncs, crèdit en el seu pressupost per atendre el 2023. Estem disposats a fer-ho i, per tant, l'hi tornem a reiterar.

Per exemple, en temes d'educació o en temes de salut, com ja vam fer amb el decret llei que es va aprovar fa uns dies, o amb l'actualització de l'IRSC. L'hi hem dit, l'hi hem repetit i ho tornem a dir ara en seu parlamentària. Hi ha solucions, per tant, per no tenir..., per avançar, perquè el país no s'aturi, per fer front a les necessitats de la ciutadania, malgrat no tenir pressupost.

Per tant, també li demanem, al grup que té en aquests moments el Govern, que no desinformi o no menteixi a la ciutadania, eh? No tenir pressupost no vol dir que es perdin aquests més de 3.000 milions que s'incorporen el 2023, sinó que..., no es perden, es poden incorporar via modificacions de crèdit, via decrets llei, com ha passat altres vegades. Va passar el 2020 amb els fons Next Generation o va passar el 2021 amb els fons covid. Per tant, en aquest sentit, es poden incorporar perfectament via decret llei, via incorporació pressupostària. Ho hem vist els anys anteriors. Encara que diguin que dic mentides, no és veritat, eh? S'han incorporat més de 3.500 milions d'euros o més de 5.000 milions d'euros en exercicis passats.

Aquest dematí, fins i tot la diputada Albiach, que dona suport a aquests pressupostos, els hi deia: governin, presentin decrets llei, que els hi donaran suport. Nosaltres els hi diem el mateix, eh? Això de negociar a múltiples bandes a vegades és complex. Tampoc es negocia pidolant vots en el Congrés, eh?, o tampoc es negocia buscant a vegades això, negociar fora del Parlament –hi ha fet referència la diputada Alícia Romero. És la seu parlamentària qui ha de votar el pressupost, i, malgrat que reconeixem la tasca important que fan moltes entitats socials i econòmiques, el pressupost es debat aquí, el pressupost es negocia aquí, amb els vots que donen les eleccions parlamentàries en aquesta seu de la sobirania popular.

El pressupost 2023, després de les reunions que vam tenir –la darrera, ahir mateix–, sembla que no avança, sembla que està en una via morta. Més enllà de les xifres..., ja els hi hem dit moltes vegades, el pressupost no és senzillament un excel·lent amb els números; el pressupost és una imatge, una imatge del model de país que defensem, que defensem vostès o que defensem nosaltres. De fet, hem fet una proposta a 30 de novembre amb fins a cinquanta mesures diferents amb el nostre model de país, que és el que hauríem d'intentar negociar, i no arribem a acords.

El model de país, per tant, és el que marca també el pressupost, com dèiem, més enllà dels números o de la xifra que té cada departament. De fet, aquest dematí en feia esment el nostre president de grup en la interpellació. Constatem que no s'avança en l'eix nacional; la taula de diàleg està «finiquitada», segons el president Sánchez. No s'han reunit cap vegada les forces independentistes en aquest mandat. L'acord de claredat que vostès van plantejar no va reeixir a la votació del Parlament. No hi ha estratègia unitària per avançar cap a la independència ni tampoc per fer front a la repressió.

Però tampoc hi ha avenços en l'eix social o econòmic. No ens accepten les propostes que hem fet de modificació o deflactació de l'IRPF, dels mínims familiars i personals, o deflactació del 3,5 per cent de l'IRPF per compensar els efectes de la inflació que havia anunciat ja el conseller Giró el mes d'octubre. Tampoc ens accepten abaixar el tram autonòmic més baix de l'IRPF, que afecta les rendes més baixes. Per tant, estem lluny de les propostes del model de país que tenim. Nosaltres no compartim continuar carregant sobre les persones, els ciutadans, les famílies, els incompliments o els dèficits de l'Estat via mantenir uns impostos sobrelevats o anar apujant impostos. No ho compartim, i, per tant..., són les propostes bàsiques nostres, les nostres propostes del pressupost.

També estem lluny en un tema crucial: els ajuts a les empreses, especialment a les empreses electrointensives, que han tingut un patiment energètic aquest darrer any pels efectes internacionals. I, per tant, estem lluny de la proposta que fem nosaltres.

Mentre aquest dematí el president Aragonès encara ens acusava d'endarrerir les reunions, cosa que pensem que no és certa, el mateix president ensenyava un document, una memòria del pressupost, un dossier de pressupost, que nosaltres els hi hem reclamat en diverses ocasions i que no hem tingut ocasió de veure'l mai. I, com dèiem abans, sense aquest document no hem tingut informació de, com dèiem, quin és el seu model territorial de país. És aquest, el model...? Tot un país buit d'inversions? En aquest cas, fa referència a educació. I les depuradores? I les infraestructures? I les carreteres? I els CAPs? No hem vist mai encara aquest model de país seu. Si és com el d'educació, no el compartim. No volem una Catalunya buida, uns territoris, especialment els que estan més despoblats, sense inversions. (*Aplaudiments.*)

Quin és el seu model nacional? Continuar en una taula de diàleg erma? Continuar amb aquest acord de claredat que ni el Parlament va subscriure? Continuar donant suport en el futur a Pedro Sánchez i a la seva investidura? Quin és el seu model social i econòmic? L'aportació a l'FP? Acceptaran la nostra proposta –de fet, aprovada també amb una moció parlamentària–, o es queden amb la seva proposta minsa? L'aportació a la recerca, les polítiques digitals, la promoció exterior, la indústria, el comerç, el reequilibri amb les inversions en desplegament de fibra òptica..., tampoc les hem vistes. Per tant, estem lluny, com dèiem, de models.

Del seu model de fiscalitat també n'estem lluny, ja ho he dit abans. El seu model és continuar mantenint l'IRPF alt, carregant la inflació sobre les famílies? Aquest no és el nostre model. El seu model és continuar carregant els dèficits estatals d'inversió en infraestructures? O..., fins i tot aquesta setmana sortia, es fa servir el MNAC, però es deuen 8 milions d'euros al MNAC. Tot aquest deute de l'Estat, històric, el deute de la sanitat, el deute de la disposició addicional tercera de l'Estatut, l'anem carregant sempre sobre l'IRPF dels ciutadans? Aquest no és el nostre model.

El nostre model és plantar cara a un estat o, com ja s'ha dit moltes vegades –de fet, el nostre portaveu de grup també ho ha dit diverses vegades–..., un estat que democràticament està en fallida, amb una monarquia corrupta i un sistema judicial que és una inquisició. Aquest és l'estat que vostès hi donen suport. Aquest és l'estat que nosaltres volem combatre per ser un país independent.

La veritat, companys d'Esquerra Republicana, que tenen el Govern en la seva responsabilitat, ens donen una sensació de poca fiabilitat tant en termes nacionals,

com ja s'ha dit, com en termes de negociació i econòmics. Per tant, doncs, votarem que sí, però tots aquests arguments penso que és important que s'hagin fet constar. Gràcies.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, vicepresidenta. Bueno, este decreto es consecuencia de la falta de aprobación de presupuestos, como se está comentando, de la Generalitat de Catalunya para 2023, que demuestra una vez más la incapacidad del Gobierno de Pere Aragonès, la incapacidad del Gobierno de Esquerra Republicana, para gobernar, que, con solo treinta y tres diputados y sin apoyos, no puede ni aprobar una norma tan esencial como son los presupuestos anuales, y, por tanto, nos lleva a aprobar los presupuestos anteriores. Y ahora quieren autorizar una serie de cambios financieros y crediticios para poder seguir dando respuesta a sus necesidades financieras mediante avales, garantías y operaciones diversas.

Miren, las tres cosas son un drama: que no tengamos presupuestos, que se renueven los presupuestos del año anterior y que ustedes sigan teniendo instrumentos para seguir gestionando los recursos públicos, los recursos de todos.

Como he recordado esta mañana, la Generalitat de Catalunya es la única región de España de diecisiete –las dieciséis sí que lo han hecho– que no ha presentado los presupuestos a tiempo. En los últimos diez años –también lo recordamos–, solo el año pasado aprobó los presupuestos en plazo. Reconózcanlo, están en absoluta minoría y no tienen apoyos. En cualquier asociación, por humilde que sea, la junta directiva ya hubiese dimitido por no poder aprobar los presupuestos; pero claro, aquí, en la Generalitat de Catalunya, todo es distinto.

El *separatisme* gestiona mal. Recaudan demasiado: 48.000 millones de euros. Somos la región con más y más altos impuestos de España. Malgasta. En torno a más del treinta por ciento es gasto prescindible, gastos ideológicos, duplicidades y privilegios políticos. Tenemos 1.309 entes públicos, 360 chiringuitos, y subvencionan de manera enfermiza y sectaria a sus amigos. En definitiva, expolian a los catalanes y tenemos unos servicios públicos en permanente decadencia.

Y para muestra, un botón. Hoy los servicios públicos en Cataluña están en huelga: médicos, enfermeras, profesores, taxistas y hasta letrados de la Administración de Justicia. Tienen los pilares de los servicios públicos en jaque: la educación, el transporte, la sanidad y la justicia.

Pero bien, si la prórroga de los presupuestos es un drama, albergamos nulas esperanzas y expectativas a sus posibles presupuestos para 2023. Hay que centrar los presupuestos en recuperar los servicios que ustedes han dilapidado. Por ejemplo, como dijo ayer nuestra diputada y doctora María Elisa García Fuster, la sanidad está en la UVI, y nos sirve como ejemplo de su política presupuestaria. Porque con los 2,7 millones que recibe la Plataforma per la Llengua se podrían haber operado 1.597 personas. Con los 12 millones de Ramon Llull se podría contratar a 285 médicos de familia. O –más ejemplos– con los 20 millones del Institut Català de la Dona podríamos ayudar a pagar cuarenta mil recibos de hipoteca o de alquiler a gente que lo necesita, con una media de quinientos euros.

Mire, necesitamos una revolución en los presupuestos de esta Administración regional, y ustedes y los socialistas intentan pactar unos presupuestos que serán, por desgracia, más de lo mismo, y las consecuencias son claras. Cataluña está empobrecida por culpa del separatismo y del socialcomunismo, que también influye en el Gobierno y en el Gobierno de España.

Por ejemplo, en renta per cápita. La media europea es de 32.490. Hay dos regiones de España que superan esta media. No es Cataluña, Cataluña está un ocho por

ciento por debajo, y alcanza apenas 29.000 euros de renta per cápita. El paro es de más de 340.000 personas, y el paro de larga duración representa el cincuenta y dos por ciento del paro de nuestra región.

Y los trabajadores y las familias están pasando serias dificultades para llegar a fin de mes, para pagar las facturas, debido a la creciente inflación, que, en muchos casos, en temas de alimentación ha superado el treinta por ciento. Y ya hay familias que temen estos días de frío poner la calefacción por miedo a no poder pagarla.

Lo que realmente necesitamos primero es eliminar el gasto público superfluo, las duplicidades, lo accesorio, el derroche en sus delirios ideológicos. Ejemplos de duplicidades: el Consell de Garantías Estatutarias. Tenemos al Tribunal Constitucional con competencias para ello, y no este *consell* que ustedes se inventaron y que está representado por dos miembros del PSC, dos de Esquerra y dos de Junts para poder cobrar y no hacer nada. O, por ejemplo, el Síndic de Greuges, cuando tenemos con competencia nacional el Defensor del Pueblo en toda España.

O hay que acabar, por ejemplo, con esos 90 millones de la *conselleria* de Feminismes i Igualtat, que lo que hace es enfrentar a hombres y mujeres y querer destruir a la familia. O los 19 millones que ha comentado nuestro presidente de grupo, Ignacio Garriga, que destinan para contratar extranjeros ilegales, que, evidentemente, es un programa que discrimina a los extranjeros que han entrado y están legalmente en España o a los propios nacionales.

Segundo: se puede, se debe y es urgente bajar impuestos para ayudar, como hemos comentado, a trabajadores y familias a llegar a fin de mes, por respeto al esfuerzo que realizan diariamente y mensualmente para pagar esos impuestos. Es su contribución. Es como una comunidad de vecinos: hay vecinos que lo están pasando muy mal y hacen un esfuerzo inmenso para poder pagar los impuestos y para poder sufragar la subida de precios.

Por ejemplo, si eliminamos el gasto superfluo, podemos suprimir, como hemos propuesto en esta cámara, el tramo autonómico del IRPF, y poder, por ejemplo, en una nómina media de mil euros, subir cien euros, y ese mileurista..., pasar de cobrar mil euros a mil cien euros. Pero ustedes no están por esto; ustedes están por seguir repartiéndose el pastel de los presupuestos de todos y malgastar el dinero público.

Miren, es malo para los catalanes no tener presupuestos, es malo que se prorroguen los anteriores, y lo único bueno sería que ustedes desalojen el poder.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Eulàlia Reguant i Cura.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, vicepresidenta. Consellera... Avui vostès parlen de que presenten una qüestió tècnica, com si la pròrroga pressupostària fos una fatalitat o una maledicció que caigués del cel. No, la pròrroga pressupostària és fruit de decisions polítiques, i, alhora, té components polítics que reproduïxen lògiques del pressupost anterior, que també els pressupostos són polítics. I, per tant, la pròrroga pressupostària és una qüestió política.

Per tant, no diguem que és una qüestió merament tècnica per intentar dir que qui s'hi posiciona en contra o qui no hi està d'acord no veu les virtuts de qüestions tècniques i de la reproducció d'un sistema concret i d'una lògica concreta. Crec que és un flac favor que fem a la ciutadania, a la població, explicar-li l'economia o certs decrets lleis només des d'una perspectiva tècnica.

Però vostè parlava..., perquè és evident i és innegable que, el 25 de gener de 2023, parlar de la pròrroga pressupostària ens porta a parlar una mica de l'escenificació al voltant dels pressupostos del 2023. I vostè parlava de que els del 2023 serien..., tornarien a ser uns pressupostos expansius, com els dels darrers anys, no?, perquè ha

estat aquest el mantra sistemàtic, que és: pressupostos expansius, portem anys aprovant pressupostos expansius un rere l'altre.

Però, si mirem les xifres, el que constatem és que les desigualtats no disminueixen; que, de fet, en aquest país hi ha un vint-i-cinc per cent –de fet, pràcticament un vint-i-sis per cent, però...–, una de quatre persones que viuen al llindar de la pobresa. I veiem que en els darrers deu anys aquestes xifres pràcticament no s'han mogut, que hi ha hagut alguna oscil·lació, però que vivim en una societat amb una pobresa cronificada i amb una exclusió social cronificada. Els pressupostos expansius volen dir que tenen algun problema, perquè hi han més elements que fan que existeixin desigualtats, que fan que existeixi pobresa, que hi hagi gent que visqui en exclusió social.

I, és més, ho diuen en un moment on un 7,3 per cent de la població de Catalunya viu amb privació material severa. Per tant, no juguem només a grans titulars, sinó que parlem de les polítiques que hi ha al darrere, que són les mateixes polítiques any rere any. I, per tant, és impossible que, si any rere any no varien o no es transformen les coses, es modifiquin aquestes xifres.

I alhora podem mirar també en aquest marc la nul·la o reduïda capacitat de les transferències socials per paliar això. Per tant, també ha de portar a reflexions al voltant de quins serveis públics tenim, com els tenim, com els financem. Ha de portar també a pensar si el sistema aquest de prestacions que tant defensen alguns és el que serveix realment per erradicar la pobresa o si potser amb una renda bàsica universal pal·liaríem aquesta desigualtat i aquesta pobresa cronificada. Perquè, si posem una mirada panoràmica sobre la situació d'exclusió social i l'escenari econòmic i laboral, veiem unes asimetries en aquestes dues dimensions que, a més a més, no?, s'han accentuat darrerament pel fort increment del cost de la vida. I, per tant, això ho hem de tenir en compte, quan parlem també de pressupostos.

Per tant, això porta o hauria de portar a plantejar la hipòtesi d'un desequilibri sistemàtic, d'una qüestió de fons que està generant un empitjorament progressiu de les condicions de vida i una creixent dificultat per fer efectius els drets bàsics de les persones. Els pressupostos van d'això i la pròrroga pressupostària va també d'això, de en quines prioritats posem el focus.

I no parlaré de masses més xifres perquè, segons com, a vegades banalitzem les xifres, i no podem reflectir en xifres el patiment de la gent, no?, a través de dades estadístiques. Aquest matí vèiem el patiment de personal sanitari, d'infermeres, de llevadores, de personal educatiu, que està fart, cansat, esgotat, i que no veu que en cap cas se'ls escolti. De fet, el conseller de Salut ha sortit, ha pujat al cotxe i ha sortit sense saludar el personal sanitari que estava a fora. Això, doncs, diu algunes coses, lamentablement.

I, finalment, torno a l'inici: una qüestió tècnica. Una qüestió tècnica no és parlar d'aval i deute i endeutament. L'endeutament és molt polític, perquè té unes conseqüències clares en la població. Per tant, és polític, és respondre i és obeir les lògiques de l'estabilitat pressupostària, és ser l'alumne avantatjat de les polítiques neoliberals que ha dictat sistemàticament la troica en els darrers anys. I això és una realitat; agradi més o agradi menys, però és una realitat.

Perquè, a més a més, també, en aquests avals i en aquest endeutament hi ha unes prioritats, i hi ha alguns organismes que sí i hi ha unes necessitats socials que no. Aquesta és la realitat. Entre d'altres, vostè ha mencionat el Consorci Hospitalari de Vic. Tenint en compte que fa alguns anys va absorbir la fundació de l'Hospital Sant Jaume de Manlleu, que acumulava un deute per la construcció d'un hospital, doncs, vaja, genera alguns dubtes plantejar-nos què és el que estem pagant amb aquest endeutament: les obres, que en el fons han servit també, no?..., o han generat aquesta bola de deute o l'atenció assistencial que s'acaba justificant?

I és cert, en aquest país durant molts anys hi va haver una bola d'endeutament insostenible. I és cert que s'ha reduït, però segueix augmentant. És a dir, augmentar un tretze per cent és augmentar; és una realitat, sigui el que sigui. Llavors, jo ho torno a

dir: hi ha unes necessitats inajornables, cert –aquest matí estaven a fora, algunes–, i en el decret llei de pròrroga pressupostària aquestes necessitats inajornables socials que vèiem a fora no hi eren. Prioritats al respecte.

I, finalment, dos comentaris. La senyora Romero ha parlat –ara no hi és– de que ells construeixen alternativa. Jo diria que la política de la precarietat, el totxo i el ciment no és alternativa de res; que el negacionisme climàtic és més del mateix de sempre. Deixin de fer també vostès demagògia, perquè ja tots són govern, també. Per tant, no seria això.

I un altre missatge, que crec que el subconscient ha traït el senyor Munell: són prioritàries les infraestructures i les carreteres; els CAPs, més enrere, els ha llistat. Queden clares també quines són les seves prioritats polítiques: totxo, ciment i més del mateix.

Nosaltres votarem que no a la pròrroga pressupostària, però, com que creiem que hi ha necessitats socials que podem discutir des d'altres perspectives, votarem a favor de que es tramiti com a projecte de llei.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, doncs, bona tarda. Se'm fa una mica complicat fer aquesta intervenció, perquè inicialment volia parlar del decret llei que hem de debatre, si el validem o no; un decret llei que, en definitiva, limita l'endeutament per un cantó i permet l'endeutament per un altre. Bé, és un decret llei que habilita les operacions d'endeutament, els avals i les garanties.

Simplement volia parlar d'això, perquè, clar, quan me'l vaig llegir, el primer símil que m'apareixia a mi era el del ciclista que en plena carrera no se li acut res més que deixar de pedalar. És un problema; si un ciclista en plena carrera deixa de pedalar i no fa baixada, el problema que pot tenir és que caigui a terra. I una miqueta això és el que ens passa amb un decret d'aquestes característiques. Dificilment podem no validar una pròrroga tècnica, en aquest cas, per facilitar operacions d'endeutament d'entitats del sector públic que estan funcionant i que no poden deixar de funcionar, perquè si deixen de funcionar poden caure. És cert que quan caus sempre tens la possibilitat de tornar-te a aixecar –només faltaria–, però crec que no seria bo en l'actual situació deixar caure el ciclista simplement perquè no vol pedalar.

Aquest era, en definitiva, l'argument i els detalls que ens podien portar darrere de justificar la validació d'aquest decret llei, que creiem que ha de permetre continuar determinades entitats que crec que, a més, són importants, perquè n'hi han que parlen de recerca, n'hi han que parlen d'ajuts als estudis universitaris, el tema de l'Hospital de Vic... Bé, hi han determinades entitats que necessiten, d'alguna manera, que això funcioni.

Però el que és cert és que el debat que estem fent té a veure amb per què es presenta aquest decret llei, per què no hi ha pressupostos i per què estem en pròrroga pressupostària. És cert, com deia la diputada del Partit Socialistes, que això no és un drama en aquest país, que hem estat acostumats durant molts anys a fer política amb pressupostos prorrogats. És cert. El que no és cert és, com diu ella, que, excepte en els últims anys, excepte el del president Montilla i el conseller Giró..., deu ser el del president Montilla i el president Aragonès, perquè si és el conseller Giró deu ser el conseller Castells, però bé...

Dit això, la resta d'això sí que és cert que sabem que es pot gestionar amb pròrroga pressupostària, però també sabem que els anys que s'ha gestionat amb pròrroga pressupostària no han estat els millors anys per fer política en aquest país. Perquè quan tu gestionis amb pròrroga pressupostària no tens estratègia de política econò-

mica per fer les transformacions i satisfer les necessitats socials que existeixen. La pròrroga no és bona per fer política. La pròrroga és bona per gestionar l'Administració, el dia a dia, el «tran-tran», però no per fer una estratègia política. I aquí és on tenim el problema.

És cert, estem en pròrroga pressupostària i per això estem debatent el decret llei. I no hauríem d'estar en pròrroga pressupostària, hauríem de tenir un pressupost. I hauríem de tenir un pressupost perquè realment avui fa fred social i s'albira fred econòmic. Fa fred social perquè la situació social no és bona. Malgrat les bones dades –provisionals, encara– de l'economia, la realitat és que la pobresa i la desigualtat són complicades, en aquest país.

Per tant, hi ha fred social que necessita respostes clares. I s'albira fred econòmic. És cert que estem vivint –i ho dèiem ahir quan parlàvem d'un altre tema–, gràcies a la reforma laboral, d'una major estabilitat que genera consum. Estem vivint de la creació d'ocupació, de la represa econòmica de la postpandèmia. És cert que estem vivint dels estalvis acumulats durant la pandèmia i això..., s'estan esgotant en el consum. És cert que encara no han arribat els efectes negatius que les pujades del tipus d'interès poden tenir sobre les llars, sobre els deutes, sobre les hipoteques.

És cert que la situació econòmica no és dolenta perquè vivim això, però aquests són elements que es poden anar esgotant amb el temps i, per tant, s'albira fred econòmic. I quan s'albira fred econòmic també és necessari tenir pressupostos per poder-hi donar respostes.

Fred social i que s'albiri fred econòmic és el que justifica la necessitat i la urgència de disposar d'uns pressupostos capaços de protegir, per un cantó, i transformar, per un altre, perquè són els problemes que té aquesta societat avui: protegir les persones i l'activitat econòmica, que tenen fred social i poden tenir-lo econòmic, i començar a transformar les bases materials que han fet ineficient bona part del funcionament d'aquesta societat els darrers anys, no només en termes de canvi climàtic, que sí i molt, sinó també en termes de provisió de determinats béns i serveis, com estem veient en el propi funcionament dels serveis públics. I crec que el pressupost ha de donar resposta a això.

I això és el que des d'En Comú Podem hem situat des del primer moment, quan hem abordat la necessitat i la importància de negociar un acord que permeti que hi hagi pressupostos, conscients que no som els únics que hem de negociar aquests pressupostos, que hi han altres que han de negociar aquests pressupostos. Però nosaltres també volem negociar aquests pressupostos, perquè entenem que en aquest context tenim possibilitat d'introduir-hi propostes que donin resposta als problemes socials i econòmics i ecològics que té la societat catalana. I així ho hem fet.

I que avui no hi hagin pressupostos vol dir que avui hi han coses que s'estan allunyant en el temps i que tenen a veure amb els problemes concrets de les persones. Avui l'índex de renda de suficiència de Catalunya i la renda garantida de ciutadania, que hauria d'incrementar-se un vuit per cent, no ha estat possible, i hi ha gent que l'està esperant. Hi ha gent que avui està cobrant una renda garantida de sis-cents euros que la podria cobrar de quasi set-cents. Bé, ens pot semblar que no és res perquè no la cobrem i no estem en aquesta situació, nosaltres, però per al ciutadà que està en la situació de la renda garantida és molt diferent estar en una situació o en una altra. O les persones que podran o no podran accedir a determinats ajuts socials perquè l'IRSC no s'ha actualitzat també estan patint un problema.

I hi han mesures que tenen a veure amb la salut. Aquests 1.200 milions d'euros pactats, aquest increment d'atenció primària i aquests compromisos amb relació a l'atenció primària avui no estan en funcionament. I no és només que estiguin patint els treballadors de la salut; és que està patint també la ciutadania del mal funcionament de l'atenció primària. I estem bloquejant aquí i estem aturant la possibilitat de posar al servei de la ciutadania, a través d'un pressupost, uns milions d'euros que permetrien començar a millorar les coses.

O el desplegament de l'energètica pública, no només des del punt de vista del repte de fer aquest país sobirà energèticament, sinó també des de la necessitat de que l'energètica pública sigui un element que permeti que les llars vulnerables puguin disposar d'accés a energies renovables i de disminució de la seva factura elèctrica.

I aquestes coses estan aturades. O l'impuls a una política d'habitatge, que ha d'ajudar també a controlar un mercat lliure i desbocat que apuja els preus precisament perquè no hi ha una oferta suficient pública de lloguer social que permeti temperar la pujada dels lloguers. Bé, són coses que estan aturades perquè no hi ha en aquests moments un pacte que permeti disposar d'un pressupost a Catalunya.

Sabem que la responsabilitat de que no hi hagi pressupost a Catalunya és de tothom, perquè sabem que no hi ha el Govern avui amb possibilitat de tenir pressupost per si sol i el Govern ha de negociar aquest pressupost. Nosaltres hem volgut negociar aquest pressupost, però altres grups han de saber que han d'assumir –o no– la seva responsabilitat política, perquè fer política és assumir les responsabilitats, és analitzar la situació i donar respostes a aquesta situació. S'ha de negociar, o s'ha de dir que no es vol pressupost. També es pot dir que no es vol pressupost, però que es digui. I si es vol dir que no hi hagi pressupost, que es digui. I que es digui que volem ser com el ciclista que, quan no fa baixada, deixa de pedalar i cau de la bicicleta.

Per tant, jo crec que tenim un problema de responsabilitat política en aquests moments d'entendre o no si en aquest context necessitem un pressupost que protegeixi i transformi, o si és moment simplement de fer la batalla política en funció d'un debat sobre uns models de país que no tenen a veure amb el context econòmic, social i polític d'aquest moment, sinó que tenen a veure amb altres disputes més de caràcter electoralista o de posició partidista, que no pas amb la resposta que avui, amb la situació econòmica i social, estan vivint el país i la gent.

Aleshores, deixeu-me acabar com ho podria dir la Marta Pessarrodona, perquè..., quan veia una miqueta els debats, buscava aviam qui podria dir-ho. Hi han dues possibilitats; agafaré aquesta, al final, mira, agafaré la de l'esquerra. Diu: «Llarg aprenentatge, / el del cinisme. / Qualsevol fe / et pagarà amb fred, / i l'hivern és llarg, / dura massa. / Viuràs tot el que cal / per veure / coincidir contraris.» «Al tanto», «al tanto», «al tanto»... No siguem cíncics –no siguem cíncics–, no sigui que al final acabem veient coses més estranyes de les que sembla i que no estiguem disposats a donar respostes concretes, materials, als problemes de la ciutadania, de la societat de Catalunya, en definitiva, perquè estiguem buscant simplement una altra cosa, una posició política partidària, electoralista.

És lícit, tothom pot fer-ho, però que ho digui, que ho expliqui. La ciutadania té dret a saber si els hi donarem respostes materials o simplement ens instal·larem en la política de la politiqueria.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Gràcies, presidenta. Bé, nosaltres ja avancem que en aquest decret, en la votació d'aquest decret, ens abstindrem. Òbviament, nosaltres no hem estat un dels actors, ni de bon tros, principals en la negociació d'aquests pressupostos, i realment jo crec que això, doncs, més enllà de la lògica de l'aritmètica parlamentària, ens deixa en una situació certament complicada.

Sí que podem dir que, per bé que aquest decret que presenta el Govern forma part de la normalitat en situacions de pròrroga pressupostària, és la constatació d'un fracàs –és la constatació d'un fracàs–, i és l'enèsim fracàs del Govern de la Generalitat i dels successius que l'han precedit. Per tant, crec que és important recordar com hem arribat fins aquí, fins a quin punt l'actual Govern està posant pals a les rodes a projectes que són importants per al creixement econòmic de la nostra comu-

nitat i fins a quin punt el que està proposant el Partit dels Socialistes té elements de raonabilitat evidents que nosaltres valorem, i que creiem, doncs, que no haurien de suposar un escull a l'aprovació dels pressupostos.

Nosaltres no considerem que els pressupostos que pugui fer Esquerra Republicana són uns pressupostos bons per a Catalunya, ni de bon tros. Òbviament, hi ha coses que el Partit dels Socialistes, més enllà de l'opacitat amb la qual s'ha dut a terme aquesta negociació, segurament com d'altres d'aquesta mena..., però, en tot cas, nosaltres no tenim tots els elements sobre la taula, no coneixem el detall de cadascuna de les partides dels pressupostos, sinó el que hem aconseguit saber, diguem-ne, per mitjans diversos, doncs, i és evident que hi ha coses que nosaltres no podríem acceptar de cap de les maneres.

En tot cas, el Govern de la Generalitat té com a principal obligació, com qualsevol govern, presentar uns pressupostos en temps i forma, cosa que, hi insistim, no fa o no ha fet gairebé mai en l'última dècada. Ho ha fet, com recordava la senyora Romero, en dues ocasions en els últims dotze anys, la qual cosa és un magre balanç, tenint en compte la importància de la llei de pressupostos.

Nosaltres, com a cambra de representació de la ciutadania, de l'autonomia de Catalunya, no tenim gaires coses més importants a fer que presentar una llei de pressupostos. És una llei cabdal, és una llei fonamental en qualsevol legislatura, en qualsevol exercici econòmic, i és una cosa en què, per desgràcia, vostès estan fent deixadesa de les seves obligacions i no estan aconseguint portar a bon port aquesta negociació amb els que s'albiren com a principals socis de la seva formació, que és el Partit dels Socialistes.

Per tant, nosaltres mantindrem una posició que creiem que és la més responsable, que és la d'abstenir-nos. No hi votarem en contra, perquè reconeixem que l'instrument és un instrument atendible en termes lògics, de lògica parlamentària. Òbviament, el nostre vot no és decisiu, però creiem que no té cap sentit votar-hi a favor.

Sí que creiem que en una situació com l'actual és important recordar que Catalunya necessita pressupostos. Necessitem uns pressupostos per fer front a una situació econòmica diferent, evidentment diferent, manifestament diferent de la de l'any 22, amb una inflació absolutament disparada, amb uns indicadors econòmics que realment són esfereïdors, i especialment a la nostra comunitat. I, per tant, jo crec que des d'aquest punt de vista el més responsable hauria estat que el Govern hagués aconseguit arribar a aquest acord pels pressupostos i, òbviament, fer uns pressupostos que fossin mínimament aterrats, mínimament arrelats a la realitat de la comunitat, a la realitat de Catalunya, en termes econòmics.

Hi ha moltes coses, òbviament, del que hem sabut, que nosaltres no podríem mai de la vida estar-hi a favor. Per exemple, el debat sobre l'aeroport del Prat, sobre l'ampliació de l'aeroport del Prat, o el debat sobre la ronda Nord o B-40. En definitiva, coses que són infraestructures que poden resultar molt «redituables» per a l'economia catalana, que poden resultar imprescindibles, de fet, per al benestar dels ciutadans de diverses comarques de la nostra comunitat, i, en canvi, sembla que el Govern i també el seu principal soci en la negociació de pressupostos no acaben d'entendre com a prioritàries. El PSC, sí; el PSC hi ha coses que diu que són absolutament lògiques i raonables, però Esquerra Republicana està en un altre joc.

Jo crec que això també té molt a veure amb el que he comentat a bastament, que és el clima ideològic contra el creixement econòmic. Això és la influència de la dèria que tenen determinades aproximacions polítiques a la nostra realitat, com és l'aproximació que hi fa la CUP, i això ha afectat molt Esquerra Republicana en els seus plantejaments. Jo no dic que Esquerra Republicana hagi estat el partit, diguem-ne, d'ordre per antonomàsia, ni molt menys, perquè evidentment això seria una exageració, però és evident que la pressió ambiental de la CUP ha acabat situant Esquerra Republicana en posicions gairebé de partit antisistema. I, des d'aquest punt de vista,

a mi em fa l'efecte que l'economia catalana surt molt perjudicada d'aquesta actitud tan poc responsable, tan poc madura, del Govern de la Generalitat.

Per tant, des de la nostra distància ideològica, el que hauríem desitjat és que hi hagués hagut una mica més de responsabilitat per part del Govern i que Catalunya tingués uns pressupostos que fossin adients a la situació present de la nostra comunitat, i no una pròrroga pressupostària, que, lògicament, doncs, deixarà moltes coses desateses per la falta de responsabilitat i de lideratge de l'actual Govern i del seu president.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Mixt, té la paraula el diputat Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. Simplemente para comunicar nuestro voto en contra, exactamente en los mismos términos en los que lo planteamos en el último decreto de estas características que se debatió en el anterior Pleno, y que tiene básicamente como idea, pues, que cada palo aguante su vela. Lo que no puede ser es que el Gobierno pretenda compensar su incompetencia depositando en la oposición la responsabilidad de gobernar. En fin, nosotros no lo vamos a hacer.

En una democracia tiene que haber gobierno y tiene que haber oposición, y, en consecuencia, el Gobierno hacer su trabajo y la oposición fiscalizar el mismo. Pero que no pretenda el Gobierno depositar, insisto, la responsabilidad de sus propios fracasos en la oposición.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies. Per part del diputat no adscrit, i per un minut, té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; muchas gracias, vicepresidenta. Este decreto es la prueba evidente de otro fracaso más de la política catalana, el enésimo fracaso: no hay parlamento regional en España más irresponsable, esperpéntico y surrealista que este en materia presupuestaria. Cuesta recordar algún año en el que se aprobaran las cuentas de acuerdo con la ley, es muy difícil. Prácticamente, en los últimos treinta años a lo mejor podemos encontrar uno o dos ejercicios en este sentido.

Es muy triste que, con la que está cayendo, el Govern no haya sido capaz de aprobar unos presupuestos en tiempo y forma, y deben empezar a asumir que esta es otra legislatura fallida. Eso es un mandato condicionado por la falta de responsabilidad de unos políticos que están más centrados en sus batallitas de vuelo gallináceo que en resolver problemas de los ciudadanos. Y el decreto más razonable que podría traer aquí hoy el Govern es el de convocatoria electoral. Muerto el perro, se acabó la rabia.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Bé; moltes gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, consellera, diputats, diputades. El decret que avui portem a convalidació s'explica ràpidament. La situació de pròrroga pressupostària fa que, més enllà de prorrogar els propis pressupostos, també s'hagin d'autoritzar una sèrie d'endeutaments per tal de fer front a les necessitats financeres

inajornables de determinades entitats del sector públic. Així ho ha explicat la consellera –ho hem estat debatent des de fa una estona.

El decret, de fet, autoritza emissions de deutes que són necessaris per a l'Institut Català de Finances, també per a l'ATLL, el Consorci Hospitalari de Vic. També aquells necessaris per gestionar el fons Feder o fons covid. També s'autoritza la Generalitat a emetre avals per a infraestructures de Catalunya o el Parc Científic de Barcelona, i també garanties per a préstecs per a entitats d'economia social, el sector industrial o empreses innovadores.

Per tant, estem parlant d'aprovació d'operacions d'endeutament, d'avals i de garanties que considerem necessàries per al bon funcionament de l'Administració en una situació de pròrroga pressupostària en la qual ens trobem. De fet, és un decret similar als que es van aprovar el 2021, el 2019 o el 2018, uns anys en què hi va haver pròrroga pressupostària, i també durant els primers mesos del 2020, previs a l'aprovació dels pressupostos en aquell moment, aquell any, doncs, entre Junts per Catalunya, Esquerra Republicana i Catalunya en Comú.

La pregunta, a partir d'ara, després de debatre aquest decret o de que es porti a convalidació..., la pregunta a partir d'aquí que ens fem és: aquest és un primer i últim decret de pròrroga per al 2023 perquè en breu tindrem nous pressupostos, o aquest és el primer d'una sèrie de decrets de pròrroga que vindran per tal d'haver d'adaptar els comptes i poder fer funcionar el país, però fer-ho amb les mans lligades i sense tota la capacitat d'un nou pressupost? Aquesta és la pregunta que ens hem de fer aquí entre tots i totes.

I no és una pregunta que ens puguem respondre només nosaltres, des de les files d'Esquerra Republicana o des del propi Govern. Si fos per nosaltres, ja tindríem uns pressupostos, perquè creiem que els pressupostos són necessaris. Són uns pressupostos de país, per a la gent i positius en general, per a la ciutadania, per a les empreses, per a les famílies, per als diversos sectors, per garantir i consolidar l'estat del benestar.

Tenim a l'abast un projecte de pressupostos, que a més a més són expansius, amb més de 3.000 milions d'euros més que l'any passat, que permeten disposar del múscul suficient per afrontar l'actual context econòmic fent avançar el país i a la vegada sense deixar ningú enrere: escut social, transformació verda i prosperitat compartida com a prioritats. Uns pressupostos que compten –abans ho explicava també la consellera– amb la major despesa prevista mai en la història de Catalunya, que s'assoleix fins als més de 41.000 milions d'euros. I no, senyor Munell, una pròrroga no permet disposar de tots els nous recursos, i, per tant, els hi demanem que siguin rigorosos, especialment quan parlen des d'aquest faristol.

Un acord que podem tenir a l'abast tots i totes. Per fer possible aquests pressupostos, es requereixen com a mínim dos grups parlamentaris, més enllà del d'Esquerra Republicana; que dos grups parlamentaris més hi donin suport. I això és el que s'està buscant des de fa tres mesos. Tres mesos, que aviat està dit; tres mesos, no tres dies, tres mesos de negociacions.

Nosaltres, des d'Esquerra Republicana, hi ha una cosa que sempre hem tingut clara i que la seguirem defensant: parlant la gent s'entén; de fet, és una cosa molt del nostre país. I és la nostra feina, la feina dels diputats, de les diputades, dels responsables públics i polítics d'aquest país. És la feina d'aquest Parlament, la feina de la política: debatre, confrontar idees i intentar arribar a acords per tal de fer avançar el país i per tal de ser útils; si no, què hi fem, aquí? És una forma de ser i d'entendre la política i la vida dels republicans i les republicanes: forjar consensos, construir majories, no només en el si del Parlament, sinó també fora, amb la societat.

Vostès abans han reiterat que si ens costa negociar, que si el Govern és dèbil... Mirin, si «disfruten» criticant-nos, critiquin-nos, però també els hi demanem que tinguin respecte: com a mínim, no menystinguin els agents econòmics i socials i culturals d'aquest país, amb els quals s'ha negociat, s'ha debatut, s'ha parlat i s'ha

arribat a uns acords, a uns bons acords –de fet, des de principis de desembre–, en el marc del Consell del Diàleg Social, també en el marc del tercer sector, on, entre d'altres mesures, s'ha aprovat aquest increment de l'IRSC del vuit per cent –fa tretze anys que estava congelat. I, per tant, agraïm a totes aquestes entitats haver fet aquests esforços. I els hi demanem que, com a mínim, tinguin un respecte per ells, si no el volen tenir per nosaltres o per la feina que fa el Govern.

Per això demanem als grups de la cambra que no deixin en paper mullat aquells acords que hem pogut pactar i acordar amb els agents socials, econòmics i culturals. I no només: fins i tot aquells acords..., també tot el que portem treballat amb els diferents grups amb qui hem negociat. El mes de desembre ja vam arribar a un acord amb el Grup Parlamentari d'En Comú Podem, amb qui també vam aprovar l'últim pressupost, i a qui agraïm les propostes, la responsabilitat i el sentit de país. I ho vam tancar en setmanes. I evidentment que van ser dures les negociacions, però ho vam fer el possible, perquè crèiem en la prioritat de poder tenir i posar a disposició del país un nou pressupost.

Com bé saben, seguim amb les negociacions obertes amb els grups de Junts per Catalunya i amb el Partit dels Socialistes de Catalunya. Però, malauradament, amb unes posicions del tot o res, unes posicions maximalistes en forma d'excuses que ara mateix dilaten i bloquegen aquesta aprovació d'aquests comptes.

Com deia, portem mesos parlant, construint pressupost que tenim a l'abast, que tenim a disposició per poder-lo ja portar aquí i tramitar, que tenim la possibilitat d'oferir al país. Un pressupost que, entre d'altres mesures, entre d'altres qüestions, consolida el personal incorporat durant la pandèmia en salut, més de 4.300 professionals en l'àmbit de la salut, o en l'educació, més de sis mil persones més incorporades a les files de les escoles i dels instituts del nostre país.

Un pressupost que dispara el pressupost de salut en gairebé 1.300 milions d'euros addicionals, amb una atenció especial a l'atenció primària –una qüestió també debatuda i pactada amb el Grup d'En Comú Podem–; que incrementa també prestacions socials que poden beneficiar directament 170.000 persones, totes elles amb menys recursos; que incrementa també els recursos de cultura, aproximant-nos a aquest dos per cent que defensa el sector –de moment, 1,5 per cent, amb més de 100 milions d'euros addicionals–; que també incorpora més de 25 milions d'euros per lluitar contra les violències masclistes i les polítiques d'igualtat; que incorpora per blindar i desplegar el pacte nacional per a la indústria més de 680 milions; que consolida la gratuïtat de l'infantil 2 gràcies a més de 52 milions per fer-ho possible, reforç en l'escola inclusiva o la lluita contra la segregació escolar.

Uns pressupostos, un projecte que també el que fa és afavorir la transició verda, amb 180 milions d'euros per accelerar l'autoconsum domèstic i industrial amb energies renovables, o que defensa el transport públic, amb 71 milions d'euros per garantir la gratuïtat de la T-16 i per ampliar la T-jove fins als trenta anys, a més de destinar 180 milions per ampliar el parc públic d'habitatge.

Només són algunes de les mesures, algunes de les xifres, algunes de les prioritats que recull aquest projecte de pressupostos.

Però, ara mateix, totes aquestes mesures, les pactades també amb els agents econòmics i socials i moltes altres més incloses en aquest projecte, estan bloquejades per l'enrocament d'aquells amb qui encara estem negociant. Cada dia de pròrroga que passa és un dia en què s'impedeix a la gent i al país tenir aquests diners a disposició, posar-los a disposició de qui els necessita –són seus–, posar-los a disposició de qui els pugui gaudir.

Abans deia: «Fa tres mesos que negociem», però el que veiem és que en aquests últims dies, especialment en aquestes dues últimes setmanes, el PSC dilata un acord que tenim pràcticament tancat: defensa un tot o res, una posició maximalista, amb obsessió per un projecte de carretera que sempre ha estat ple de matisos o de dife-

rents mirades. El tot o res ens aboca al res. El tot o res ens aboca al bloqueig. La política és parlar, pactar, construir acords.

I, a la vegada, veiem com Junts per Catalunya abandona la proposta per la crítica més barroera i amb l'ànim de barrejar-ho tot. O és que els pressupostos del Giró de l'any passat, els pressupostos del president Aragonès i també del conseller Giró de l'any passat, eren uns pressupostos de confrontació? És que van abaixar els impostos l'any passat? Per què ens demanen a nosaltres aquest any...? Després d'haver sortit del Govern vostès, per què ens demanen allò que no van defensar vostès quan tenien la conselleria d'Economia?

I, miri, sí, tenim un vici, des d'Esquerra Republicana: defensar un model impositiu de «qui més té, més paga». Abans deia: «Parlant la gent s'entén.» Nosaltres seguim negociant amb tota la voluntat fins i tot aquelles qüestions extrapressupostàries amb arestes que hauríem volgut no barrejar en aquesta negociació de pressupostos. Però som aquí i no volem defugir cap debat, i, per això, si les esmenes d'una moció poden servir com una oportunitat per trobar el desllorigador, nosaltres ho intentarem.

Amb relació a la millora de la mobilitat del Vallès, ens obrim a poder parlar de tot. Valorem-ho, estudiem-ho, acordem-ho. Fem tot això, si serveix per desencallar una negociació i protegir un bé comú com han de ser els pressupostos, perquè val la pena. Si hi ha voluntat política, es busquen solucions; però si no hi és, només es busquen excuses. Malauradament, estem instal·lats, per part dels grups amb qui encara estem negociant, en massa excuses.

Per tant, els convidem a avantposar els interessos de país, a aplicar la responsabilitat institucional i a deixar de banda el tot o res o els uns o els altres. I, per tant, això va de país, de fer de la nostra feina una feina útil, i també de combatre fins i tot la desafecció per la política i l'allunyament de la gent, que ja no entén res. Si fem d'aquest Parlament un parlament útil, no només la gent viurà millor, sinó que dignificarem les institucions.

Només ens en sortirem si surten de posicions maximalistes del tot o res. L'immobilisme no serveix per avançar, només per bloquejar. Nosaltres hi hem posat voluntat d'esforç, propostes i responsabilitat, ens hem mogut, hem mogut fitxa; vostès diran.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, procedirem ara a la votació. D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la derogació.

Passem ara a votar sobre la validació del Decret llei 15/2022.

Comença la votació.

Amb 70 vots a favor, 12 en contra i 46 abstencions, vist el resultat de la votació, el Decret llei 15/2022 ha estat validat.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha algun grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. Sí? *(Pausa.)*

Per tant, ateses les peticions formulades pels grups parlamentaris, sotmetrem a votació si aquest decret llei s'ha de tramitar com a projecte de llei o no. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei i que els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

Amb 79 vots a favor, 33 en contra, 16 abstencions, vist el resultat de la votació i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el Decret llei 15/2022 ha quedat validat i no es tramitarà com a projecte de llei. Atès que no hi ha cap... *(Veus de fons.)* Perdó. I es tramitarà com a projecte de llei, d'acord.

Decret llei 16/2022, del 20 de desembre, de mesures urgents en l'àmbit de l'impost sobre el patrimoni

203-00034/13

Per tant, ara passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 16/2022, del 20 de desembre, de mesures urgents en l'àmbit de l'impost sobre el patrimoni. En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà la consellera d'Economia i Hisenda per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret. (*Remor de veus.*) Esperem que acabin de sortir els diputats i diputades. Esperem un moment, consellera. (*Pausa.*) Ara sí, té la paraula la consellera, la senyora Natàlia Mas i Guix.

La consellera d'Economia i Hisenda

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, bona tarda de nou. Em dirigeixo ara a aquesta cambra per tal de defensar, en aquest cas, la validació del Decret llei 16/2022, de 20 de desembre, de mesures urgents en l'àmbit de l'impost sobre patrimoni.

Per situar els antecedents, fa escassament un mes l'Estat va aprovar un nou impost aplicable a les grans fortunes, i ho va fer amb la voluntat harmonitzadora per a aquelles comunitats autònomes que no estaven exigint fins ara l'impost de patrimoni. En aquest sentit, el nou impost no hauria d'haver tingut cap afectació a Catalunya, però el resultat final de la seva implantació sí que n'acaba tenint, en la mesura que el tipus impositiu aplicable al darrer tram d'aquest impost estatal és superior al del nostre impost de patrimoni.

Això genera una recaptació addicional de 12 milions d'euros, que, si no fem res, aniria directament a l'Estat. La nostra voluntat és, evidentment, retenir el màxim..., de fet, la totalitat d'aquesta recaptació per tal que reverteixi en la ciutadania de Catalunya, que es pugui destinar a les escoles, hospitals i al conjunt dels serveis públics del país.

Així doncs, aquest decret llei que avui defenso té com a objectiu, ho reitero, que aquests 12 milions d'euros que es pagaran, sí o sí, els pugui ingressar l'Agència Tributària de Catalunya en lloc de l'Estat. Per això cal introduir de forma temporal un ajust tècnic per crear un nou tram en l'impost de patrimoni, aplicable a partir dels 20 milions d'euros de base liquidable i amb un tipus del 3,48 per cent. Hi insisteixo, aquesta és una modificació temporal vinculada a la vigència de l'impost estatal sobre les grans fortunes, amb una durada prevista de dos anys.

Com deia abans –i ho reitero perquè és essencial, penso, que quedi ben clar–, si aquest decret llei no és validat en la votació d'avui, l'impost a les grans fortunes generarà, sí o sí, una recaptació a Catalunya de 12 milions d'euros que se n'anirà directament a l'Estat. I això, doncs, és el que es vol evitar amb el suport d'aquest Parlament; 12 milions d'euros que els contribuents hauran de pagar igualment, independentment del que votem avui. Per tant, el que sí que podem assegurar amb la votació d'avui és que aquests recursos es queden al país i reverteixen al territori.

No em vull estendre en tecnicismes, però sí que em permetran un ràpid repàs de les xifres. Si bé l'impost estatal a les grans fortunes disposa d'una estructura i liquidació similar, sobre l'impost de patrimoni trobem algunes diferències. El mínim exempt en el cas estatal és de 700.000 euros en el cas de grans fortunes i de mig milió en l'impost de patrimoni vigent a Catalunya. A més, la nostra tarifa grava la totalitat de la base liquidable, mentre que l'impost de grans fortunes ho fa a partir dels 3 milions d'euros. I, finalment, com apuntàvem abans, aquest nou impost estatal presenta un tipus marginal més elevat per al darrer tram de tributació.

Aquestes diferències fan que el nou impost estatal acabi tenint, doncs, afectació a Catalunya, com explicava, de manera que sorgeix la necessitat de trobar aquest ajust tècnic que permeti garantir que aquesta recaptació addicional romanguí a les finances de la Generalitat.

Una vegada fets els càlculs i les simulacions, hem determinat que cal introduir un nou tram aplicable a partir dels 20 milions d'euros i amb un tipus impositiu del 3,48, lleugerament per sota del màxim que recull l'impost estatal, per tal d'aconseguir un efecte neutralitzador. Per tant..., és a dir, amb aquest ajust tècnic no estem augmentant la pressió fiscal als contribuents catalans, no s'està augmentant la pressió fiscal. El que fem, ho reitero, és ajustar la nostra tributació per tal que aquesta nova recaptació que es produirà, sí o sí, es quedi a Catalunya i no vagi, doncs, a les arques de l'Estat.

Tota aquesta modificació s'ha hagut d'aprovar, com saben, per la via del decret llei per tal que pogués entrar en vigor abans d'acabar l'any 22. La tramitació urgent del Govern de l'Estat d'aquest impost estatal, com també el de patrimoni, merita el 31 de desembre, i ens obligava a actuar amb aquesta celeritat per tal d'assegurar-nos que aquests recursos que es recaptaran per a l'exercici fiscal 22, doncs, ja es queden enguany al nostre país i es posen al servei de la ciutadania.

I és per això que és imprescindible validar avui i aquí aquest decret llei. Ho reitero; no fer-ho té un cost clar, un cost evident: 12 milions d'euros de menys per als comptes de la Generalitat que s'ingressarien a Madrid.

Per concloure, tornar a insistir que en aquest cas parlem d'unes modificacions de caràcter tècnic en aquest tram darrer de l'impost, que, com deia abans, seran temporals, vinculades a la vigència de l'impost estatal, que en principi està estipulat per a dos anys. Un impost estatal aprovat, doncs, amb voluntat de contrarestar els efectes del *dumping* fiscal exercit especialment per la Comunitat de Madrid, un *dumping* fiscal que ha tingut una afectació rellevant en molts territoris de l'Estat. Pel que fa a la mobilitat de contribuents, no és el que observem a Catalunya. De fet –i aquestes dades són rellevants–, hem vist incrementar el nombre de contribuents subjectes a l'impost de patrimoni els darrers anys. Concretament del 17 al 20, si fem una comparació de nombre de contribuents Catalunya-Madrid, a Catalunya aquests contribuents potencials a l'impost de patrimoni han augmentat el doble que a Madrid, un increment de 2.756 contribuents respecte a 1.376.

En tot cas, i per acabar, aquest decret llei, que no entra en el debat sobre les diverses posicions i opinions que es puguin tenir sobre l'impost de patrimoni, sobre el grau, podríem dir, de liberalisme o progressisme en les polítiques fiscals, perquè aquest no és el debat que tenim avui aquí... És un impost –això no està de més recordar-ho– que només paga l'u per cent de la població. Però, com deia, al debat que tenim avui aquí el que està en joc és que aquesta recaptació addicional que es generarà, ho reitero, sí o sí, pugui dedicar-se directament a la ciutadania i als serveis públics de Catalunya.

Per tant, diríem, una qüestió de caixa o faixa: o validem el decret llei i garantim 12 milions d'euros més o deixem que 12 milions d'euros que es recapten a Catalunya vagin cap a Madrid. Confio que la majoria d'aquesta cambra optarà per la primera opció, l'única que permet a Catalunya major capacitat fiscal, major marge per recaptar i per gestionar uns recursos que han de revertir en el país. Penso que seria sorprenent, si no inexplicable, si algun partit que denuncia l'asfíxia econòmica de Catalunya optés per votar en contra que aquests recursos es quedin aquí, en tot cas, si no fos així, augmentant o agreujant encara més el dèficit fiscal.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, consellera. A continuació, intervindran els grups parlamentaris per fixar la seva posició. Aquest torn serà d'un màxim de deu minuts per a cada grup parlamentari. I en primer lloc, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat Jordi Riba Colom.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputades, diputats... En aquest punt, com deia la consellera fa uns instants, ens trobem davant del debat i votació de la validació del Decret 16/22, de mesures urgents en l'àmbit de l'impost sobre patrimoni. Anem per parts sobre el que ens proposa el Govern en aquest decret.

En primer lloc, cal dir, com explicava, que la Llei 38/2022, de 27 de desembre, de l'Estat, entre altres qüestions, va crear l'impost temporal de solidaritat de les grans fortunes. Aquest impost estableix que aquesta figura fiscal de caràcter temporal té un doble objectiu: per una banda, incrementar la recaptació i, per tant, la capacitat de finançament dels serveis públics, i, en segon lloc, una voluntat d'harmonització per reduir les diferències generades per les bonificacions que algunes comunitats han aplicat al llarg del temps a l'impost de patrimoni.

L'esforç –cal dir-ho– del sector públic al llarg dels darrers anys per fer front a les necessitats provocades primer per la pandèmia i després per la guerra d'Ucraïna, des dels ERTOS fins a les mesures socials per fer front a la inflació, ha generat unes despeses addicionals importants. I aquest impost preveu un esforç temporal de solidaritat per fer front a aquesta situació a aquelles persones que més capacitat econòmica tenen, i, per tant, no podem fer més que estar d'acord en la creació d'aquest impost sobre les grans fortunes. Aquest esforç del sector públic s'ha produït també arreu, a totes les comunitats. I és lògic, per tant, coherent i just que en totes les comunitats es faci efectiu aquest esforç addicional i temporal.

Ara bé, com deia abans la consellera, no estem debatent sobre el fons de l'impost de grans fortunes, ja debatut i aprovat a les Corts, sinó de l'adaptació d'aquest impost de patrimoni per tal que casin els trams i els tipus a Catalunya, en la nostra fiscalitat pròpia, i aquesta recaptació addicional sigui ingressada per la Generalitat –un import addicional estimat, com deia la consellera, en 12 milions d'euros.

La qüestió no és, doncs, de fons, sinó de forma. I avui es debat la validació d'aquest decret i, en definitiva, també es debat si és possible governar per decret. És possible fer-ho amb un recolzament de trenta-tres diputats de 135? I, al nostre parer, la resposta és «no».

De fet, avui ha estat esclaridor, a la sessió de control, que la presidenta del grup dels comuns instava el president de la Generalitat a reaccionar i aportar decrets llei i modificacions de crèdit per fer efectius els acords del seu pacte pressupostari. I, de fet, també han explicat que aquest decret és conseqüència d'aquest acord pressupostari.

Els hi hem dit –i ho hem dit també públicament– que els acords als que vostès hagin arribat amb altres grups parlamentaris, lògicament, no ens vinculen, i, per tant, no ens sentim vinculats, en aquest cas. No obstant això, no ens oposarem al decret. Compartim, com hem dit, els objectius de l'impost de grans fortunes, però no serem partícips –votant favorablement– de la seva estratègia de pressió. No compartirem, no serem partícips, com deia, d'aquesta estratègia de «no tindràs altre remei que votar a favor dels decrets que el Govern anirà aportant successivament per suplir la seva manca de capacitat de negociació».

I és que governar per decret, fiant-ho tot a les validacions sense acords previs que garanteixin l'aprovació, no és un exercici de responsabilitat per part del Govern i és extremadament arriscat. Hem viscut en reiterades intervencions per part del Govern apel·lacions a la responsabilitat dels grups de l'oposició, de tots, per aprovar el pressupost. I ara ho fan amb aquest decret i amb l'anterior. I la seva responsabilitat? I la seva responsabilitat per aprovar el pressupost? És seva, la responsabilitat per aprovar el pressupost i per aprovar les mesures de caràcter econòmic que facin possible, per exemple, aquesta adaptació fiscal, i no dels altres.

La seva responsabilitat no és estar al Govern, sinó governar, i no és possible fer-ho via decrets, amb el xantatge de que la responsabilitat sempre és dels altres i *in extremis* salvaran les votacions. En definitiva, de la seva capacitat política i de la seva capacitat negociadora i de les seves decisions depèn que aquest Govern sigui viable.

I, ara per ara, apellant a la responsabilitat dels altres, però no exercint les seves, no els hi funciona gaire bé.

Diuen que volen un acord, però actuen en sentit contrari. Ens recorda a quan en el Govern vostès deien, deien, deien que no volien que se'ls hi trenqués, però tots els fets, tots els actes, totes les declaracions semblaven indicar el contrari. En aquests moments, vostès diuen, diuen, diuen que volen un acord i totes les accions públiques que veiem i patim semblen indicar que ens acompanyen a no votar el pressupost. Malgrat això, seguim compromesos, allargant la mà, com hem reiterat en tantes ocasions, per fer-ho possible.

És que l'estratègia d'adhesió, la d'intentar imposar i fer empassar als altres grups les seves posicions, no els hi està sortint gaire bé. No els hi va sortir bé amb la CUP, no els hi va sortir bé amb Junts per Catalunya al Govern. I és ben cert que necessitem que les coses tirin endavant, i aquest decret també. I la conseqüència de no tenir pressupost recau, hi insisteixo, en la seva responsabilitat. No serem participants de que aquest decret caigui, no es convalidi; però no participarem, hi insisteixo, en aquesta estratègia.

Per últim, i per acabar, em costa de creure que no s'hagin adonat encara que aquesta estratègia de pressió no els hi funciona. No els hi funciona. Nosaltres hem estat un adversari polític lleial en la negociació –un adversari polític–, però sovint sembla que l'enemic el tenen a casa.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputades, diputats... Bé, com ja s'ha dit, es porta a convalidació aquest decret llei per incrementar l'impost de patrimoni. Sí que representa un increment en l'impost del patrimoni; el que passa és que és degut a una llei que ha aprovat l'Estat espanyol.

Com deia la consellera, suposa que en el tram superior..., passar del 2,75 per cent al 3,48 per cent en els patrimonis de més de 20 milions d'euros. És cert que això afecta només..., o no afecta ni tres-cents ciutadans de Catalunya. Per tant, en aquest sentit hi estaríem d'acord, però també els hi vull recordar, una vegada més, que els catalans en conjunt paguem més de 53.000 milions d'euros i podem gaudir al pressupost de l'ordre de 35.000 milions d'euros, i no estem per seguir incrementant impostos.

Perquè, com ha dit el company Riba, aquesta llei l'Estat espanyol la fa, diu, per harmonitzar amb les altres comunitats autònomes, i resulta que nosaltres ens harmonitzem a l'alça, però no a la baixa, perquè resulta que aquesta llei preveu que el mínim sigui 700.000 euros i a Catalunya tenim 500.000 euros de mínim perquè, evidentment, som una comunitat infrafinançada. I ara que teníem l'oportunitat de posar-nos, harmonitzar-nos amb les altres comunitats autònomes, doncs no ho fem.

I això fa que a Catalunya més de vuitanta mil persones paguin impost de patrimoni quan en una altra comunitat autònoma com Andalusia, que fins i tot té més població, arribi als vint mil subjectes passius. Per tant, escolti'm, això és apujar impostos i és no aprofitar l'avinentesa per ajustar les injustícies que patim des de fa molts anys a Catalunya.

Llavors, la pregunta que els hi hem de fer és: escoltin, vostès sembla que això de la independència ho deixen per a la següent generació, perquè veuen que ara això s'ha de pactar quan algú a Madrid vulgui pactar-ho; què faran durant aquesta generació? Seguirem incrementant els impostos per poder tenir un pressupost per cobrir les demandes d'aquest país? Aquesta és la solució? Seguir incrementant impostos? Per tant, nosaltres no hi estem d'acord.

Mirin, a Europa només Noruega i Suïssa tenen impost de patrimoni. Això vol dir que a la Unió Europea cap país, excepte Espanya, té impost de patrimoni. Però és que resulta que dins d'Espanya nosaltres som el *patito feo* del país, perquè som els que tenim més contribuents que paguen l'impost de patrimoni. I Catalunya està donant un missatge de que no vol ser atractiva per als grans patrimonis.

Jo els hi explico. Per exemple, fa poques setmanes un empresari inversor en *biotech* americà que estava finançant una empresa catalana –que, per cert, dirigeix una dona i que ha entrat al Nasdaq–, que volia venir a Europa, volia muntar un fons d'inversió *biotech* a Europa..., li van oferir Catalunya, s'ho va mirar i va dir: «Ostres, és que la fiscalitat de Catalunya no és la més adequada.» I s'està pensant anar a Portugal. Això és el que ens passa contínuament. Per tant, escolti'm, nosaltres no estem per això i estem per, cada vegada més, anar en la línia de reduir la pressió fiscal i no incrementar-la.

Per tant, nosaltres demanàvem això d'incrementar el mínim exempt, vostès no ho han volgut. I pensin que aquesta llei que regula el patrimoni és de l'any 89. L'any 89 es va fixar en 700.000 euros, que en aquell moment devia ser una gran xifra per considerar que algú havia de pagar patrimoni, però és que aquells 700.000 euros de l'any 89 avui serien 1.053.000 euros. I nosaltres estem a menys de la meitat, a 500.000 euros de límit. Per tant, no, no estem d'acord amb aquest decret, amb el que vol fer aquest decret. També li dic que no hi votarem en contra, ens abstindrem, perquè és cert que tampoc a nosaltres no ens sembla bé que això s'ho quedi l'Estat espanyol, eh?, però no hi votarem a favor.

Dues reflexions. A Catalunya sempre ens hem guanyat la vida treballant, i molta gent a Catalunya durant tota la seva vida laboral ha estalviat per comprar una, dues o tres propietats. I en aquest moment hi ha molta gent que té entre 500.000 i 700.000 euros de patrimoni i l'estem gravant amb aquest impost, quan a qualsevol altra comunitat o a la majoria de comunitats de l'Estat no l'estarien gravant amb aquest impost. Per tant, tornem a estar en aquesta discriminació que ja toca que comencem, d'alguna manera, quan podem, a eliminar.

Segona reflexió. Des de la Transició, els primers vint-i-cinc, trenta anys, aquest país potenciava les polítiques de l'emprenedoria, del suport a l'empresariat. I des dels darrers anys, i jo m'atreveria a dir des de la irrupció de la CUP, de la senyora Colau, el que han començat a fer és criminalitzar l'empresariat, les classes mitjanes i altes d'aquest país, i, cada cop més, carregar una administració amb més burocràcia, que necessita més finançament, i, per tant, més impostos. I aquesta és la fórmula que tenim en aquest país en aquest moment: més burocràcia, més despesa, més impostos.

El diputat, el crac de la cambra, el Salvador Vergés, els hi va explicar en el darrer plenari tota una llista de tots els procediments que havien de seguir els pagesos per poder tirar endavant la seva activitat econòmica. Això, tots ho sabem..., no són només els pagesos, eh?, passa amb qualsevol empresari. I això..., darrere hi ha feina que algú ha de fer i que s'ha de pagar i, per tant, és més despesa i, per tant, més necessitat d'impostos. I aquest és el model que partits d'aquesta cambra, i sobretot el partit de govern, no paren d'impulsar, eh?, aquest model de més impostos, cada vegada més impostos.

I nosaltres, al contrari, estem per la simplificació administrativa, estem per reduir la càrrega fiscal i estem sobretot, també, per la col·laboració publicoprivada, que és el que ens ajuda a que aquest país funcioni sense necessitar tanta administració. Perquè hi han moltes entitats de la societat civil que tenen ganes d'ajudar, que volen col·laborar, i que no les deixem, perquè vostès prefereixen tenir tot el poder, acumular tot el poder, tota l'Administració, fer-la cada vegada més gran, en lloc d'ajudar a que el publicoprivat funcioni.

I això els hi puc dir per experiència, perquè he estat president de la cambra, que és una entitat publicoprivada, i ho he vist i ho he viscut amb els meus propis ulls:

que tot allò que podia fer la cambra no se li deixava fer perquè ho volien fer els departaments de govern. Doncs escolti'm, això és una mostra del que ens està passant en aquest país: cada cop volem fer l'Administració més gran, i això val diners. I això, qui ho paga? Ho paguem els ciutadans, eh? No ens enganyem, eh? No hi ha cap màquina de fer diners; ho paguem els ciutadans, amb més impostos.

Junts, doncs, estem en contra de continuar amb aquest model que sempre que pot aprofita l'ocasió per apujar els impostos i per incrementar la burocràcia amb més intervenció pública. I els partits d'esquerra diuen que volen transformar, però no en un país més eficient i pròsper, sinó amb més burocràcia, més fiscalitat i més pes d'impostos que han de pagar els ciutadans.

I Esquerra, com deia, sembla que vol deixar la independència per a la propera generació, i mentrestant construeixen una administració que castiga més les classes mitjanes i crea més burocràcia, més departaments, més càrrecs i més cadires per ocupar. I Junts estem pel contrari: Junts preferim abandonar les cadires a seguir enganyant els votants del cinquanta-dos per cent, perquè no es compleixen els compromisos que es van acordar, per exemple, per a un objectiu tan noble com culminar la independència. I això, com que no es compleix..., doncs nosaltres preferim no ocupar les cadires i marxar del Govern.

Però, mentrestant, Junts no està per seguir incrementant –perquè hi ha un mentrestant, eh?, i sembla que serà llarg, perquè vostès sembla que això ho deixen per a la propera generació– la fiscalitat, a cap nivell. I si recapten més amb els alts patrimonis –que ja dic que ens sembla bé–, haurien d'haver aprofitat per reduir en els patrimonis entre 500.000 i 700.000 euros i harmonitzar de veritat amb les altres comunitats autònomes.

I, evidentment, el dia que assolim un estat, els primers en liderar grans canvis en fiscalitat serem nosaltres, que proposarem, per exemple, l'eliminació de l'impost de patrimoni, el de successions, la reducció de l'IRPF a nivells de les comunitats autònomes que tenen els mínims, reduir el tipus de societats a les pimes que reinverteixen més del cinquanta per cent –que és la majoria de les pimes–, reduir la càrrega als autònoms de forma progressiva en base als beneficis i no als ingressos. I no pateixin, que tot això que he dit no arriba ni a 5.000 milions d'euros dels 20.000 que ens manlleva cada any –dic «manllevar» perquè hi ha algú que no li agrada allò de «robar», però ve a ser el mateix.

Per cert, el Govern ha dit per activa i per passiva que no és moment per abaixar impostos, però que tampoc els apujarien. Però, escolti'm, primer el senyor Giró sí que va abaixar impostos –per cert, la senyora Vilalta no hi és...–, clar que va abaixar impostos. Va abaixar l'IRPF, sobretot a les més baixes, però va afectar totes les rendes. Per tant, diguin-li a la senyora Vilalta que no menteixi en seu parlamentària, perquè sí que els va abaixar. I diu: «Home, no ens digueu ara que fem allò que vosaltres no va fer.» És que, senyora Vilalta, l'any passat no va haver-hi un set per cent d'inflació, i aquest any hi haurà prop d'un set per cent d'inflació. Per tant, ara toca deflactar l'IRPF, perquè, si no, això suposa incrementar la càrrega fiscal a tots els ciutadans de Catalunya. I vostès, quan els hi hem dit, no han volgut ni parlar-ne, ni ens han fet cap contraproposta a la nostra proposta fiscal en el pressupost, cap contraproposta, més enllà de petits cacauets, eh? Per tant, escolti'm...

I vostès, quan han signat un acord de pressupostos amb els comuns, han posat –no pocs, no– quatre impostos: el d'emissions portuàries per a grans vaixells, el dels aliments ultraprocessats, el de patrimoni –que avui en parlem– i l'impost d'habitatges buits. Podem estar més o menys d'acord amb aquests impostos, però no diguin que vostès no volen incrementar impostos, perquè sí que els estan incrementant.

I ara que estem, doncs, en la negociació de pressupostos, escolti'm, si volen un acord, és molt fàcil. A nosaltres no ens demanin que signem *el seu* pressupost; nosaltres els hi hem posat una proposta de pressupostos a la taula. Per tant, no diguin que no volem aprovar uns pressupostos. En tot cas, no volem qualsevol pressupost;

volem el pressupost que nosaltres avancem. I nosaltres ens hem assegut a negociar sempre, no ens hem aixecat en cap moment, però no hem rebut cap contraproposta seriosa, com tocaria.

Per tant, escolti'm, estem aquí, nosaltres seguim.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Sí; gracias, vicepresidenta. Bueno, con este decreto pretenden ustedes ajustar sus tarifas al impuesto de patrimonio para adaptarlas a una nueva ley nacional que incrementa los impuestos a los bienes de las personas. Que, por cierto, señor Canadell, Junts vota a favor de este impuesto en el Congreso. (*Veus de fons.*) ¿Cómo que no? (*Veus de fons.*) Lo digo porque ustedes tienen más almas que diputados...

Para no variar en sus costumbres, ustedes aprueban esta modificación mediante un decreto ley para no perder el tiempo, porque para recaudar son muy rápidos y para malgastar también –es especialidad de la casa–, pero no para aprobar los presupuestos, para eso no son tan rápidos.

Esta modificación, como ha dicho la *consellera*, supondrá 12 millones de euros más para recaudación, que se sumarán a los casi 600 millones de euros que se recaudan en Cataluña del impuesto de patrimonio. Que, por cierto, señor Canadell, cuando ustedes gobernaron no propusieron suprimirlo; supongo que es otra alma más de las de Junts... Miren, lo cierto es que en Cataluña sobran impuestos, se recauda demasiado y se malgasta mucho, y no se utilizan íntegramente para mejorar los servicios públicos.

Pero hoy toca hablar de esta ley, que aprobó Junts también, para adaptarla para Cataluña, que es la Ley 38/2022, llamada del «impuesto de solidaridad de las grandes fortunas». En ella puede haber hasta cinco elementos de fraude de ley manifiestamente ilegales o incluso inconstitucionales.

Primero, su tramitación de manera acelerada, sin debate parlamentario, mediante enmienda introducida en un proyecto de ley que no tenía nada que ver con la cuestión, o sea, sin homogeneidad. Claramente, esto es un tema de inconstitucionalidad.

Tampoco respetaba esta ley la reserva de ley orgánica para algunas materias; en este caso, la materia de financiación autonómica, que se tendría que haber abordado a través de una ley de financiación autonómica.

Tampoco respeta los principios de seguridad jurídica, ya que el texto apenas fue dado a conocer el 11 de noviembre de 2022, cuando se aprobó, para, además, entrar en vigor ese mismo año 2022, lo que constituye una retroactividad para el impuesto de patrimonio, a efectos de 31 de diciembre, y va totalmente en contra de la doctrina del Tribunal Constitucional, que prohíbe esta retroactividad, sobre todo en materia impositiva para seguridad de los ciudadanos.

También puede ser inconstitucional porque es potencialmente confiscatorio, porque puede generar imposiciones superiores al sesenta por ciento, de manera conjunta, en la declaración del IRPF. Por ejemplo, en patrimonios no productivos, aquellos inmuebles que tienen las personas físicas, también en Cataluña, y que no les generan un rendimiento.

También en cuanto a los rendimientos, el tipo máximo de este impuesto es del tres y medio, y es muy alto, ya que en el contexto actual muchos activos no tienen ese rendimiento del tres y medio por ciento, por lo cual este tipo podría agotar totalmente el rendimiento y forzar a vender el activo para pagar la cuota correspondiente.

El impuesto tampoco respeta el principio de equidad, otro de los elementos considerados anticonstitucionales, porque grava rendimientos que ya han pagado impuestos cuando estos se generaron.

Y también, para rechazar este decreto y este impuesto que avala este decreto, hay razones económicas. La primera es que no está justificado el impuesto para recaudar más en tiempo de crisis, porque, precisamente debido a la inflación, ya se han incrementado mucho los ingresos de la Administración a través de otros impuestos. Y porque este impuesto, el de patrimonio, que es la base de esta modificación, es inexistente en la Unión Europea, y eso tiene un efecto distorsionador de la economía, que es que ahuyenta a los patrimonios, a la gente que puede venir a nuestra tierra o que está en nuestra tierra y quiere invertir para fomentar empleo y para mejorar la vida de los trabajadores. Porque, claro, están poco incentivados y se acaban llevando esa inversión, ese patrimonio, a otros lugares para no pagar ese impuesto que aquí existe y allí no existe, con la consiguiente pérdida de economía y pérdida de puestos de trabajo.

Señora *consellera*, usted quiere que esta subida de impuestos se quede aquí, que se quede en Cataluña y no se quede en el conjunto de España. Nosotros no queremos ni que exista.

Y recuerdo, antes de acabar, que Esquerra Republicana votó a favor de este impuesto, que usted parece que lo dice como con dolor, que no quiere que se pueda recaudar este dinero. Y vuelvo a reiterar que las treinta y dos caras de Junts votaron que sí a este impuesto, y demuestra una vez más su hipocresía, su falta de oposición y su falta de credibilidad.

En resumen, dejen de subir impuestos, porque en este tema, como en otros, menos es más.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Eulàlia Reguant i Cura.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, vicepresidenta. Des d'una perspectiva socialdemòcrata i fins i tot social-liberal –per tant, no des d'una perspectiva ni socialista ni anticapitalista–, la política fiscal és una de les principals palanques de canvi amb les que compten els governs per reduir la desigualtat econòmica. I, de fet, això és del que hauríem de parlar: de com ho fem, partint de les realitats i les dades i les xifres que tenim de com està la societat, de les diferents estructures de patrimoni i de riquesa que existeixen, de l'exclusió social que existeix..., de com ho fem per reduir la desigualtat.

Els tipus impositius de tots els impostos que graven principalment els més rics s'han anat reduint des de principis de la dècada dels vuitanta. I aquí alguns es poden omplir molt la boca de l'impost de solidaritat de les grans fortunes, però, vaja, és per a dos anys, de manera extraordinària, uns beneficis extraordinaris. «Ah, perquè Endesa ara té beneficis extraordinaris.» No els ha tingut tota la vida, enriquint-se a costa d'un bé bàsic com és tenir accés a la llum? Jo diria que tampoc podem celebrar de manera molt alegre que existeixi aquest impost; és un primer pas absolutament insuficient i bastant hipòcrita per part d'alguns.

Però, com deia, els tipus impositius de tots els impostos que graven principalment els més rics s'han anat reduint des de principis de la dècada dels vuitanta. Mentrestant, el percentatge de la riquesa que ha anat a parar a mans de l'u per cent de la població ha augmentat dràsticament.

Durant moltes dècades, l'argument neoliberal i capitalista que alguns aquí avui han reproduït de manera sistemàtica per justificar les rebaixes fiscals als rics i a les grans empreses ha estat que es produiria un degoteig de la riquesa que beneficiaria el conjunt de la societat. La realitat posa en relleu que això no ha estat així.

De fet, l'explosió de la desigualtat explicada fa poques setmanes en un informe d'Intermón Oxfam il·lustra clarament que aquesta teoria fa aigües per tots costats. En lloc d'utilitzar la rendibilitat addicional que aporta a aquestes empreses o a

aquests patrimonis la baixa tributació per generar llocs de feina i inversions, el que fan és acumular cada vegada més. Per tant, no, abaixar impostos no és redistributiu; és tot el contrari: és fomentar l'acumulació, és fomentar les desigualtats, és fomentar l'exclusió social.

Però no sempre s'ha optat per prioritzar una dràstica reducció dels tipus impositius als més rics. De fet, en la segona meitat del segle XX, del segle passat, la norma era gravar-los més significativament. De fet, a llocs no massa sospitosos com és Estats Units el tipus impositiu marginal dels impostos federals sobre la renda durant el període de 1951 a 1963 es situava al noranta-u per cent, els tipus màxims de l'impost de successions es van mantenir al setanta-set per cent fins al 1975 i el tipus mitjà de l'impost sobre la renda empresarial es situava lleugerament per sobre del cinquanta per cent durant les dècades dels cinquanta i els seixanta. A Estats Units –ni Cuba ni Veneçuela...

Per tant, hauríem de parlar d'això i hauríem de mirar quins efectes això tenia per a la població en aquells moments. I és que en aquells moments es mantenia, amb aquests tipus impositius, la desigualtat a ratlla. En cap cas vol dir que desaparegués la desigualtat; seguia sent una societat classista i configurada per classes socials, però es mantenia la desigualtat a ratlla. Per tant, això ho hem d'abordar.

I, senyor Canadell, no em serveix que digui que a Europa el patrimoni no té el mateix pes que a Catalunya –l'impost de patrimoni. És que el patrimoni a Europa no té el mateix pes en el repartiment de la riquesa que a Catalunya. Per tant, és impossible que abordem el mateix. I, alhora, el que fa el patrimoni és generar desigualtats, perquè el que fa és perpetuar aquestes desigualtats a través de l'impost de successions. I si el que volem és erradicar desigualtats, treballar o erradicar l'exclusió social, el que hem de fer també és començar a abordar que el patrimoni perpetua aquestes desigualtats.

Perquè a vostè crec que en algun moment l'he sentit parlar també dels països escandinaus. A vostè li agraden els països escandinaus. Doncs han aconseguit mantenir uns nivells de desigualtat baixos gràcies, en gran part, a règims fiscals progressius al llarg de molts anys, el que vostè no vol. I no és que no ho vulgui ara, tampoc ho vol per a una Catalunya independent. Per tant, no em serveix que posi d'exemples els països escandinaus quan després aquí el que predica i el que proposa és perpetuar desigualtats, perpetuar una societat de classes on hi ha una pobresa cada cop més gran. Per tant, no, no s'hi val.

Però, com deia, els països escandinaus han aconseguit mantenir aquests nivells de desigualtat baixos gràcies a això. I, de fet, han començat a canviar a partir de que les suposades socialdemocràcies han deixat de fer polítiques socialdemòcrates i han aplicat les polítiques neoliberals que aquí a l'Estat espanyol s'han aplicat de manera sistemàtica, i a Catalunya també, durant massa anys. Per tant, això ho hem de tenir en compte.

Els tipus impositius molt elevats a les rendes més altes també poden contribuir a evitar els sous desbocats dels alts executius, i, per tant, contribuir també així a reduir la bretxa salarial. De fet, aquest era un dels objectius o l'objectiu declarat dels impostos sobre les rendes més altes que deia abans a Estats Units després de la Segona Guerra Mundial, per exemple, no? Per tant, això ho hem de tenir en compte.

Per això nosaltres creiem que la imposició de la riquesa, sense entrar en un debat futur sobre què és el dret a la propietat, però..., que la imposició de la riquesa hauria de contemplar gravar aquesta propietat, que també hauria de contemplar els impostos a herències –per tant, l'impost de successions i donacions– amb tipus més alts aplicables a les grans fortunes amb l'objectiu d'impedir aquesta aparició d'una nova generació que compti des del principi amb uns privilegis alts.

Perquè el que fem és generar noves formes d'aristocràcia: a més patrimoni, herències més grans. Per tant, permanentment, no?, hi haurà unes elits que sempre tindran millors condicions que aquella gent que no té patrimoni, que no té herències

i que es veu permanentment abocada a altres lògiques econòmiques, socials i polítiques.

Nosaltres avui votarem a favor d'aquest impost lamentant que sigui un debat que fem al voltant del patrimoni en aquest país, d'aquesta estructura de la propietat i del patrimoni, que deia a l'inici que a Catalunya té un major pes que a la resta d'Europa..., lamentant que ho fem des d'una perspectiva que s'argumenta tècnica perquè a l'Estat s'ha fet l'impost de solidaritat sobre les grans fortunes, un impost que també vam votar favorablement, lamentant que parlés d'uns beneficis excessius d'unes grans empreses, que és que no és ara que tenen beneficis excessius, sinó que la seva pròpia lògica de funcionament genera uns beneficis excessius. És a dir, amb drets bàsics i fonamentals no hi hauria d'haver beneficis excessius; en plena crisi econòmica i social no s'haurien de permetre els beneficis excessius. Directament s'haurien de limitar, els beneficis d'aquestes grans empreses.

Però és evident que abordar i obrir el meló de l'impost de patrimoni per nosaltres és necessari, pertinent en aquests moments, i, per tant, hi votarem a favor. En un moment, no?, on hem anat veient com en els darrers anys, també a l'Estat espanyol, ja no només a nivell mundial, la concentració de riquesa en poques mans ha anat augmentant. El 2008 l'u per cent amb major riquesa concentrava el quinze per cent de la riquesa neta total, i el 2020 –l'última dada oficial disponible– ja en concentrava el vint-i-dos per cent.

I, de fet, d'acord amb el Credit Suisse, el 2021 l'u per cent concentrava aproximadament un de cada quatre euros de riquesa, i durant aquest mateix període el deu per cent va passar d'acumular el quaranta-quatre per cent a gairebé el cinquanta-cinc per cent, mentre el cinquanta per cent més pobre de la població de l'Estat veia com la seva participació, la seva capacitat d'acumular –que, evidentment, no acumula el cinquanta per cent més pobre–, havia passat del dotze per cent al 7,4 per cent.

És a dir, les desigualtats..., a mesura que s'han anat flexibilitzant o s'han anat reduint els tipus impositius a les rendes més altes, el que s'ha fet ha estat que la concentració de la riquesa passi cada cop més a poques mans i els pobres cada cop siguin més pobres.

Nosaltres no volem una societat així. Per això votarem a favor d'aquest decret llei, però també demanarem que es tramiti com a projecte de llei, perquè no volem ni que sigui temporal ni que es quedi en els tipus que hi ha actualment. Creiem que cal ser molt més agressiu amb tota aquesta gent que acumula i que genera una societat desigual.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bona tarda. Bé, primer, anunciar-los que votarem a favor d'aquest decret de llei. Hi votarem a favor amb alegria, eh?, vull dir... (*Alguns aplaudiments i rialles.*) I hi votarem a favor amb alegria, home, perquè crec que ens ho mereixem. Vull dir, crec que aquesta posada al dia de l'impost de patrimoni a través, diguéssim, de la transició d'aquest impost de grans fortunes, encara que sigui de manera temporal –que ens agradaria, evidentment, que fos permanent–..., crec que val la pena que ho celebrem, entre altres coses perquè són 12 milions d'euros. A ningú se li escapa que 12 milions d'euros d'ingrés públic poden ser quatre escoles i una part de l'inici del projecte de l'Hospital de Tortosa, o la meitat de l'impuls de l'empresa energètica pública, o moltes coses que donin satisfacció als problemes reals que té Catalunya, no?

Per tant, ho votarem a favor i amb alegria, perquè ens ho mereixem. També perquè ho hem pactat, evidentment. Vull dir, això..., les coses tampoc apareixen del no-res. Les coses apareixen perquè hi ha una finestra d'oportunitat, que és l'impost de

grans fortunes a l'Estat, però hi ha la possibilitat de negociar coses concretes, tangibles, materials, que es tradueixen en un projecte de llei de pressupostos pendent d'aprovar perquè algú l'està bloquejant, però que a través de la negociació som capaços de traduir i aprofitar la finestra d'oportunitat. Hi votarem, doncs, amb alegria pel que representa de millors materials, però també perquè ho hem pactat, perquè hem sigut capaços de posar-nos d'acord per aprofitar una finestra d'oportunitat i materialitzar-la.

I també perquè creiem que, en aquest decret llei, està veient-se també, en el debat, que realment hi ha marge en fiscalitat. Hi ha gent que sabem que això de la fiscalitat no li agrada, però quan ens posem a debatre i a rascar veiem que hi ha marge en fiscalitat. Hi ha marge, en aquest cas concret, en patrimonis i grans fortunes, queda demostrat. Ningú s'escandalitza que les rendes superiors... –perdó–, que els patrimonis superiors a 10 milions puguin fer un esforç fiscal, una contribució fiscal al benestar material quan la gent ho està passant malament. Ningú ho està qüestionant, ens pot agradar per unes coses o per unes altres. Acaben havent-hi coincidències estranyes entre el PSC i el senyor Canadell... Bé, coincidències estranyes, però en última instància no qüestionen que pugui haver-hi un esforç, una contribució fiscal, en moments de necessitat.

Bé, jo crec que el que és evident és que hi ha marge en fiscalitat en el nostre país. Hi ha marge en rendes altes, hi ha marge en patrimoni, hi ha marge en fiscalitat verda, hi ha marge en determinats tipus impositius que han de permetre disposar de més ingressos públics; en definitiva, apropar-nos als nivells de pressió fiscal mitjana de la Unió Europea per fer, en definitiva, les polítiques públiques, la despesa pública social i les inversions econòmiques necessàries per posar-nos també als nivells mitjans de la Unió Europea pel que fa a inversió pública, pel que fa a despesa social.

Bé, hi ha marge en fiscalitat. Explorem-lo. Nosaltres hem aprofitat aquesta concepció de que hi ha marge en fiscalitat i les diferents finestres d'oportunitat per situar aquest debat en la negociació pressupostària amb el Govern i ho hem pogut materialitzar i traduir. Ens agradaria que altres fessin el mateix, en positiu, evidentment, i no en negatiu.

Però no només queda clar que hi ha marge, que és important, sinó que també cada cop comença a quedar més clara quina és la funció que ha de complir la fiscalitat. Quina és la funció econòmica i quina és la funció social que ha de complir la fiscalitat en el nostre país? Evidentment, la fiscalitat ha de jugar un paper de redistribució de la riquesa per intentar apaivagar els nivells de desigualtat social que es van creant. Ha de redistribuir i ha de fer que la contribució dels que més tenen, els que més guanyen, ajudi els que menys tenen i els que menys guanyen. Aquesta capacitat de redistribuir és un paper que ha de jugar la fiscalitat, i crec que en els debats això està quedant clar.

És cert que qui vol que hi hagi desigualtat no vol que hi hagi fiscalitat o vol afeblir la fiscalitat. I també es veu que qui vol que hi hagi menys desigualtat és precisament aquell que més planteja aquestes millors fiscals, aquestes majors contribucions fiscals.

Per tant, aquest paper de la fiscalitat per redistribuir i combatre la desigualtat..., el juga. Però també queda evident que, més enllà del paper de distribuïdor, també fa un paper d'orientador de canvis, de transformacions econòmiques, materials, estructurals de les societats. És aquí quan és important que veiem que no tot és gravar les rendes altes –que també–, gravar les grans fortunes i patrimonis –que també–, sinó també incentivar canvis, transformacions: fiscalitat verda, fiscalitat que impulsi altres formes de mobilitat... Hi han també funcions en la fiscalitat que han d'ajudar a transformar, a fer transformacions.

Això és el que nosaltres creiem. Això és el que nosaltres hem posat en el debat polític i ho hem pogut traduir en un acord pressupostari. Òbviament, no és el que estem tractant ara en aquest decret llei, perquè aquest decret llei parla del que parla

i hem dit que ens n'alegrem, però volíem deixar clara aquesta funció de la fiscalitat, que crec que queda clara també en aquest debat.

I una tercera qüestió que jo crec que també queda clara d'alguna manera darrere d'aquest decret llei és que cal, necessitem, en aquest país, una reforma fiscal integral. Una reforma fiscal integral no a Catalunya, em refereixo; em refereixo a nivell estatal. Una reforma fiscal que voldríem que ajudés a federalitzar més també aquest Estat, certament; però una reforma fiscal integral no només que garanteixi la suficiència dels ingressos públics, sinó també que garanteixi la corresponsabilitat fiscal de tothom. Una reforma fiscal integral que ha de ser el suport i la palanca de canvi d'un model de finançament més just, més solidari; un model de finançament que sigui capaç de superar les perversions i les injustícies de l'actual model de finançament que deixa Catalunya castigada, certament.

Però per abordar aquest debat necessitem aquesta reforma fiscal integral. És bo també que nosaltres fem aquest debat i que des de Catalunya contribuïm a posar les bases culturals, polítiques, que ajudin també a entendre que és urgent, i abordar aquesta reforma fiscal integral que situï el nivell de contribucions fiscals en la mitjana europea, que és el que ens ha de permetre disposar de la despesa pública necessària.

Dit això, i havent deixat clar que votarem a favor per aquestes qüestions, vull també explicitar una cosa que ja apuntava abans, aquestes estranyes coincidències que jo he observat en el debat. Acabava abans amb la poesia de la Marta Pessarrodona. Jo crec que us l'haig de tornar a llegir, perquè no sé si ha quedat clar que aquestes estranyes coincidències s'estan materialitzant de manera perillosa i massa transversalment en aquests debats. Deia: «Llarg aprenentatge, / el del cinisme. / Qualsevol fe / et pagarà amb fred, / i l'hivern és llarg, / dura massa. / Viuràs tot el que cal / per veure / coincidir contraris.» Crec que hem vist aquí coincidir contraris, en el debat de fiscalitat. Jo no sé si són contraris políticament o no, però sí que són coincidents, aquests contraris, en el tema de la fiscalitat. I això..., fem-nos-ho mirar.

Ara bé, continua la poesia –perquè abans havia acabat aquí– dient: «I si ets poeta, / t'embolicaràs / en petites coses, / cridaràs per minses injustícies / i et bandejaran tots els partits polítics.» Nosaltres no volem jugar a la idea aquesta del cinisme, nosaltres volem jugar a la idea de ser poeta que s'embolica en petites coses; en petites coses com aquest acord pressupostari que hem fet, que dona respostes a problemes materials, a necessitats socials, a canvis i a transformacions en les infraestructures d'aquest país; en modernitzar aquest país en temes de sobirania energètica o de mobilitat sostenible. Aquestes són les petites coses que ens correspon als polítics fer, que són les traduccions directes que la ciutadania espera de nosaltres.

I, mentrestant, nosaltres seguirem cridant per les «minses injustícies», malgrat que sabem que ens bandegen determinats partits polítics. Però no ens preocupem; el que no ens agrada, hi insisteixo, és que ningú s'installi en el cinisme, que pot fer acabar coincidint aquests contraris.

Per això –res més– votarem a favor d'aquest decret.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Bueno, ya estamos acabando. No quisiera hacer una intervención demasiado tediosa, pero sí que es verdad que me ha llamado la atención la intervención del compañero Gallego, de Juan Carlos Gallego, cuando decía que deberíamos hacernos mirar el hecho de que haya extrañas coincidencias, afeándoles al portavoz del Partido de los Socialistas y al portavoz de Junts per Catalunya, el señor Riba y el señor Canadell, que hayan coincidido en algunos aspectos.

Yo debo decir que el debate me ha parecido apasionante. Ha habido un debate de una cierta entidad intelectual cuando se ha hablado de modelos económicos, unos

más neokeynesianos o keynesianos, unos más neoclásicos y otros más marxistas, en todo su amplio espectro. Y, en todo caso, yo creo que cabe decir que, como decía el señor Gallego, o en términos más de Winston Churchill o quizá de Manuel Fraga, «la política hace extraños compañeros de cama». Y yo debo decir que, a pesar de la incoherencia que detecto en el discurso del señor Canadell, admito que su discurso me ha parecido de lo más sugerente, porque ha hecho una defensa de la libertad de empresa, de la legitimidad del beneficio de las empresas.

Efectivamente, es que las empresas tienen la obligación moral y económica de obtener beneficios. Yo creo que ya está bien de demonizar a las empresas en nuestro país, en el conjunto de España, y concretamente en nuestra comunidad. Hay que reivindicar la empresarialidad, hay que reivindicar el papel de los empresarios como vectores del crecimiento económico, sí, del desarrollo social, también, y del desarrollo cultural de un país.

Yo creo que la demonización, la criminalización del empresario, es una de las peores lacras que afecta a nuestro debate público. Decía el señor Canadell que eso viene de la irrupción de partidos como la CUP o En Comú Podem, y yo no puedo por menos que estar bastante de acuerdo con lo que decía el señor Canadell, también –insisto en los extraños compañeros de cama.

Pero es que, ciertamente, estos días, cuando he oído a la señora Ione Belarra, toda una ministra, diciendo que el señor Juan Roig, el presidente de Mercadona y fundador de Mercadona..., decía que es un capitalista despiadado al que hay que hacer frente. Caray, los empresarios en este país realmente han sufrido un maltrato que es absolutamente impresentable. Los empresarios como el señor Juan Roig, también como el señor Ortega... (*Veu de fons.*) ¿Perdón? (*Veu de fons.*) No, Lucas, no se trata de apadrinar un millonario; se trata de respetarles simplemente, se trata de respetar su contribución a la sociedad. Se trata también, lógica... (*Veu de fons.*) Pero que todo esto no es... David, todo esto no es ni el partido del IBEX, que aquí unos pagan y otros simplemente obedecen. No, es reconocer que, para una sociedad, para un país, el trabajo de un empresario es fundamental, porque los empresarios crean riqueza, los empresarios dan trabajo, los empresarios hacen lo que... Después, lógicamente, ellos crean la riqueza y los gobiernos deberían ordenarla y deberían tener la capacidad de gestionarla. El problema es que tenemos gobiernos, por desgracia, tanto en Cataluña como en el conjunto de España, que no son capaces de gestionar esa riqueza que generan los empresarios.

Por tanto, yo quiero reivindicar desde aquí el papel de los empresarios, quiero reivindicar desde aquí la necesidad de dar la batalla cultural contra la demonización del empresariado, porque me parece que que se impongan las tesis más populistas antiempresariales, más populistas anticrecimiento económico, lo único que hacen es sumirnos en una dinámica absolutamente venenosa que nuestro país y nuestra comunidad autónoma no se pueden permitir.

Por lo demás, más allá del debate general que ha dado de sí este decreto, el debate de este decreto, que me ha parecido, insisto, apasionante, debo decir también que en cuanto al decreto que nos propone la Generalitat, que ha presentado muy bien la consejera Mas, pues bien, nosotros conceptualmente estamos en contra del impuesto de patrimonio. Consideramos que el impuesto de patrimonio supone una evidente doble imposición. Ese impuesto de patrimonio lo que hace es volver a gravar, a imponer un gravamen sobre una riqueza que ya ha sido gravada, ya ha tenido una imposición a través de impuestos mediante el impuesto de la renta, y, por tanto, se está generando una doble imposición evidente.

Y, más allá del respeto al principio *non bis in idem*, vuelvo a decir que los ciudadanos, los empresarios, los emprendedores, tienen derecho a generar beneficios; tienen derecho, lógicamente, a aspirar al beneficio económico; tienen derecho, ni que decir tiene, a tener una carrera económica y profesional que no sea lastrada por trabas burocráticas, que no sea lastrada por impedimentos que desde el Gobierno

hagan lo posible para perjudicar, o, como decía la señora Belarra, para hacer frente a los empresarios.

Hay otra frase, seguramente menos elevada que las de Winston Churchill, pero..., es una frase de Di Stefano, que decía que lo importante de los porteros no es tanto que las paren, sino que no se las metan. Entonces, yo creo que un gobierno lo que debe hacer es, si no las para –porque no las paran, ni el Gobierno de la Generalitat ni el Gobierno de España–, por lo menos que no se las metan. Y el problema es que el Gobierno, tanto el Gobierno de la Generalitat como el Gobierno de España, en materia económica no deja de metérnoslas dobladas, no deja de generar un límite, una traba, unas trabas constantes, al enriquecimiento, al enriquecimiento de la sociedad; de los empresarios, sí, también, pero también de la sociedad.

Y esto está generando, pues, lógicamente, una fuga de capitales de nuestro país. Comentaba antes alguno de mis compañeros..., decía que había fortunas que se iban a Portugal. Y, efectivamente, ya es decir, que haya empresarios... (*Veus de fons.*) ¿Disculpa? (*Veus de fons i rialles.*) Pues no sé si Marcos de Quinto, no lo sé. Pero es que todo es tan sencillo para vosotros, David... Esto... Los empresarios son malos y el pueblo llano es bueno. El populismo tiene esta simplificación, este esquematismo de las sociedades. Y, ciertamente, eso da lugar a pensamientos muy esquemáticos, muy superficiales. Lo siento, David. No todo se reduce a una lucha entre buenos y malos. Ese maniqueísmo nos perjudica sobremanera.

Pero, bueno, en todo caso, intento seguir con el discurso. Creo que esta propuesta de decreto tiene que ver con la voracidad impositiva, con la voracidad fiscal del Gobierno de la Generalitat. Por cierto, de este y de los anteriores también, señor Canadell. Los gobiernos de Junts per Catalunya no han tenido precisamente una política especialmente liberal, especialmente partidaria de eliminar trabas, especialmente partidaria de proteger la libertad y de proteger la propiedad privada. (*Veus de fons.*) Sí, efectivamente, proteger la propiedad privada. Es que algunos, de cuando en cuando, hemos hecho alguna defensa de la propiedad privada, un principio tan fundamental, desde los tiempos de la Revolución Francesa, de cualquier estado social, democrático y liberal de derecho. Y algunos se han llevado las manos a la cabeza cuando hemos hecho defensa, sí, de la propiedad privada.

Pues bien, yo creo que todo lo que tiene que ver con ese discurso, ese clima ideológico del que tantas veces se ha hablado, contrario a la iniciativa individual, contrario a la libertad de empresa, contrario a la propiedad privada, nos ha llevado a una situación en que, ciertamente, muchas veces nuestra política tiene elementos, tiene reminiscencias realmente de una economía mucho menos desarrollada de lo que aspiramos muchos catalanes a que sea nuestra comunidad. Y eso yo creo que es una pena, que deberíamos tratar en la medida del posible todos, desde este Parlamento, de corregir.

En todo caso, yo creo que este decreto, insisto, tiene que ver con la voracidad fiscal del Gobierno de la Generalitat. No tiene que ver con la voluntad de neutralizar nada. El impuesto de las grandes fortunas es, forma parte de esa política, de esa cultura de la presión fiscal por la presión fiscal. Yo creo que, además, este tipo de impuestos, tanto el impuesto de solidaridad a las grandes fortunas como el impuesto de patrimonio..., que en Cataluña, por cierto, tenemos siempre los tipos más altos, y esto es una decisión que han tomado los sucesivos gobiernos de la Generalitat. No podemos seguir o no pueden usted seguir culpando a Madrid de todo lo que ocurre. El modelo económico, el modelo fiscal, el modelo impositivo que se ha impuesto en nuestra comunidad es un modelo que imponen los sucesivos gobiernos de la Generalitat; no es culpa de Madrid. Y, por tanto, yo creo que hay que ser un poco más responsables.

Uno de los principales principios del liberalismo político es precisamente la autonomía de la voluntad, la responsabilidad de individuos y colectivos, la responsabilidad de individuos y gobiernos. Y, por supuesto, cuando uno está en un gobierno

tiene la exigencia de tener una responsabilidad moral para con sus conciudadanos. Pues la responsabilidad del Gobierno de la Generalitat ha sido siempre freír a impuestos a los ciudadanos de Cataluña. Y yo creo que, desde ese punto de vista, no ha habido una asunción de las responsabilidades que han tenido los sucesivos gobiernos de la Generalitat.

Evidentemente, este impuesto de patrimonio favorece la elusión y, por tanto, favorece la falta de equidad. Yo creo que es importante que un gobierno tenga como principio fundamental la búsqueda, al menos, de la equidad; si no de la igualdad, sí de la equidad. Y, evidentemente, este tipo de impuestos que tienen una muy difícil aplicación práctica son muy difíciles..., en definitiva, la exacción de estos impuestos es muy difícil, el cobro de estos impuestos es ciertamente complejo. No creo que lo vaya a hacer mejor la Administración autonómica que la Administración general del Estado.

Nosotros impugnamos de raíz la propia existencia del impuesto de patrimonio y también del impuesto a las grandes fortunas. Y, por tanto, este debate a nosotros nos resulta sobrero y nos resulta, además, incómodo por lo perjudicial que es para los ciudadanos de Cataluña. Y, por tanto, nosotros votaremos, también alegremente, como el señor Gallego decía, en contra de este decreto.

Gracias, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula el diputat Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, vicepresidenta. *Consellera...* Debatimos hoy este decreto de medidas urgentes en el ámbito del impuesto sobre el patrimonio, un decreto que modifica la escala del gravamen vigente en Cataluña a la luz del nuevo impuesto a las grandes fortunas aprobado por el Gobierno de España a través de la Ley 38/2022.

Y, en ese sentido, decir que desde el Partido Popular no solo no apoyamos este impuesto a las grandes fortunas, sino que tampoco compartimos la vigencia de dicho impuesto del patrimonio. De hecho, para nosotros el debate no es dónde se queda esa posible recaudación extra en virtud de este nuevo gravamen, sino que para nosotros el debate debería ser otro, insistimos, debería ser la supresión del impuesto o al menos la bonificación desde Cataluña del cien por cien del impuesto, como se hace en otras comunidades autónomas, como puede ser, por ejemplo, Andalucía. Por tanto, para nosotros ese debería ser el debate, y no quién se queda esa recaudación extra.

Ustedes, con este decreto y con su apoyo a la anterior Ley 38/2022, vuelven a demostrar que van en contra de los inversores y de los ahorradores, que son fundamentalmente quienes crean riqueza y empleo en este país. Una vez más, el Govern vuelve a demostrar su voracidad recaudadora. No solo no bajan impuestos, especialmente a las clases medias y a las trabajadoras, sino que apuestan por seguir creando nuevos impuestos y por mantenerlos en los tipos más elevados del Estado. Y creemos que esto no es de recibo en los tiempos actuales.

Cierto es que hay necesidades que cubrir, especialmente en la actual coyuntura socioeconómica. Pero ¿ustedes se han planteado alguna vez reducir el gasto público, especialmente el gasto superfluo? Es que esto sí que sería novedoso en Cataluña, pero es que ustedes continuamente por lo que apuestan es o por crear nuevos impuestos o por subir los tipos de los existentes. Y es que no puede ser. Las clases medias catalanas viven ahogadas en tanta presión fiscal. Es que somos los ciudadanos del Estado español que más impuestos pagamos. Apuesten por reducir el gasto. Apuesten por reducir sobre todo el gasto superfluo, que en Cataluña hay mucho. Pero ustedes, no: insisten e insisten en crear nuevos impuestos o en subir los existentes.

Por tanto, está claro por lo que están ustedes, que es por seguir incrementando la presión fiscal en Cataluña. Y es que ustedes creen que la mejor forma de combatir la pobreza es atacar a la riqueza, y es que no es así. En lo que consiste es en engrasar el ascensor

social para que las clases menos favorecidas puedan mejorar sus condiciones de vida, pero no atacando a la gente que crea empleo, que crea riqueza, porque así lo que hacemos es, precisamente..., generamos el efecto contrario, que es detener el ascensor social. Es que eso sí que es antisocial. Y, realmente, es que nosotros a veces nos quedamos perplejos de la política fiscal por la que ustedes vienen apostando año tras año. Insisto, apuesten por bajar y reducir el gasto público en Cataluña, sobre todo el gasto superfluo, que hay mucho gasto superfluo en Cataluña.

En definitiva, nosotros no apostamos por su política de impuestos para todos y con tipos elevados, sino que nosotros apostamos por una política y una presión fiscal baja que ayude a la inversión, que ayude a la creación de empleo y que ayude a mejorar la condición de vida de los ciudadanos de Cataluña.

Por este motivo, nosotros no le vamos a apoyar la convalidación de este decreto. Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

El diputat no adscrit no hi és, i, per tant, pel Grup Parlamentari d'Esquerra, té la paraula la diputada Maria Jesús Viña i Ariño.

Maria Jesús Viña i Ariño

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputades, diputats... Davant los tres grans reptes als que s'enfronten les societats actuals, com són la manca de finançament als serveis públics, la creixent desigualtat econòmica i els greus problemes mediamientals, la política fiscal és una de les eines que té la Generalitat per a fer-hi front.

El decret que avui hi ha damunt de la taula adapta una d'estes eines, l'impost del patrimoni, el nou impost temporal de solidaritat a les grans fortunes, aprovat pel Govern de l'Estat, pel Partit Socialista i Unides Podem. És una feina necessària per a garantir que estos recursos que es generen a Catalunya se queden a Catalunya.

I és que este nou impost no susceptible de cessió inclou un mecanisme per a lluitar contra el *dumping* fiscal. Un mecanisme que segurament és insuficient, però que mos apropa a un model de descentralització fiscal més racional que garanteix la capacitat de decisió a l'hora d'impulsar la política fiscal, però alhora penalitza aquells que abracen una política fiscal basada en les rebaixes als més rics per a després demanar més recursos del pot comú. Un plantejament que no ha de suposar cap problema, perquè a Catalunya portem anys treballant per una fiscalitat verda i de progrés.

El 2014, Esquerra, des de l'oposició, va negociar els pressupostos de la Generalitat, i una de les mesures claus va ser la recuperació de l'impost de successions que el Govern d'Artur Mas havia suprimit el 2011 de la mà del Partit Popular.

Esta recuperació marcava un punt d'inflexió: passàvem dels ajustos basats en retallar la despesa a dimensionar els ingressos per a mantenir primer i recuperar després la despesa pública. Des de llavors, la gent d'Esquerra ha tingut una responsabilitat creixent al Govern de la Generalitat, assumint el lideratge de la conselleria d'Economia i, finalment, assumint la presidència de la Generalitat. I en estos anys hem apostat clarament per a fer de la construcció d'una fiscalitat verda i de progrés una característica indissociable de la nostra acció política.

L'exemple més clar d'aquesta economia política del privilegi l'ha caracteritzat l'Estat espanyol a la seua capital. La Comunitat de Madrid ha construït un model socioeconòmic i econòmic basat en la competència deslleial a la resta de l'Estat, un nou model que només li surt rendible gràcies al centralisme polític, administratiu i econòmic de l'Estat espanyol.

I això no els ho diem nosaltres, els ho diu l'OCDE, perquè va qualificar que la Comunitat de Madrid és un paradís fiscal intern en un dels seus informes, els mateixos que apunten a les carències de la fiscalitat espanyola en uns ingressos dèbils massa dependents de la taxació del treball i les cotitzacions socials, i amb una diferència massa elevada entre el tipus nominal i el real degut a les deduccions tot sovint regressives i una incapacitat crònica de taxar el patrimoni i els rendiments del capi-

tal, deures que el mateix Estat espanyol reconeix i que ha de fer. I així apareixen els plans de resiliència que envia a la Comissió Europea. Això sí, sempre en un horitzó llunyà, i qui dia passa, any empeny.

És per este motiu que este mateix Parlament ha reclamat que es posés fi al model de *dumping* fiscal i que l'Estat espanyol acompanyés les reformes fiscals i de progrés que ha impulsat el Parlament de Catalunya. Hem hagut de passar una pandèmia sense precedents, viure el retorn de la inflació i la confluència de l'impacte de la guerra d'Ucraïna i el cost econòmic de la transició energètica perquè el Govern del PSOE i Unidas Podemos pose fil a l'agulla amb mesures com este impost de solidaritat al que este decret s'adapta o l'impost extraordinari sobre beneficis de les elèctriques i el sector bancari.

Hi ha dos preguntes clau a l'hora d'explicar este decret: què fa l'impost temporal de solidaritat a les grans fortunes i què fa el decret de la Generalitat per a poder-s'hi adaptar. El que fa l'impost temporal de solidaritat a les grans fortunes s'ha explicat a l'inici; és un impost complementari a l'impost de patrimoni que taxa amb un 1,7 per cent els patrimonis més grans de 3 milions d'euros, amb un 2,1 per cent els superiors a 5,3 milions d'euros i amb un 3,5 per cent els superiors a 10,6 milions d'euros. El decret ha de servir també per a combatre les polítiques de rebaixes fiscals de determinades comunitats autònomes de l'Estat espanyol. I és que la quantitat pagada per l'impost de patrimoni és deduïble pel pagat a l'impost de les grans fortunes. És a dir, si a Catalunya un patrimoni de 3 milions d'euros tributa un 2,1 per cent, es podrà deduir esta quantitat de l'impost de les grans fortunes i, si no, haurà de tributar este 2,1 per cent a l'Estat espanyol.

Què fa el decret de la Generalitat per adaptar-s'hi? Catalunya ha apostat per un model de fiscalitat verda i de progrés. Això fa que la feina que hem de fer per adaptar-nos a este nou impost siguen retocs menors. De fet, a la majoria de trams l'impost de patrimoni a Catalunya es troba per sobre del nou impost de les grans fortunes. És només en aquells trams més elevats on Catalunya entra en competència directa amb la Comunitat de Madrid a l'hora de captar grans patrimonis, on hi ha una discrepància: l'impost de les grans fortunes taxa en un 3,5 per cent i l'impost de patrimoni taxa en un 2,75.

Això fa necessari adaptar a l'estructura de l'impost de patrimoni este nou impost de les grans fortunes. I per a fer-ho s'hi afegeix un nou tram: a partir dels 20 milions, un 3,48 per cent, que permetrà que la pràctica totalitat dels nous recursos generats per l'impost de les grans fortunes reverteixen a Catalunya via l'impost de patrimoni.

I igual que hi ha dos preguntes clau per explicar-ho, també hi ha dos preguntes clau que ens hem de fer per a donar-hi suport. La primera: estem d'acord en lo principi que «qui més té, més paga»? L'impost de patrimoni és un element essencial per a garantir la cohesió social. Tal com subratlla l'economista francès Thomas Piketty, atenent que el patrimoni i el rendiment de capital cada cop tenen un major pes en la distribució i generació de riquesa, l'impost de patrimoni ha d'anar prenent una importància per a convertir-se en un eix central de la fiscalitat.

És a dir, en els últims anys, a les societats occidentals –i Catalunya no n'és una excepció– hem vist dos processos paral·lels: l'acumulació de la renda en el deu, el cinc..., en l'u per cent més ric de la població, i com el pes de les rendes de capital anava guanyant espai mentre que el pes de les rendes del treball decreixia. I això no són dos fenòmens aïllats, ans al contrari, van estretament lligats, atenent que la distribució de la riquesa, del capital i del patrimoni, és molt més desigual que la distribució de les rendes de treball. Per això són benvingudes mesures com el nou impost a les grans fortunes, del qual segurament seria necessari revisar el seu caràcter temporal, perquè és una figura que necessitem ara per a revertir una situació conjuntural. És una figura que necessitem per a revertir tendències estructurals.

I la segona pregunta que mos hem de fer és si estem d'acord en que estos recursos es reverteixin a Catalunya, que no es reverteixin a l'Estat. El fet de no adaptar l'impost de patrimoni suposaria que uns 12 milions d'euros anirien a l'Estat en comptes de revertir a les arques de la Generalitat. És a dir, en comptes d'anar a generar més recursos per a la sanitat, per a l'educació o per a l'estat del benestar, anirien a engreixar la despesa militar o el pressupost de la Casa Reial.

Estes són les que nosaltres considerem que són les dos preguntes que tots los que avui votarem este decret mos hauríem de fer a l'hora de posicionar-nos-hi. Qui té més ha de pagar més? Volem que estos recursos que generem a Catalunya es quedin a Catalunya? Evidentment, des del Grup d'Esquerra Republicana ho tenim molt clar i donarem lo nostre suport en este decret.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Cridem a votació ara, donat que no s'ha esgotat el temps.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, procedirem ara a la votació. D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la derogació.

Passem ara a votar sobre la validació del Decret llei 16/2022.

Comença la votació.

Amb 49 vots a favor, 16 en contra i 57 abstencions, vist el resultat de la votació, el Decret llei 16/2022 ha estat validat.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha algun grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. Sí? *(Pausa.)*

Doncs, ateses les peticions formulades pels grups parlamentaris, sotmetrem a votació si aquest decret llei s'ha de tramitar com a projecte de llei o no. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei i que els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

Amb 17 vots a favor, 77 en contra i 28 abstencions, vist el resultat de la votació i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el Decret llei 16/2002 ha quedat validat i no es tramitarà com a projecte de llei.

(Alguns aplaudiments.)

Suspenem la sessió fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a les set del vespre i nou minuts.